

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Schythe, J. C.; A*****.

Tvende Noveller : Den politiske Skomager, og
Syv Gange

Kjøbenhavn : trykt paa Forfatterens Forlag hos
Louis Klein, 1849

1 bd.

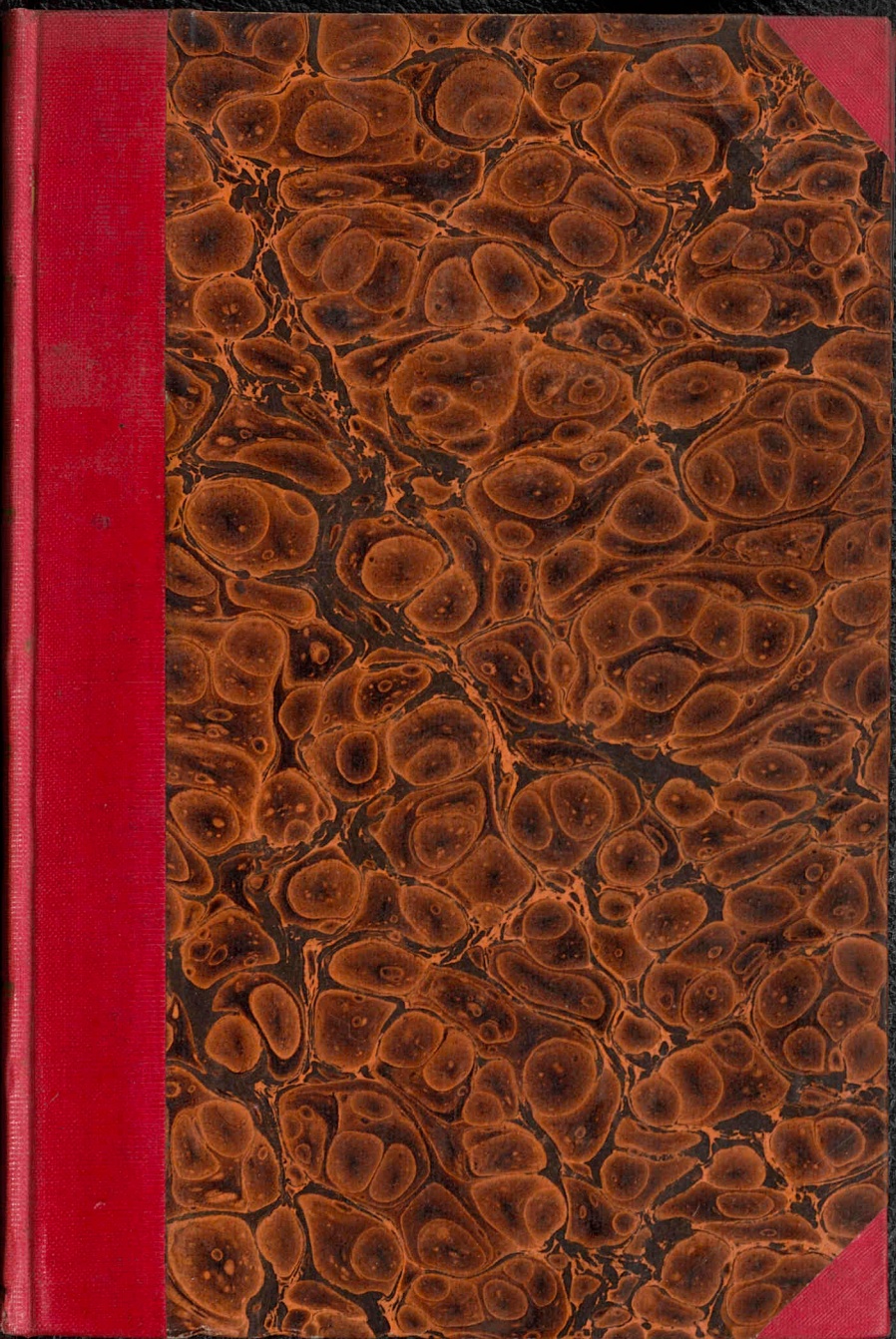
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

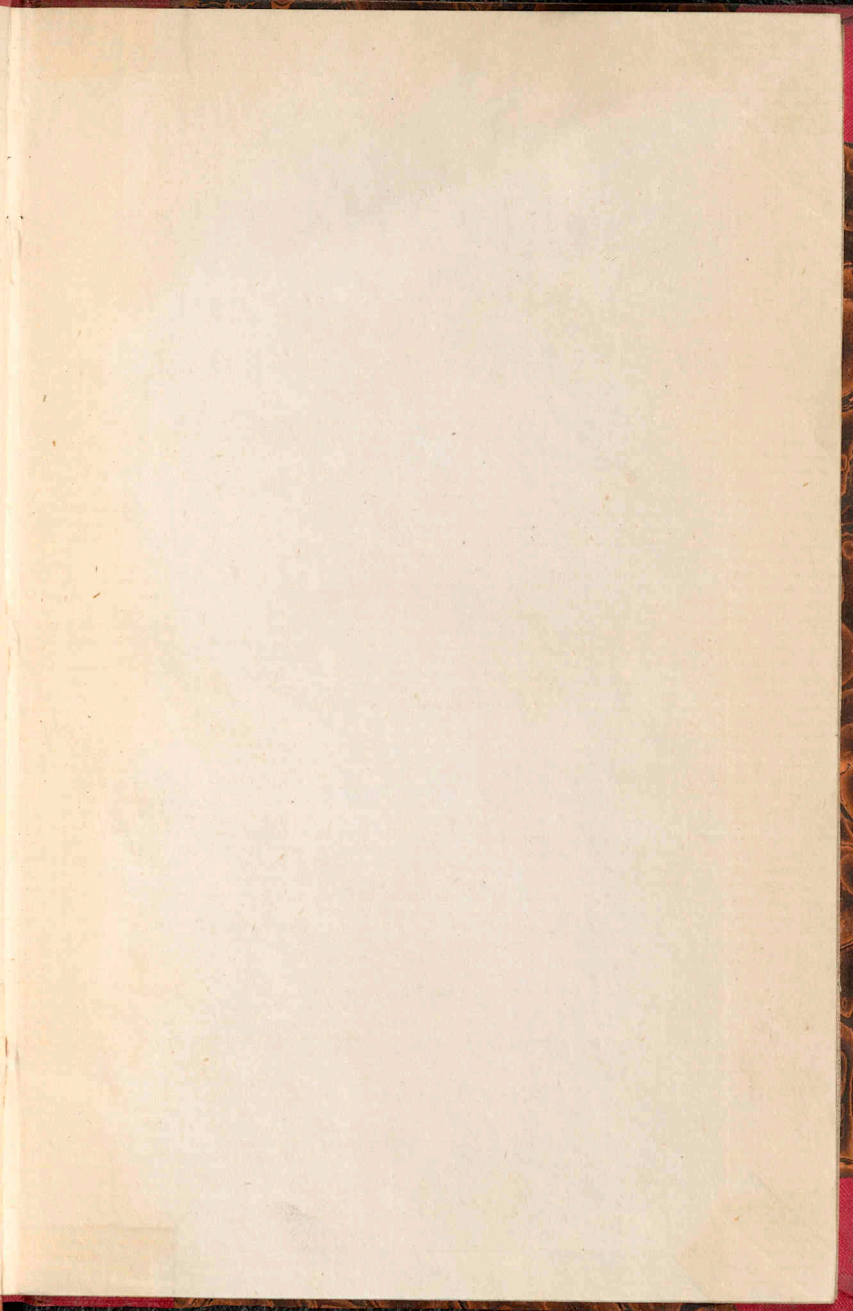
57. - 265.

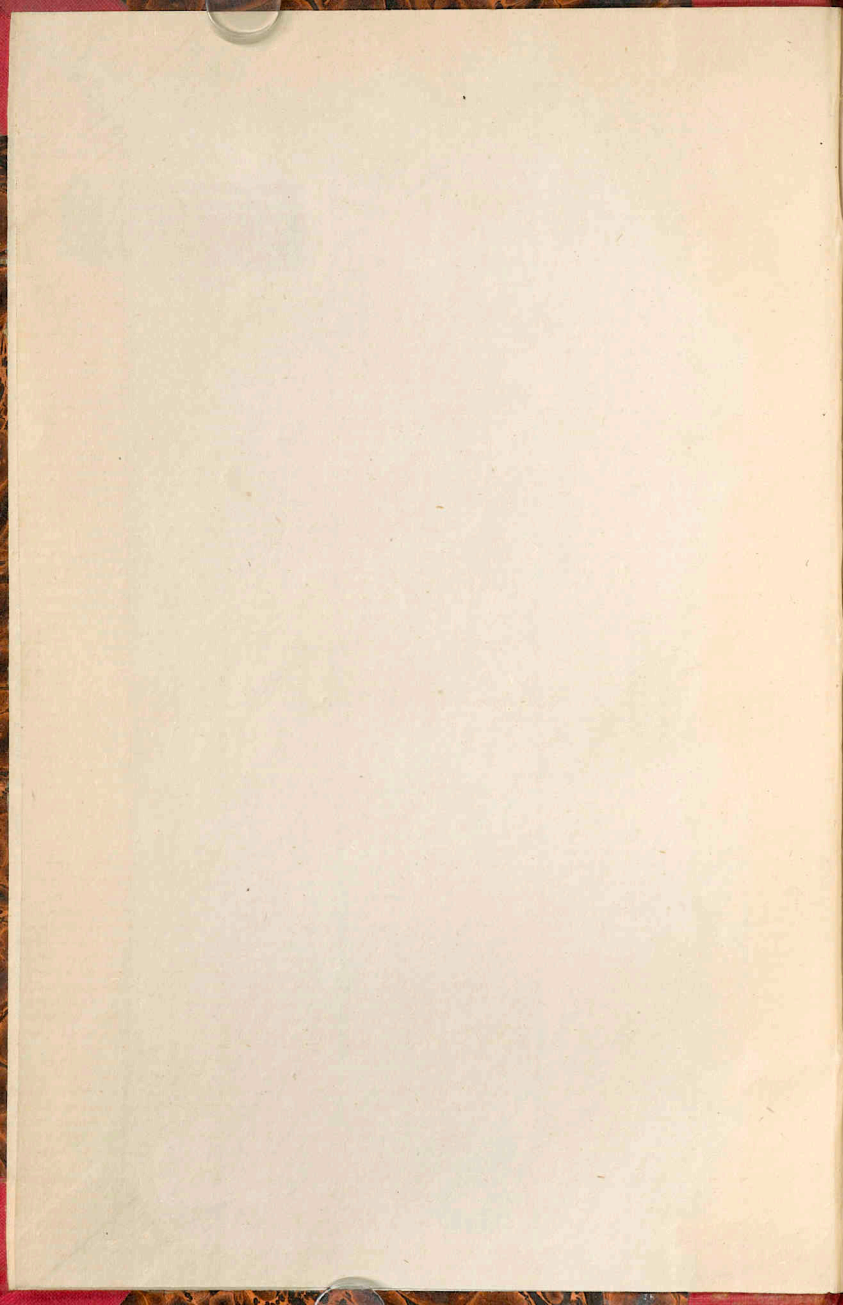
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024028993

Verzeichnis der Bücher

in

der Bibliothek des Königl. Instituts
für die Geschichte der Wissenschaften
in Berlin

von

1813

Der Königl. Bibliothek

in

Berlin

Verzeichnis

der Bücher, welche im Jahr 1813

in die Bibliothek des Königl. Instituts

1813

Tvende Noveller

af

A*****.

—o8/8o—

Den politiske Skomager,

og

Syv Gange.

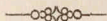
Kjøbenhavn.

3 Commission hos Universitetsboghandler C. A. Reizel.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, hos Louis Klein.

1849.

Den politiske Skomager.

Et Genrebillede fra Aaret 1848.

af

A*****.

Ne sutor supra crepidam.

Plinius.

Skomager, bliv ved din Læst!

Glt. Mundheld.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Universitetsboghandler C. A. Reigel.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, hos Louis Klein.

1849.

Benjamin Franklin

—1788—

Et cetera

in

...

...

...

...

...

...

...

...

Den politiske Skomager.

Don politisches Schmeisler.

Min Stomager er en brav Mand, — det veed Gud han er! Han er skikkelig, ædruelig, en god Familiefader, — han gjør smukt og forsvarligt Arbeide. Han er vel tilbøielig til for Jngenting at blive „kruset i Parykken,“ som man siger, men ogsaa ligesaa let at faae god igjen. Han er nogle og fyrrtyve Aar gammel, lille og undersættig, af Naturen udrustet med et knopret, kobbersfarvet Ansigt, en Næse som en Kartoffel og et Par smaa kloge, spillende Dine, — af Kunsten med en rødladen Paryk og et Par fortinnede Brillen, som snart hvile langt nedefor Dinene, snart skydes hoit op paa Panden, alt efter som Gjenstanden for hans prøvende Blikke ligger paa hans Knæe eller besfinder sig i Frastand, ja ofte er det kun Sindets Luner eller heftige Bevægelser, som foranledige Brillernes raske Flytning op og ned.

Bemeldte Stomager er velsignet med en Kone, — naturligtvis! Af Hovedstadens henved tusinde Stomagermestre er der vistnok kun ganske Enkelte,

der ikke ere gifte eller idetmindste have været det een, to à tre Gange. „Befignet“ sagde jeg, — ikke af Spot, endnu mindre af Misundelse, men i den faste Overbeviisning, at min Skomagers Kone har for ham været og vil, saalænge Vorherre sparer hendes Liv, fremdeles vedblive at være en sand Befignelse. Smuk er hun ikke -- langtfra! Fiin og dannet er hun heller ikke — fy for en Ulykke! Men hun er stræbsom og huusholderisk, af en simpel, god, naturlig Hverdagsforstand, og sin Mand og sit Huus tro som Guld, — har jeg maaffee Uret, naar jeg kalder saadan en Hustru en Befignelse for en Haandværksmand?

Naturen frembringer undertiden nogle besynderlige Spilleværker, — ikke sandt? Det vilde føre mig altfor langt ind paa Naturhistoriens Enemærker, om jeg her vilde optælle Exempler paa mærkelige Naturspil. Enhver kjender vistnok selv et eller andet Saadant, har seet eller dog idetmindste hørt eller læst om Creatinere, Kamper, Dværge, Misfostre o. s. v.

Mine værdige Skomagerfolk have en Datter — uh! jeg seer allerede Haarene reise sig paa Læserens Hoved af Skræk for, at jeg skal fremstille og til den offentlige Medlidenhed anbefale en ynkværdig kvinde-

lig Skabning, der enten som et mærkeligt Misfoster kan gjøre Krav paa alle Bidebegjærliges udeelte Interesse, eller dog i Besiddelse af een à to Pusler maa blive en Gjenstand for alle følende Hjerters dybe Beflagelse. Men frygt ikke! Min Stomagers Datter er en smuk, opvakt, attenaarig Pige, med kjælne blaae Dine og mørkebruunt Haar, rank som en Gran, frisk og fyldig som en nys udsprungne Rose. Seet ved Siden af sine kjædelige Forældre, maa hun altsaa med Grund kunne kaldes et hoist mærkværdigt — men Gudskeelov tillige hoist elskværdigt — Naturspil. Det var dertil, jeg sigtede med min ovenstaaende Hentydning til Naturens mange selsomme Luner. — Alligevel siger Faderen, at hun ligner ham, Moderen, at hun ligner hende, — nu Herregud! det var jo Synd at rive de brave Folk ud af den Forblindelse; jeg for min Deel vil kun ønske, for deres som for hendes egen Skyld, at hun stedse maa ligne dem i Rettsaffenhed, Arbeidsomhed og gode Sæder: det er den Viisghed, som jeg troer Forældre kunne være bedst tjente med og mest stolte af.

Pigebarnet, som vi her tale om, er vistnok af en forstandig, god og rettænkende Character, men hun er — eller var idetmindste for et Aarstid siden,

besængt med den Lyde, som jeg med Fader Holberg vil kalde „den honnette Ambition.“ Hun viste sig aldrig i sine Forældres beskedne Kjældervinduer, hun gik ud og ind ad Husets Port, for at naae sit tarvelige Hjem gjennem en Bagdør, hun skammede sig vovensynligt ved sine gode Forældre, som om det ikke var en Gæde at være kommen af brave, ærlige Borgersfolk. Dette var intet smukt Træk hos den gode Pige, men maaskee havde Forældrenes, især Moderens Stolthed af saa smuk og „fin“ en Datter ikke ringe Skyld deri, og saaledes straffedes deres Feil med Barnets Vanart, — det seer man mange Exempler paa i Familielivet. — Nu, man maa efter alt Dette ikke dømme den stakkels Pige med altfor megen Streng-
 hed; hun var ung og flygtig, lidt tilbøielig til Kofet-
 teri, med en levende Sands for Orden og Nethed,
 i høi Grad begavet med den Fruentimrene eiendom-
 melige Gyne til at tilegne sig mere slebne Manerer,
 end man skulde formode af deres Stand og deres
 Omgivelser, — intet Under derfor, at hun følte sig
 lidt trykket af de tarvelige Forhold, hvorunder hun
 tilbragte sine uersarne, forhaabningsrige Ungdomsaar.

Her har man altsaa gjort Bekjendtskab med min
 Skomagers hele Familie: Fader, Moder og Datter;

men lad mig ikke glemme at forestille endnu en Person, som brændte af Begjærlighed efter at regnes med til denne agtværdige Familie, — som brændte af en uudslukkelig Kjærlighed til den unge smukke Pige, — og som brændte af en ubestemt, men glødende Attraa efter at udmærke sig i Livet og derved hæve sig op i en høiere, efter hans Formening mere agtværdig Livsphaere. At Personen trods denne tredobbelte Brand alligevel ikke aldeles fortæredes, turde man kanske tilskrive den Omstændighed, at han var ansat ved Vandværket, hvor hans Færdighed i Regning og Skrivning, samt hans vel ikke vidtgaaende, men dog altid grundige practiske Indsigt i Faget gjorde fortræffelig Nytte. Hvad Characteren og det Ydre angaaer, da var det en jævn, skikkelig Fyr paa lidt over tyve Aar, med et ærligt, aabent, og derfor meget behageligt Udtryk i sit af Sundhedens Rødme noget vel stærkt colorerede Ansigt, med en regelmæssig, hjærnesuld, musselstærk Bygning, og med en Holdning, som just ikke røbede Verdensmanden, men derimod en Yngling, der saae frit og tillidsfuldt ud i Livet, i den trygge Bevidsthed om at eie en god Samvittighed og en Capital paa 5000 Rigsbankdaler, hvormed han haabede engang at gjøre sin Lykke.

Endelig maa jeg endnu for Fuldstændighedens Skyld nævne et ungdommeligt Individ, som vel strengt taget ikke var af min Stomagers Familie, men dog i Get og Alt behandlede som dertil henhørende, nemlig en tretten- eller fjortenaarig Læredreng, som de gode Folk havde taget til sig, gav Føde og Klæder og oplærte i Professionsen, — iøvrigt en næsviis Knegt, en Blanding af en Skjælm og en Dumrian, hvem den overbærende Mester indrømmede altfor megen Friispass, om han end af og til gav hans Raadmundethed en velfortjent Tugtelse med Ræven eller med Spandremmen. Uagtet Drengens Lyder, var han dog, troer jeg, som Gjenstand for en Række af Belgjeringer bleven sin Mester og Madmoder ligesaa kjær, som om det havde været deres egen Søn, og ifkun Datteren havde vidst at sætte sig saadan i hans Respekt, at han siden hendes Confirmation aldrig vovede at benævne hende anderledes end „Jomfruen.“

Mester Godtværk havde i flere Aar syet for mig til min Tilfredshed. Jeg havde med Glæde bemærket, hvorledes han ved Flid og Stræbsomhed efterhaanden havde arbejdet sig op i en bedre Stilling, og med ikke ringere Glæde været Vidne til Datteren Lises Udfoldning af Barndomsaarenes

Blomsterbæger. Han beboede dog endnu stedse en Kjælderleilighed i en af Hovedstadens mindre anseelige Gader, og var end denne Leilighed lidt efter lidt bleven beriget med det ene Stykke Huusgeraad efter det andet, og havde end Datterens Skjønhedsfands i det sidste Par Aar forenet sig med Moderens Orden og Properhed om at gjøre baade Boutik og Dagligstue saa hyggelige, som Fortjenesten tillod det, saa blev det dog endnu stedse en Gjenstand for Mandens hedeste Duffer, engang at komme saa vidt, at han kunde aabne en nymodens, stadselig Boutik i en Stue-Stage paa Østergade. Men foruden denne Attraa, der altid ligesom ulmede paa Bunden af hans Sind og kun leilighedsviis gav sig Luft i hans Tale, forstyrredes jævnlig hans Ro af en vis uklar, ved Læsning af usle Bladsmørerier næret Trang til at rive ned paa Autoriteterne, — en Trang, hvis Tilfredsstillelse i Fjrstningen gik ud over Magistraten og de toogtredive Mænd, hvem han ubetinget tilskrev Mangelen i Stadens Skatte-, Lygte- og Renovationsvæsen og mange andre, for Borgerstandens Belværen betydningsfulde Væsener, — senere over Politiet, der jo er skabt til at lægges for Had overalt, og endelig over Regjeringen. Alt som hans Kritik tog et høiere

og høiere Sving, blev den for mig en stedse større Kilde til Morssab, naar jeg paa Fodtoiets Vegne besøgte hans Boutik eller Værksted og ved en behændig Vending i Talen fik hans Tanker ledte hen paa visse staaende Yndlingsthemaer; men jeg forlod ham dog aldrig uden den trøstende Overbeviisning, at Politiken — hvis man her tør bruge dette misbrugte Ord — ikke nogensinde vilde blive hans Huusfred eller Belfærd farlig, saalænge han vedblev med Flid og Dygtighed at passe sine Kunder og i sin slinke Hustrus Omhu at søge Erstatning og Hvile efter et anstrengende Dagværks Møisommeligheder.

Saaledes stode da Sagerne indtil Aaret 1848, hvilket med Rette fortjener Navn af Pøbel-Aaret. . . . Hvorfor? . . . Fordi Pøbelen huserede paa Gaderne, hoverede i Dagpressen, sqvadroneede i Rigsforsamlingerne og dominerede i Cabinetterne. Da indtraf i Aarets Begyndelse Kong Christian den Ottendes for Danmark saa sørgelige Dødsfald — for Danmark, som i ham længe vil savne en oplyst og viis Regent, en mild Befordrer af Videnskab og Kunst. Strax efter kom Omvæltningernes Tid, — i Frankrig, i Italien, i de forskjellige tydske Stater og endelig i vort lille, fordum saa lykkelige Fædreland.

Al denne Røre og politiske Tummel var mere end den stakkels Mester Godtværks svage Hjerne kunde bære; — han fik en Raptus, som svød til ham selv, der nær havde styrtet sig i Glendighed, og svød til hans Kunder, hvis Arbejder han forsømte. Blandt disse var Forfatteren, som nu ikke blot maatte lide af en billig Harme over at see Statens Styrelse i en saa vanskelig, skjæbnesvanger Tid tildeels betroet i Hænderne paa Folk, om hvis fuldkomne Udygtighed og Skryderi han og mange Tusinder allerede dengang vare inderlig overbeviste, — men tillige maatte plages med forpasset og slet Skotvi; — kan man tænke sig noget mere Fortvivlet!

Det er min Skomagers og hans Families Historie gjennem Størstedelen af forrige Aar, jeg her vil forelægge Publicum. Den meddeles saaledes som jeg har været istand til at opfatte den ved jævnlige Besøg i hans Bolig og en stadig Dpmærksomhed paa hans Færd, fuldstændiggjort ved enkelte, leilighedsviis opsamlede Forklaringer og Dplysninger af de vigtigste Deeltagere, maaskee hist og her en Smule udsmykket af Forfatterens Phantasi, men steds dog — det lover jeg — med det strengeste Hensyn til Forholdenes Virkelighed og Characterernes Sandhed.

Quod felix faustumque sit!

Den 20de Marts om Formiddagen sad Mester God tværk, omgjordet med et lidet grønt Forklæde, hvis Snit og Udstyrelse vidnede om, at det var udgaaet fra kunsterfarne Hænder, paa sin simple trebenede Arbeidsstol, ivrigt beskæftiget med at gjengive et Par Støvlehæle den Liighed i Hvide og Droeide, som var gaaet tabt under Eiermandens hyppige Udskielser til Siderne. Mandens Brillen vare ved dette Arbeide gledne saa langt ud paa Enden af Næsen, som de derværende Knopper kunde tillade det, og Barykken havde han, i et viedliffeligt Anfald af vrangent Lune, skudt til Siden ned over det høire Dre, saa at næsten hele den venstre Halvpart af hans skaldede Hoved var blottet og fremviste en besynderlig Afverling af fremragende Knuder og mellemliggende Fordybninger. Himmel! hvilken Lumleplads for en Dr. Gall eller en af hans Disciple! En ferm Kranioscop skulde med luffede Dine have fundet Snildheds=Organet i en høist ligelig Udvikling med dets Nabo — Lyve=Organet, og længere tilbage mod Nakken Stridbarheds=Organet sammensmeltet i en eneste stor Bule med — Mord=Organet, og gled hans sølende Finger=Cunder høiere op imod Jæsen,

lidt ind under Grændsen af den haarrige Paryk, saa skulde de der have mærket en rummelig Forhøining, som Kranioscopiens Fader har gjort til Sæde for de velbekjendte menneskelige Skrøbeligheder: Forsængelighed og Uergjerrighed. Ved at sammenholde disse Angivelser med hvad jeg ovenfor har meddeelt om Mandens respectable Character, vil Læseren kunne gjøre sig en Idee om den Gal'ske Organlæres Baalidelighed.

Mester Godtværk bankede ufortrødent den ene Plof efter den anden ind i de nys paasatte Bagflikker, men de urolige Blikke, som hans smaa levende Dine af og til skikkede ud over Brillerne, gjennem Glasdøren ud i Boutiken og derafra videre op ad Trappen til Gaden, røbede noksom, at hans Tanker vare andetsteds henne end ved Flikkerne.

„Peter!“ kaldte han pludseligt, idet han med et raft Stød bragte Parykken ned over det venstre Dre.

„Ja, Mester!“ svarede Drengen, uden at lade sig forstyrre i at sværte og blanke et Par nye Støvler, der vare anbetroede hans forfjønende Omsorg, før de skulde vandre ud i den vide Verden.

Efter noget Ophold lød det igjen fra den travle

Mester med en utaalmodig Stemme: „Peter! Hvorfor svarer Du inte, din Knegt?“

„Hvad skal jeg svare Andet end: ja Mester!“

„Troer Du, han kommer?“

„Hvilken En? — Hr. Mortensen?“

„Snak! Hr. Maulheld — Medarbeideren.“

„Ja, hvor skal jeg vide det fra, Mester?“

„Hm! Forbandet! — Nu gaaer Klokken til tolv, og endnu er han ikke kommen! Vare han ikke glemmer mig! Men de har vist saa travlt. — Ja, er han her ikke inden Middag, saa skal Du springe op til ham, Peter!“

„Ja men, bare han saa ikke smider mig ned ad Trapperne som sidst, da jeg krævede ham for de syv Rigsdaler.“

„Na, Du skal inte kræve ham. Nu kommer han nok snart tilveirs, sagde han iforgaars, . . . saa betaler han mig nok. Du kan bringe ham hans nye Støvler, . . . de er vel strax færdige?“

„Jo, Mester, lige paa Minuten! . . . Men jeg vilde ellers gjerne spør'e Mester om Noget.“

„Hvad nu? Kom med det i en Fart, for jeg har Hovedet fuldt af vigtige Sager.“

„Kanskæstig Mester vilde sige mig, hvad en

Medarbejder er for En. Er det saadan en Slags Profession han driver?"

"Dumrian! Han driver slets inte, . . . han skriver, han hjælper til med at redere et Blad, . . . forstaaer Du vel? Men det Hele gaaer under Redacteurs Navn, som betaler Medarbejderen for hans Arbejd og staaer ogsaa til Ansvar for det."

"Naa, det er da ligesom naar Mester lader Arbejdet gaa ude og saa sælger det som Mesters Eget. Det er saadan en Slags Svend, kan jeg bilde mig ind."

"Aa ja, saa ungefær! Og han kan med Tiden avancere op til selv at blive Redacteur, og saa har han skudt Poppegøien, kan man sige, for de Karle, de har mere Indflydelse, end Folk troer, . . . i vore politiske Tider."

"Da synes mig, Hr. Maulheld seer inte ud til at være noget forslaget Hø'de endda . . ."

"Hold din Mund! Der har vi ham!"

En lille Klokke anmeldte den med Længsel Forventedes Nedstigning ad Kjældertrappen, og lidt efter traadte en Mand paa nogle og tredive Aar, med røde Baffenbarter og et Par store, dumme, mælkeblaae Dine, ind i det bestedne Værksted, hvor han gjens-

gjældte den glade Mesters ærbødige Hilfen med en Blanding af Hovmod og venlig Medlidenhed.

„Nu, min gode Mester, De seer, at jeg holder Ord og ikke glemmer mine egne og den gode Sags Venner. Her har De en Billet! Vær forberedt paa store Ting iasten! Det slesvigholsteenske Oprør er i fuld Gang; det er ikke langt fra, at de ved en Forsamling i Rendsborg har erklæret sig for uafhængige af Danmark. Men det skal Her slog Taleren med en vældig Trumf i Bordet, saa at alt Skomagerens Bærktøi dansede) — det skal siger jeg komme dem dyrt at staae! . . . Vi maae lade alle Miner springe! . . . De, Mester, og alle oplyste og liberale Mænd ere vistnok enige i, at Regjeringen, som den nu er, ikke kan være slike forviklede Forhold voren. Det er dens fortsynede, uforsvarlige Politik, der er Skyld i det Hele. Folket kan ikke med Tillid see op til Kongens nuværende Raadgivere, . . . der maa anerkjendte Talenter, friske Kræfter ind i Ministeriet, Folk, som veed hvad de ville og have Mod og Dygtighed til at sætte deres Billie igjennem, . . . ikke sandt, Mester Godtværk?“

Efter denne Udgydelse, som Drengen havde hørt paa med gabende Mund og opspilede Dine, og Sko-

mageren med en stigende Utaalmodighed, der gav sig Luft i enkelte bifaldende, harmfulde Udraab, rakte Taleren den Sidstnævnte en Billet og benyttede derved Leiligheden til at give hans begede Haand et venkabeligt Tryk, for endmere at oplue hans Patriotisme.

„Død og Kritte!“ udbrod Mesteren. „Har de nu endelig sat dem paa Bagbenene derovre i Flensborg! Ja det er Regjeringens Skyld, . . . det har jeg altid sagt, . . . det siger jeg endnu, . . . den er Snavs, siger jeg! — Hvad staaer Du og maaber efter, din dumme Dreng! Gaa ud til Mutter og spørg om Maden snart er færdig! — Men vi skal vise dem, de Forrædere, hvor David købte Allet! Og med Guds Hjælp, saa skal vi nok klare de Wërter, for med dissehersens Tydsfere er det dog gjerne „viel Geschrei und wenig Wolle,“ som Bonden sagde, da han slagtede sin Griis.“

„Siig ikke Det, Mester!“ bemærkede Medarbejderen med en vigtig Mine. „Disse tydske Advocater og Prindsferne og Adelskabet, som ere Dprørets Ledere, de ere haarde Halse, driftige og bestemte Folk, og . . . og derfor, som jeg sagde før, saa maae vi have en Regjering, som kan sætte Haardt imod Haardt, og som har Mod og Dygtighed, og som har hele

Folkets Tillid, ... De forstaaer mig nok. — Jeg maa nu afsted, ... vore Forretninger ere utrolige. ... Altsaa iaften, Mester, Kl. 8, ... i Casino! Deres Tjener! — Men det er sandt, ere mine Støvler fær-
dige? — Det var fortræffeligt! ... Lad Drengen bringe dem endnu i Formiddag, ... saa er det lige fjorten Rigsdaler, den hele Regning ... Farvel! Mange Hilsener til Deres smukke Datter!”

Da Medarbeideren var vel ude af Døren, smed vor Mester den Støvle, han under den foregaaende Samtale stedse havde holdt fast imellem sine Knæe, med et kraftigt Tag i Gulvet og gav sig derpaa til i en ophidsket Stemning at vandre frem og tilbage i sit snevre Bærksted, idet han ikke forglemte, hver Gang en af de mange Støvler, Skoe eller Tøfler, som laae omspredte paa Gulvet, kom til at ligge foran hans Fod, at give den et vældigt Spark, saa at den fløi hen i et Hjørne af Stuen. Han havde netop paa denne bekvemme Maade gjort temmelig ryddeligt i Bærkstedet, da Døren til Dagligstuen aabnedes paaaklem og Datteren Lise stak sit smukke Hoved ind for at melde ham, at Middagsmaden stod paa Bordet.

„Det er vel, mit Barn,“ svarede han i en høi-

tidelig Tone, „jeg skal strax være hos Dig, skjøndt Liderne, Gud hjælpe os, ikke er til at spise sin Mad i No i.“

„Hvad er paafærde, lille Fatter?“ spurgte Konen ved at see sin Mand træde ind med forstyrrede Miner og den skjæbnsvangre Billet i Haanden. „Og hvad er det for en Billet, Du der har?“

„Til Casino, Mutter! . . . Til Casino iaften!“ svarede han mut.

„Skal der være Comedie, saa er Billetten til mig, lille Fader, det vædder jeg paa,“ bemærkede Datteren glad.

„Hør Pigebarn!“ svarede hendes Fader med Salvelse, „I Fruentimmer, I tænker bare paa Fjas og Tant, . . . men dertil er Liderne nu for alvorlige. Regjeringen, den duer ikke, . . . den duer ikke for en Pibe Tobak, men — den faaer vel nok en Ende, som Fanden sagde om Bededagen, . . . jeg siger ikke Mere.“

„Kors, Mand! Hvad er det Du siger?“ udbrød Konen. „Du gjør mig ganske forskrækket.“

„Ja, der er store Ting igjære, Kone! . . . Tro Du kun mig! Vent blot til iaften og Du skal see dine evige Løver!“

„Vor Herre bevares!“ sagde Konen næsten græde-

færdig. „Du vil da vel ikke blande Dig i Ting, som ikke kommer Dig ved og som Du ikke forstaaer Dig paa? . . . Du kan komme i Ulykke derover!“

„Byt! Du snakker som Du har Forstand til! Beed Du da ikke, at Staten er i Fare?“

„Er Staden i Fare? Gud hjælpe os! Nu skal man see at det er Engelfmanden, der kommer her igjen, den Flaadetyv!“

„Snak, Mutter!“

„Ja, saa er det Rusfen, den Druffenboldt!“

„Pasfar, Kone! Bland Dig barestens aldrig i Statsfager, for det er Dig for høit! . . . Nei, det er Tydsfen, Mutter, . . . Tydsfen er det, som gjør sig udtilbeens derovre Fanden i Bold i Rendsborg eller Glensborg, hvor det er.“

„Men hvad rager det Dig, naar han blot ikke kommer her? Pas Du din Profession og skjut Dig selv og lad Kongen og Magistraten om det Dvrige!“

„Ja, der har vi det! Jeg skulde sidde her og flikke Støvler og Skoe, naar jeg ingen Tillid kan have til Dem, der sidder i Kongens Raad? Nei i saadanne Tider maa enhver Borger, som har siddet og svaret Skatter og Afgifter og borgerlige Lynger

i mange Aar, ... han maa tage Bladet fra Munden og ..."

„Na, I gjør kun Galt værre med Jeres Brøvl,“ afbrød Konen ham ærgerlig.

„Brøvl! ... Sagde Du Brøvl, Kone? ... Hør, veed Du hvad ..."

„Nu, lille Papa,“ tog Datteren forsonende Ordet, „Moder meente det jo ikke saa slemt. Bær nu ikke vrede, saa skal jeg lave Dig en deilig Kop Kaffe, som Du kan faae ind til dit Arbeid.“

Under denne Samtale, som fortes over Bordet, havde den gode Mester Godtværk, trods Tidernes Alvorlighed eller maaskee snarere netop paa Grund deraf, taget ganske alvorligt til sig af Retterne. Med den Følelse af Velbehag, som Tilfredsstillelsen af Bugens Fornødenheder gjerne pleier at indgyde, og forsonet ved Datterens milde Tale, reiste han sig nu fra Bordet, klappede Konen gemyttligt paa Rygstykkerne, idet han sagde hende Tak for Maden, og gav Lise et faderligt Kys paa Panden. Derpaa forlangte han sin Frakke, Hat og Stof.

„Skal Du ud, Fader?“ spurgte Datteren, „og vil Du da ikke først drikke din Kaffe?“

„Nei, Barn! Jeg har ingen Ro paa mig. Ar-

beide gider jeg ikke, dertil har jeg altfor mange Ting i Hovedet. Jeg maa ud, og det strax. Skynd Jer og giv mig mit Tvi!"

Moder og Datter kappedes nu om at udstyre Manden saa godt, hans Garderobe vilde tillade det. Medens Konen med kjærlig Omhu børstede ham Støvet af Frakken og stak et reent Lommeørklæde i Baglommen, var Lise foran ham beffjefstiget med at binde hans Halstørklæde i en ziirlig Sløise og at rette paa hans Krave og hans Vest. Ved Begges forenede Bestræbelsler bragtes hans Paaklædning snart til den Grad af Orden og Keenlighed, som man med Billighed kan forlange af en jærn Haandværksmester, og da han havde puttet Billetten i Lommen og grebet sin Stok, kaldte han paa Drengen og befalede ham at bringe de nye Støvler hen til Hr. Ma ul h e l d.

Peter, som idetmindste holdt sin Mund saalænge han spiste, spurgte nu, om Mester ikke vilde medgive ham en Regning paa de fjorten Rigsdaler?

„Bist ikke nei!" svarede han. „Slige Folk maa man ikke støde for Hovedet. Han betaler mig nok. Imidlertid maa man holde gode Miner, saa skal det nok lønne sig i Tiden. Det kommer igjen, sagde Bonden, han gav sin So Fleff."

„Men jeg synes dog,“ sagde Konen sagtmodig, „da vi trænger til Penge, saa kunde Du gjerne forsøge...“

„Ti stille, Mutter! Det maa jeg bedre forstaae. Vi kommer nok til Penge, uden at vi behøver at fornærme en saadan Kunde. Den Karl driver det til noget Stort, seer jeg ellers ret, ... han gaaer med en Minister i Maven.“

Medens Datteren ved disse Ord slog Dinene undseeligt til Jorden, bemærkede Konen, som aabentbart ikke forstod hans Mening, i en deeltagende Tone:

„Herregud! Den stakkels Mand! Og han seer dog saa frisk og rødmsset ud.“

Mester Godtværk kunde ikke Andet end smile over Konens Bekymring, og med en selvtilfreds Mine over egen bedre Indsigt forlod han Bærelset og steg igjennem Boutiken op ad Trappen til Gaden.

Medens vor Politicus, istedetfor at passe sit Arbejde, drev Gade op og Gade ned med en eller anden af sine Bekjendte, under hyppige Udverlinger af hine staaende Flokkel om „de gamle Ministres Udygtighed ic.“ og „Nødvendigheden af nye Ministre, der havde Folkets Tillid ic.“ — Stikford, hvilke et indbildsk, ærgjerrigt og stortalende Parties Ledere med

deres Hjælpere og Hjælperes-Hjælpere med utrættelig Flid havde vidst at udbrede blandt den store Mængde af uselvstændige Efterfølgere, der udgjøre ethvert Parties numeriske Styrke, — medens han, for at faae Ende paa Liden til Kl. 8, tværtimod Sædvane faldt ind paa forskjellige offentlige Steder, hvor han fortærede Mere, end hans Trang udkrævede, og gav flere Penge ud, end han og hans Familie behøvede til at leve af i to Dage, — foregik i hans Hjem en Scene, som endmere bidrog til at forøge Forstyrrelsen i den ellers saa fredelige Familie.

Den unge Mand, som jeg i Indledningen til denne Fortælling har tilladt mig at forestille for mine velvillige Læsere, bar det velklingende Navn Mortensen, notabene ikke med Fornavnet Hans, der strax fremkalder Billedet af en lang opløben, rødhaaret Dreng, men med de saameget yndede Døbenavne, Carl Emil, der dog noget bøbede paa det stygge Familienavn. Nu, blandt fornuftige Folk gjør naturligviis Navnet ikke stort til Sagen, naar det kun ikke, — hvad jeg dog kunde anføre enkelte Exempler paa, — vækker Latter eller Ufælsked. Carl Mortensens afdøde Fader havde været Vandfiker, og ved Flid og Nøiagtighed i Opfyldelsen af sine Pligter

erhvervet sig baade sine Foresattes Agtelse og saa megen timelig Belfærd, at han kunde give sin eneste Søn en taalelig god Opdragelse. Sønnens Lærenemme og Flittighed i Skolen belønnede Faderens Omhu, og inden sin Død havde han den store Glæde, at see sin Carl i en endnu meget ung Alder ansat i en underordnet Stilling ved Vandværket, med Haab om Forfremmelse, naar han dertil gjorde sig værdig. Allerede som Dreng havde Carl Mortensen gjort den lille Lises Bekjendtskab, da Begges Forældre i flere Aar boede i Huse sammen, og med den forunderlige Følelsens Inderlighed, der ofte yttres sig allerede i den barnlige Alder, havde han vundet den unge Pige kjær og levet sig ind i Tanken om engang at eie hende som sin Hustru. I Børneaaarene gik nu Alting vel nok: de legede sammen, de deelte hinandens Smaasorger og Glæder, og naar Nogen i Spøg kaldte dem „Kjærestefolk“ eller vel endog „Mand og Kone“, saa hørte de derpaa som paa en Ting, der saagodtsom fulgte af sig selv. Men Unglingsalderen indtraadte, og med den en kjendelig Forandring i deres indbyrdes Forhold. Medens Carl, som Dreng i Almindelighed, skred noget langsomt og gradviis frem baade i sin intellectuelle og legem-

lige Udvikling, stod den opvakte Lise som ved et Trylleflag i en livsfuldig Ungdoms skjønne Flor, hun var saa at sige med et Spring bleven hvad man kalder en voksen Pige. Det er i denne Udviklingsperiode, at Ideerne tage et saa mægtigt Opsving i den unge arbejdende Hjerne, at Hjertets ubevidste Længsler vaagne til stedse klarere Erkendelse, og dets usikre Duffer mere og mere befæste sig til en brændende Attraa, som ikke kender nogen Grændse for sin Udstrækning, neppe engang troer paa Muligheden af nogen Modstand. Vor Ben Carl blev Yngling, og Sølelsen for hans Barndoms Lægesøster voksede derved kun i Styrke, som den vandt i Klarhed, og da nu Faderens pludselige Død efterlod ham ene i Verden med en ringe Capital og en efter hans Stand og Stilling ret agtværdig Dannelse, da følte han sig lige med Gøt selvstændig som Mand, og den Beslutning modnedes i hans Sind, at forstikke sig om Jomfru Lises Gjenhærlighed, for derpaa at bygge Planen for sin Fremtids Lykke og Virksomhed. Men med den unge smukke Pige gik det noget anderledes til. Det kunde ikke undgaae hendes Opmærksomhed, at Alles Dine hvilede med Velbehag paa hendes Skikkelse, at unge Herrer, som gik forbi

hende paa Gaden, ved meget talende Blikke gav hende utvetydige Beviser paa deres Beundring, og meget Mere, som det Ene med det Andet bidrog til at nedlægge Forsængelighedens Spire i hendes unge Sjæl, hvor den efterhaanden ret frodigt skød iveiret. Forsængelighed er en Feil, det lader sig ikke negte, men dog stedse en lettilgivelig Feil især hos en ung, smuk Pige; desuden fører den ofte noget Godt i Ledtog med sig, der tildeels maa forsoner den strenge Moralist. Saaledes skyldte Jomfru Lise denne Feil sin Sands for Nethed, Orden og Ziirlighed, sin Opmærksomhed paa egen Tale og Manerer, og den havde derved en ikke ringe Part i det velbehagelige Indtryk, den unge Pige gjorde paa Enhver, som talte med hende, eller blot saae hende. Hvem der leed mest ved hendes skærpede Sands for det Ydre og mindre Væsentielle, var hendes Barndoms Legebrosder, hendes Ungdoms jævn, fordringsløse Tilbeder. En Sammenligning mellem ham og de unge elegante Herrer, der sværmede paa Byens offentlige Promenader, kunde ikke Andet end falde ud til hans Skade, og ikke sjældent havde han den Ydmygelse, af sin Elskedes Mund at maatte høre, hvormeget han endnu stod tilbage i ydre Politur. Saadanne Stikflerier

indgøde ham efterhaanden Lede til den underordnede Plads, Skjæbnen havde anvist ham i Samsundet, og fødte en brændende Lyst i hans Sjæl til at svinge sig op i en Stilling, der kunde sætte ham paa lige Trin med de unge Herrer, som vakte hans Skinsyge og hans Misundelse. Hvad den lille Jomfrues Hjerte angaaer, da er det en mislig Sag at lodde et saadant Dyb. Maaskee slumrede dog i en eller anden forborgten Krog en uklar Kjærlighedsfølelse for den unge Mand, der i hvert Fald fortjente hendes Agtelse; — maaskee, siger jeg, thi hun vidste det ikke selv, og han, som vilde have givet sit Liv for en saadan Forvisning, han vidste det naturligviis endnu mindre. Han savnede den Erfaring, som kun vinderes ved længere Dmgang med og flittigt Studium af det smukke Kjon, og dette Savn berøvede ham igjen den Selvtillid i sin Optræden, der som oftest ikke bidrager Lidet til Seieren over et ungdommeligt, lunefuldt Pigehjerte. Hun derimod fattes ved sin trygge Overbeviisning om hans Kjærlighed let istand til at hævde sin Overlegenhed over ham, og, sikker paa hans Følelser, benyttede hun denne Overlegenhed til at behandle ham med Ligegyldighed og saarende Kulde.

Saaledes stod det sig med Forholdet imellem de unge Mennesker paa den Tid, vor Historie begynder. Man maa tilstaae, at Udsigterne til en heldig Løsning af Knuden langt fra vare gunstige. Men endmere vare disse blevne formørkede i den sidste Maa-
 ned ved Mellemkomsten af en tredie Person, nemlig det „lyse Hoved“, jeg allerede har indført i Læserens Bekjendtskab under Navn af Hr. Maulheld, en Student, der, udygtig og utilbøielig til at gennemføre Studiet af et bestemt Videnskabsfag, for længe siden havde kastet Bøgerne paa Hylde og derpaa snart selv var kommen paa sin rette Hylde som Medarbejder i et eller flere af vore politiske Dagblade, Hr. Maulhelds politiske Virksomhed havde langt fra ikke kølnet hans medfødt Tilbøielighed for Kjønnet og afholdt ham ingenlunde fra at søge disse smaa uskyldige Udspreddelser, som udspringe af et fortroligt Forhold til en ung Pige og som indeholde en saa stærkende Lægedom for den af Dagens trivielle Forretninger trættede Aand. Paa sin daglige Omflakken i Byen for at opstøve Nyheder eller tillufse sig Ideer, der fortjente en udførlig Bearbejdning af hans øvede Pen, havde han opdaget en lille Jomfru med et opvakt Ansigt, en velchausferet Fod og et Par smukt

formede Smalbeen, og denne Opdagelse var meer end tilstrækkelig til at qvale hans politiske Iver og give hans patriotiske Følelser en mere kjødelig Retning. Han fulgte efter hende, og da hans fine Næse, trods Pigebarnets Forsigtighed, snart var kommen under Beir med, hvor denne Skat var begravet, gjorde han sig et Grinde ned i Skomagerens Boutif, i Haab om at finde en gunstig Leilighed til at nærme sig sine Dufkers Gjenstand. Lykken søiede ham, idetmindste til en vis Grad. Han fandt i Mester Godtværk ret en Mand, som han kunde bruge, og vandt snart hans ubegrændsede Hviagtelse og Beundring. Medens han, ved gjentagne Besøg paa Professionens Begne, bidrog Sit til fuldkomment at forstyre den politiske Skomagers svage Hjerne, deels ved at fodre ham med de gængse Friheds- og Liighedsdeers umodne Grønsel, deels ved at henvise ham til de hyppige Forsamlinger i Casino, i Hippodromen og deslige Steder, hvor lignende, for den jævne Borgermand ufordøielige, raae Markfrugter bragtes til torvs, — undlod han ikke at laane Datteren, naar han tilfældigviis fik hende at see, visse stive Diekast, dem han søgte at meddele et saa forlibt Udtryk, som man med Rimelighed kan forudsætte hos et Par

Torffevine; ja et Par Gange var det endog lykkedes ham at tiltale hende med forbindtlige, smigrende Ord, og den Maade, hvorpaa hun havde besvaret hans galante Tilmærmelse, havde endmere skærpet hans Appetit. Sagen var denne, at den stikne Jomfru, som i Fyren saae en ung beleven Mand med fric Manerer og moderne Klæder, og desuden daglig hørte sin Fader høre ham til Skjerne som et af de Lys, der kunde gjøre brillant Virkning i Regeringens tykke Mørke, følte sig smigret ved hans Opmærksomhed, og, blændet af hans ærbødige Hyl- ding af hendes Indigheder, reent oversaae, at han hverken i Skabning eller i Ansigtets Udtryk kunde maale sig med den Yngling, der gik og sukkede over hendes ubarmhjertige Haardhed; — paa en Sammenligning af Begges Character ville vi her saameget mindre indlade os, som den unge Piges Betragtninger endnu vare langt fra at gaae saa dybt.

Efter disse nødvendige Oplysninger kan jeg atter optage Traaden i min Fortælling.

Carl Mortensen havde med en Elfers skarpe Blik lagt Mærke til denne opgaaende Stjerne i hans Tilbedtes Gunst, og, efter længe at have været et Roy for den nedrige Furie, man kalder

Jalousi, som nu havde vundet i Styrke ved at samle sig paa en eneste, bestemt Gjenstand, havde han taget den faste Beslutning, at lade det komme til en Erklæring, som, hvad enten den faldt ud efter Duffe eller ei, dog maatte gjøre en Ende paa den utaalelige, fortærende Uvished, hvori han svævede. Til den Ende foresatte han sig at gjøre Skomagerens Familie et formeligt Frierbesøg, og, da han var baade for beskednen og for forstandig til at deeltage i politiske Sammenkomster, som gik ud paa at ophidsse Folk, der enten af Mangel paa Selvstændighed ikke havde, eller paa Grund af et lavere Dannelsestrin ikke kunde have nogen velbegrundet Mening om de Forhold, som ved slige Leiligheder bragtes under Forhandling, — saa havde han netop valgt Mandag Aften til den endelige Afgjørelse af sin Skjæbne.

Isfort sine bedste Klæder og med en vis Selvsølelse over den Fasthed, han troede at have tilkæmpet sig, indfandt han sig Klokken henved syv i Mester Godtværks beskedne Kjælderbolig, hvor han, som vi kunne vide, kun traf Madamen og hendes smukke Datter hjemme. Synet af Sidstnævnte i hendes klædelige huuslige Dragt, der mere end den bedste Pynt forskjønnede hende i Elskerens Dine, var Nok til at

bringe ham ud af Fatning og til at lade hans Hjertes og Tankes Uro afmale sig i hans udtryksfulde Ansigt.

Huusmoderen, som vidste at paaafjønne hans gode Egenskaber og heller ikke var uvidende om hans Kjærlighed for Datteren, hvem hun gjerne vilde see forsynet ved Forbindelse med en brav og fornustig ung Mand, indbød ham paa en ligesrem, hjertelig Maade til at sætte sig ned og tage Deel i deres simple Anretning af Thee og Smørrebrød. Somsfru Lise mønstrede hans Paaklædning med et mistænksomt Blik og søgte i hans Ansigt at læse Fortolkningen af den usædvanlige Festlighed, som var udbredt over Dragt og Bæsen.

„Deres Mand er ikke hjemme?“ begyndte Gjesten i en frygtsom Tone, henvendt til Madamen.

„Nei, Gud veed, hvor han stvier omkring!“ svarede hun. „Vi tænkte nu saa vist, at han skulde komme hjem og spise sin Aftensmad, inden han gik i denne Casino iaften, . . . jo, see om han gjør det!“

„Saa han tager ogsaa Deel i denne Forsamling? Det gjør mig ondt; jeg havde haabet at træffe ham hjemme.“

„De vilde dog vel ikke,“ bemærkede Datteren

noget stødt, „være utilfreds med, at Fader ligesom andre af Byens Borgere viser sin Interesse for... for Statsfager og lignende Ting?“

„Jungelunde! Det var ikke saaledes meent, Jomfru Lise...“

„Mit Navn er ellers Elisa.“

„Nei, min Pige!“ kaldt Moderen ind. „Elisabeth er Du døbt, saadan er Du opkaldt efter din salig Fæster, men til daglig Brug kalder vi Dig Lise, for det er meget kjønnere.“

„Det var ikke min Hensigt,“ tog den unge Mand atter til Orde, „at dadle Deres Fader, fordi han gaaer i Casino iaften, ... langtfra! Men jeg meente kun, at det vilde have været mig kjært, om jeg havde fundet ham hjemme.“

„Ja, mig med,“ svarede Madamen. „Gud skal vide, det er mig nok imod, at han saadan render omkring i alffens Forsamlinger, for dermed spilder han sin Tid og forsømmer sit Arbeid og bliver tidt ligesom reent tummelumsk i Hovedet. Men han siger, at det gjør nuomstunder alle Mennecker og saa maa han med.“

„Da kjender jeg dog ikke Faa,“ bemærkede Carl Mortensen med et frygtsomt Sideblik til Jomfruen,

„og det baade dygtige og agtede Mænd, som fores-
trække at passe deres Huus og deres Forretninger,
fremfor at blande sig i Ting, der dog i Grunden
ligger de Fleste for høit, og hvorom de kun fælde den
Dom, som Andre lægger dem i Munden.“

„Ja, er det ikke det jeg siger?“ udbrod Konen
halv glad og halv fortrydelig. „Han skulde lade det
Fjanteri være, og de Andre med, det har jeg sagt
ham mange Gange; saa gif det nok bedre med Re-
gjeringen, og med Fortjenesten ogsaa, tør jeg si-
ge, for den begynder at blive noget knap paa den senere
Tid.“

Bed disse Ord blinkede Lise misfornøiet ad sin
Moder, medens deres Gjest rømmede sig et Par
Gange, skrabede med Stolen, trak sin Best ned, pil-
lede ved sit Halstørklæde og endelig med synlig Tvang
frembragte følgende Tale:

„Kjære Madam Godtværk! Det er Dem vist
ikke ubekjendt, at jeg altid, lige fra mine Drengenaar
af, har følt ... har baaret Kjærlighed til Deres
Datter, Jomfru Elise. Jeg tør forsikre Dem om
... og Dem ogsaa, kjære Lise... at jeg aldrig har
elsket nogen anden Pige eller indladt mig med Nogen.
Thi naar Andre vilde have mig ud med paa Commerç

eller Nattesviir, saa tænkte jeg altid paa Dem, at det vilde fortryde Dem eller bedrøve Dem, om jeg tog Deel i Sligt, og saa lod jeg det være. Dem, kjære Lise, har jeg tidt nok givet at forstaae, hvor meget jeg har Dem kjær og hvor lykkelig De vilde gjøre mig ved at skjenke mig Deres Haand; men De har endnu aldrig været saa god at give mig et bestemt Svar. En saadan Uvished kan jeg ikke længer holde ud; denne Tilstand er reent utaaelig. Jeg er derfor kommen hen til Dem iasten, for at gjøre mit Tilbud i Deres gode Forældres Paahør og for . . . for endelig at høre min Dom af Deres egen Mund."

Da denne Tale, — vistnok den længste, den brave Fyr havde holdt i hele sit Liv — var lykkelig bragt til Ende, lagde han Hænderne i Skjødets og betragtede med Opmærksomhed sine Tommel fingre. Frygt og Undseelse forbød ham at løfte sine Dine paa Dem eller reitere Den, han havde talt til. — Skade! Thi han skulde da i Pigebarnets glødende Kinder, i hendes nedslagne Dine, have læst det gunstige Indtryk, hans aabne ærlige Ord havde frembragt, og, om han ellers havde forstaaet at forfølge sin Seier, vilde han være kommen til det forønskede Resultat, istedetfor den Bending, hans Sag tog læn-

gere hen i Samtalens Gang. Han burde som en varm og dristig Elsker være falden sin Tilbedte tilføde, han burde have grebet hendes Haand, kysset den ømt og inderligt, og med et Par smigrende kjærlighedsfulde Ord have afløst eller, om fornødent, afstunget hendes Læber denne søde Tilstaaelse, som maaskee i dette Dieblik svævede paa hendes Tunge, og dermed havde det Hele været klappet og klart. I dets Sted blev han siddende som en Støtte og maabede efter Svar, og det heldige Dieblik gik tabt. — Hvo veed, om hvor lang Tid det vil vende tilbage igjen!

Efter nogen Taushed var den forstandige Huusmoder den, som først tog Ordet:

„Ja, min gode Carl! Det Tilbud, Du der kommer med, synes mig er al Værd. Du er en skikkelig og ferm Fyr, og kan nok drive det videre. Tilmed har Du Noget tilbedste, saa I komme vel nok ud af det. Fatter og jeg begyndte saamænd med Ingenting og vi har dog til den Dag idag slaaet os igjennem uden at bedrage nogen Moders Sjæl, men har svaret Enhver Sit. . . . Det er da ogsaa ret til at blive gal over, at han inte skulde være hjemme i aften, saa kunde vi have faaet en Ende paa Sagen,

for jeg giver saamænd gjerne mit Minde, det kan Du være sikker paa."

"Derom var jeg overbevist. De har altid været saa god imod mig. — Men..." vedblev det unge Menneſſe forknyt og uden at vove at ſee op, ... "men... endnu har jeg ikke hørt, hvad... hvad Jomfru Liſe mener... om hun synes om mig... og vil dele min ringe Lod, ſom vel nok kan blive bedre... med Tiden."

Imidlertid ſad den lille knipſte Jomfru Liſe ſom paa Naale og pillede utaalmodigt i ſine Forflædebaand. Hvad der i denne Mellemtid foregik i hendes lille Hoved, ſkal jeg lade være ſagt; — ſaa meget er kun viſt, at det forſte gunſtige Indtryk af Frietiet var forſvundet, og at hun havde vundet Tid til at fatte ſig, at overlægge, maaskee at anſtille viſſe Betragtninger og Sammenligninger, ſom ikke kunde falde ud til den ſtakkels Elſkers Fordeel. Hun ſvarede temmelig kort:

"Jeg har virkelig endnu ikke tænkt paa at forlove mig, endnu mindre paa at gifte mig. Jeg er Gudſkeelov ung nok... jeg kan godt vente en Tid med det."

Hvad den gode Carl Mortensen ikke var rød for, det blev han nu. Det var aabenbart, at Kjærligheden kæmpede i hans Indre med Brede og Fortrydelse. Dog vandt den Første endnu Overhaand.

„Der var en Tid,“ sagde han alvorligt, næsten sørgmodigt, „da vi legede sammen som Børn, da vi troligt deelte de Par Skillinger med hverandre, som vi undertiden fik af vore Forældre; — der var en Tid, endnu efterat vi begge vare vorne, da vi sagde „Du“ til hverandre, . . . hvorfor kan det ikke blive som det var før? Dengang vare vi tilfredse med hverandre.“

„Fordi det ikke passer sig,“ bemærkede Lise rask, „at en ung Herre og en ung Pige siger „Du“ til hinanden, naar de ikke staaer i noget videre fortroligt Forhold.“

„Ja men det er jo netop det, jeg ønsker at vi skulle. Der er jo ingen Grund til at afbryde et Forhold, som har vedvaret lige siden vi vare Børn.“

„Undskyld! Det er Noget, jeg nok kan bedømme, idetmindste for mit Bedkommende,“ svarede Tomfru Lise spidst.

Denne sidste Replik satte ondt Blod. Forgjæves søgte Moderen at indlægge et forsonende Ord, ved at henvise til Fremtiden, til en anden Dag, naar Manden var hjemme og Pigebarnet var kommen til Fornuft, og saadant Mere, som hendes Medfølelse med den unge Mand's Hjerteforg indgav hende. Uergrelse og Jaloufi begyndte at faae Overmagten, og ved at give disse Følelser Luft fordærvede han aldeles sin Sag.

„Maaskee Tomfruen,“ sagde han mut, „ikke finder mig hende værdig. Maaskee er der en Anden, som er høiere paa Straa end jeg og bedre veed at belægge sine Ord, — der har vidst at finde Veien til Tomfruens Hjerte.“

„Ja, det var slet ikke umuligt,“ fik han til Svar paa en saa ufornuftig Tiltale, „og i saa Fald skyldte jeg da kun mine Forældre Regnskab for mine Følelser.“

„Ja saa!“ udbrød han i Brede og reiste sig rask op fra Stolen, „det er da formodentlig denne Fuxsvandsfer Hr. Maulheld, som løber her og gjør Cour til Dem hver anden Dag!... Ham vil jeg saamænd ikke længer gaae i Veien!“

„Som De behager!“ svarede Pigen og vendte ham Ryggen.

„Men De vil fortryde det, Jomfru Godtværk. De vil engang komme til at fortryde Deres Døpforsel imod mig, . . . jeg siger ikke Mere. Naar jeg er død og borte, som jeg haaber til Gud snart vil skee, — eller naar jeg er bleven en Krøbling, som nok kan hænde, saa vil De maaskee komme til at angre, at De nu har behandlet mig saa grusomt.“

Bed disse Ord stode Taarerne den stakkels Fyr i Dinene, og Konen, som saae det og af hans sidste Ord fik den Formodning, at han vilde gjøre en Ulykke paa sig selv i sin Fortvivlelse, søgte nu at indgyde ham Trost ved at sige i en hjertelig Tone:

„For Himlens Skyld! Carl, min kjære Dreng, hvad er det Du siger? . . . Giv blot Tid! Det kan jo endnu blive godt! Gaa blot ikke hen og gjør os den Sorg at tage Livet af Dig! Det er dog altfor galt!“

„Det var ikke saadan meent,“ svarede han bedrøvet, men dog med Bestemthed. „Jeg kan ikke holde dette Liv ud. Jeg er ung og stærk og øvet i at bruge Vaaben. Vort Fædreland kan bruge enhver kraftig Arm mod disse lumpne tyske Dyrere.“

Det er en afgjort Sag, . . . jeg gaaer i Krigen; en Kugle finder da vel nok Vej til mit Hjerte eller mit Hoved. Det er mit høieste Ønske. — Farvel! Her skal man ikke see mig mere."

Med disse Ord greb han fortvivlet sin Hat og styrtede ud af Døren, uden at bekymre sig om den forstrækkede Kones Kalden og uden at see til Lise, som med fornærmet Stolthed havde kastet sig paa en Stol i en affides Krog af Værelset.

Jeg forbigaaer de fornuftige Forestillinger og de billige Bebrejdelser, hvormed Huusmoderen efter den foregaaende uhyggelige Scene overvældede sin Datter. Trods hendes ubegrændsede Kjærlighed for dette sit eneste Barn, trods hendes Stolthed af at være Moder til en saa smuk og dannet Pige, var hun dog ingenlunde blind for hendes Feil, men underkastede hendes Opførsel mod den respectable Frier en streng og velfortjent Dadel. Hvad Pigebarnet angaaer, da tør man vel antage, at hendes medfødte gode Hjerte og den Stemme, der i Dybden af dette dog vistnok talte til hendes Tilbeders Fordeel, maatte, saasnart hun kom til bedre Estertanke, lade hende fortryde sin Kulde og Haardhjertethed mod den ulykkelige Elsker; men saa Meget er vist, at hun inde-

fluttede sin Anger og sine Forhaabninger, sine Tanker og sine Forsætter for Fremtiden, i sit Indre og at hendes Udvortes siden ikke tillod endog den opmærksomste Jagttager at udgrandske hendes Hjertes sande Følelser.

Om Aftenen, da Klokken var noget over elleve, kom Manden hjem i en meget exalteret, men fortrinsviis oprømt Stemning, hvortil et Par Glas Punsch ikke lidet havde bidraget, hvilke han efter Casino-modets Slutning havde nydt i Selskab med endeel gode Venner paa et offentligt Sted. Uden strax at lægge Mærke til Konens og Datterens forstemte Miner, begyndte han at meddele sig angaaende det Passerede.

„Naa Børn! Nu kan man nok trænge til en Smule Hvile. . . Giv mig en Dram, Mutter, oven paa al den Hede og Trængsel!“

„Var der saa fuldt derude, lille Mand?“

„Jo, om der var! . . . Propfuldt, Mutter, pakket fuldt som Sild i en Tønde. . . Der skulde I have været med, — I vilde have moret Jer forbandet!“

„Hvad foregif der da for Noget? . . . Var der Noget at see eller høre paa?“

„Ja, det er nok muligt, svarede Skrædderen, de spurgte om han kunde sje Lommer. . . . Jeg har i alle mine Levedage aldrig moret mig saa godt paa nogen Comedie. — Død og Pølse! Hvor de kunde snakke, især et Par Stykker af dem, . . . det flød for dem ligesom Vand af en Postetud! . . . Og hvor de rakkede ned paa Regjeringen, . . . de levede den ikke Gode for fire Stilling, tør jeg sige. . . . Jo, det er Karle, som har Been i Næsen!“

„Taalte da Dyrigheden al den Kritikaklen? Var der Ingen, som sagde dem imod?“

„Nei, ikke et Muk! Ikke saameget som, tag mig det Been af Skabet! — De barede sig nok! De tænkte som saa: Det er ikke alle Ting man skal svare paa, sagde Manden, de kaldte ham Lyy. — Der var jo nok et Par Talere, som vilde gjøre Brøyl, men dem fik vi snart stoppet Munden paa. . . . De kommer nok inte saa snart igjen og bider Skeer itu.“

„Jh, Du Fredsens Gud! . . . Men hvad bestilte I da egentlig i al den Tid, for I kunde da vel ikke snakke Allesammen?“

„Vist ikke nei, Mutter! . . . Vi Andre, vi raabte Bravo! og Hurra! og Hør! og saadan Noget, . . . og saa gav vi vore Stemmer, naar det forlangtes.“

„Hvad vil Det sige?“

„Vi rakte Hænderne iveiret for hvert Punkt, som blev sat under Afstemning. See, der har Du Placaten med Punkterne, saa kan Du selv læse!“

„Na, jeg forstaaer mig inte paa de Dele. Fortæl Du, hvad det er for Noget!“

„Ja, seer Du, Kone! Det er Statsfager, . . . det er Resolutioner, som jeg troer de kaldte dem. Sagen er, at Tydsken, han vil tage Slesvig fra os, vil han. Men han skal ssee Allandsens Ulykke! . . . Vi sagde: Nei! Slesvig er dansk og skal blive dansk, saalænge vi har en Næve paa Skafet! — Men til sidst, Mutter, til sidst kommer det Vigtigste, . . . det er Rosinen i Pølse=Enden: Vi satte de gamle Ministre af og forlangte nye istedet, „som kan give Regjeringen Kraft og Nationens Tillid,“ — som der staaer i Placaten. — Og inden vi skiltes ad, saa raabte vi ni Gange Hurra for de nye Ministre.“

„Hvem er da nu bleven Ministre?“

„Det veed jeg sku inte! Men de kommer nok. Vent bare til imorgen!*)“

*) Det er en Kjendsgjerning, at en Deel af de i Casino-mødet Deeltagende — hvormange, skal jeg ikke kunne sige — begif den taktløse Dumhed, at raabe: De nye

„Hvad skal der saa gaae for sig?“

„Imorgen Kloffen elleve saa møder Allemænd paa Gammeltorv og saa gaae vi til Kongen. . . .“

„Kors bevares! Er I da fra Forstanden? . . . Sæt nu, at Politiet lægger sig derimellem og banker Jer eller arresterer Jer?“

„Politiet? . . . Det gjælder nu til Bandsbek! Vi vil ingen Politi taale længer. Vi er frie Borgere, som nok veed, hvad vi foretage os. Politiet stikker nok Biben i Sækken, eller det skal skee en Ulykke!“

„Du kjære Himmel! Jeg er saa bange, at Du gaaer hen og roder Dig ind i noget Filtteri og kommer i Ulykke derover; . . . jo Det manglede kun, saa sad vi net i det!“

„Snak, Mutter! . . . Bær nu ingen Herte kjærling! — Men hvad gaaer af Dig, Lise? . . . Du sidder jo der og maaber, som Du havde tabt baade Næse og Mund, . . . og ellers kan Du dog nok give din Beshv med i Lavet.“

Ministre leve! endnu forinden det gamle Ministerium var gaaet af og et nyt udnævnt, ja førend man kunde vide, om nogen af Delene vilde skee, eller hvilke nye Ministre Kongen vilde omgive sig med.

„Jeg har Hovedpine, lille Fader. . . . Jeg er ikke vel.“

„Na, hun har god Grund til at tie stille,“ forklarede Moderen. „Der kommer iaften Carl Mortensen og frier til hende saa pænt og fornuftigt, som nogen Moders Sjæl kunde ønske sig det, og saa er hun kort for Hovedet og giver ham knubbede Ord, det stakkels Menneſke! . . . Han blev derover som han var gal, . . . sagde, at han vilde gaae i Krigen og lade sig skyde ihjel eller slaae fordærvet, . . . og saa tog han sin Hat og rendte sin Vej.“

„Hm! Lad ham kun løbe! . . . Bores Datter kan nok gjøre et bedre Parti end som saa, . . . hun, som er saa smuk og fin i Façonen. . . . See, der er nu Hr. Maulheld! . . . Han har længe gaaet og smidsket for hende, det har jeg nok mærket. Kan hun faae ham til Mand, saa kan hun sige, hun har skudt Poppegøien. . . . Tænk, han nikkede til mig, da han fik Die paa mig derude i Trængſelen. — Men, Klokken er tolv. Lad os nu komme tilføis, Mutter! Jeg maa tidlig op imorgen.“

„Ja men, vil Du saa love mig at ligge stille? For den sidste Nat slog Du saadan om Dig med Armene, at jeg nær havde staaet op og redt til

mig paa Gulvet. Det gaaer aldrig an, at vi ligger sammen, lille Mand, naar Du vil tage saadan paa Bei."

„Na, det trækker sig nok tilrette, sagde Skrædderen, han syede Ermerne til Lommehullerne. — Kom nu, Kone, og lad os sove paa alt Dettehersens til imorgen!"

Med disse Ord flappede Mester Godtværk sin Hustru godmodigt paa Kinden, og Alle lavede sig til at søge den natlige Hvile — Enhver dog med Hovedet opfyldt af urolige, fredsforstyrrende Tanker.

De tvende næste Dages Begivenheder ere bekendte nok og nu hjemfaldne til Historiens Dom. Deres fornemste Resultat var Dannelsen af et nyt Ministerium, tildeels endnu bestaaende af det styrtede Regjeringsystems Tilhængere, — Resten saagodtsom optagen fra Gaden. Det ligger udenfor denne Fortællings Plan, at fremstille de Vanskeligheder, som maatte overvindes for at inddrage idetmindste eet anseet Navn i Combinationen, et Navn, som kunde laane det nye Ministerium den Glands og den Agtelse, som var fornøden ligeoverfor Udlandet og en stor Deel af Fædrelandets oplyste og selvstændige

Borgere. Det vilde føre mig for vidt at skildre den blandede Stemning, der gav sig Luft i Hovedstadens forskjellige Kredse, alle de mange misbilligende eller rosende Domme, der fældedes over det fuldbragte Statscoup, — den hele, Gudskeelov saa fredelige Dmvaltning frembyder en saa vidt Mark for lærerige, oplysende og underholdende Bemærkninger, at man kunde behøve en heel Bogs Omfang til deres blot nogenlunde tilfredsstillende Udtømmelse. Maa-
 skee vil jeg ved en eller anden Leilighed komme tilbage til denne Gjenstand og da tage Anledning til en fuldstændigere Drøftelse af hine Dages Begivenheder, der muligt vil befindes saare opbyggelig for alle Parter.

Mester Godtværk deeltog naturligtviis i alle Folkebevægelser med en Iver og Utrættelighed, som gjorde ham fortjent til Hr. Maulhelds varmeste Ros, og som en Følge deraf fik han ikke det Mindste bestilt ved sin Profession i hele to Dage. Lader os engang see ned til ham Onsdag Aften, da han henved Klokken tolv, træt og hæst af den megen Hurra-
 raaben, var kommen hjem til sin, over hans lange Udebliven og af flere andre Marsager bekymrede Familie. Han traf Konen grædende og Datteren i et

Humeur, som var langt fra at kunne kaldes rosenfarvet.

„Hvad Pokker sidder Du nu og flæber for?“ begyndte han i en munter Tone, thi han havde aldrig været i en mere oprømt Stemning end i de sidst forløbne Par Dage.

„Ja, jeg har nok Aarsag at græde,“ svarede Konen. „Her lader Du os sidde den hele Dag og giver os ikke en Skilling til Huusholdningen, og Du veed dog godt, at vi ikke havde Nøglen til dit Chatol.“

„Det skulde ogsaa fedt hjælpe! Jeg har ingen Penge i Kassen for Diebliffet, før jeg faaer nogle Regninger betalte.“

„Nu, det kunde endda nok blive godt, for vi har hjulpet os saa godt som vi kunde med Kaffe og Smørrebød, istedetfor en ordentlig Middagsmad. Men det Værste er, imens Du render ude og forsømmer dit Arbeide og bliver borte heelt ud paa Natten, saa kommer Folk her og forlanger af mig deres Støvler og Skoe, som Du skulde gjøre istand, og iaften, da Byens Gader vrimler af Bøbel, som løber omkring og raaber Hurra og sfriger paa Lys, saa har de Skarns Mennesker sparket i vore Bindues-

ffodder og flaaet to deilige Ruder ind, og Lise og jeg har siddet i een Forskrækkelse for, at det ikke skulde blive derved."

"Hvad siger Du?" udbrod Manden betuttet.

"Har det Kram flaaet vore Vinduer itu? Ja, der kan Du selv see, hvad det er for et Politi vi har, naar det kan lade Bøbelen sparke en skikkelig Borgermands Vinduesffodder ind."

"Men Du sagde jo selv forleden, at Politiet skulde affkaffes og..."

"Hm! Hm! Mutter, det er en forbandet Hofte, jeg har faaet... Sagde jeg det?... Ja seer Du, det er en anden Sag, saadan naar Folket... Du forstaaer mig nok?... Men hvor er Peter? Hvorfor kunde den Knegt ikke passe bedre paa og forsvare Jer?"

"Jo, Peter! Han er den Rette! Han har ogsaa været paa Farten den hele Dag og er ikke kommen hjem endnu."

"Jo, Madmoder!" lod pludseligt Drengens Stemme inde fra Bærkstedet, hvis Dør stod paa flem, "jeg kom hjem lige i dette viese Blif."

"Herind, Dreng! Strax!" raabte Manden hidfig. "Hvor har din Slyngelet søttet om ligetil nu?"

Har jeg givet Dig Lov til at blive ude den hele Aften og Natten med, ... hvad?"

„Na, Mester maa inte være vred! Jeg har bare resten været omkring i Byen og seet paa Illuminationen ...“

„Ja det er ogsaa en Illumination til at ræbe af! ... Den kunde Du da snart have begloet.“

„Ja men, saa har jeg ogsaa været med at raabe Hurra udenfor de nye Ministre, for det skal være nogen Gændens Karle, siger Folk.“

„Det kan jeg lide, — som Præsten sagde, de gav hans Børn Smaapenge. — Du er en flink Dreng! Der har Du to Skilling til Kommenskringler! — Saa Det sagde Folket? ... Ja Folk veed sku nok hvad de siger. ... De har nok den Forstand, at de kan kjende en Kalv fra en Ko. ... Jeg har saamænd ogsaa været med at raabe Hurra udenfor et Par af de nye Ministre. Der traf jeg min Ven, Hr. Maulheld, han gif omkring og opmuntrede Folk ved sin Tale til at de skulde skrige, saa det havde Klem. — Hør Kone, nu har vi Ministeriet complet, et prægtigt Ministerium! Det er kun Skade, meente Hr. Maulheld, at de ikke havde nogen afdanket Somand, som de kunde saae

til Marineminister, . . . for det maa naturligviis være en Karl, der har lugtet Euen og forstaaer sin Dont, kan Du nok begribe, — men det gi'er sig vel i Enden, som Keeflageren sagde."

"Ja, naar det gi'er sig, det veed jeg Skam ikke," bemærkede Konen modsalden, „men det veed jeg, at det er en daarlig Orden, naar Pøbelen skal have Lov til at løbe om paa Byens Gader og skræmme Folk og slaae deres Ruder ind, — det var ligesom i Jødefeiden, ja meget værre."

"Naa, lad nu det være godt, Mutter! Vi skal nok imorgen faae vore Binduer satte ind og Skodderne gjorde istand, . . . saa er det glemt."

Med denne Trost lagde Mester Godtværk sig tilfængs og denne Gang — alene, thi Konen havde fundet det raadeligst at flytte sit Natteleie ind i Datterens Kammer, da hendes Mand i de sidste to Nætter ikke havde ladet sig nøie med at segte om sig med Hænderne og raabe Hør! og Hurra! isøvne, men desuden havde tilladt sig at sparke ud med Benene, saa det knagede i Sengestedet og Konens Lemmer stode i Fare for Stød af høist betænkelige Følger.

Det er baade til eget og Læsernes Lær — hvilket jeg i Forbigaaende sagt aldrig taber affyne — at jeg overspringer en lang Periode af vor politiske Stomagers Historie, — lang, forsaavidt som man tæller Dage og Timer, men dog i Grunden saare kort, naar man seer hen til, hvor hurtigt den gik og hvor fattig paa Begivenheder den var. Driftig vover jeg mig til at gjøre dette Spring i min Fortælling, fordi jeg er forvisset om, at mine Læsere vilde skylde mig liden Tak, om jeg Skridt for Skridt vilde følge vor Helt paa hans politiske Bane. En Skildring af, hvorledes han tilbragte Dagene med at læse alle læselige Aviser, med at løbe omkring paa Gader og Stræder, til Krethi og Plethi, og paa offentlige Besøgningssteder, hvor han snart sammensmeltede i kjærlig Harmoni med politiske Troesfæller, snart geraadede i Harniss ved Disputeren med anderledes Tænkende, — hvorledes han derved forsomte sit Haandværk, tabte mange af sine Kunder, og savnede den nødvendige Fortjeneste til egen og Familiens tarvelige Ernæring, saa at efterhaanden det ene Stykke Solv-tvi efter det andet, og derefter det værdifuldeste Huusgeraad maatte vandre paa Assistentshuset, — en saadan Skildring vilde upaatvivlelig blive ligesaa trættende

som uhyggelig. Lad mig kun her med faa Ord have antydet Tingenes naturlige Gang, Mandens gradvise Nedsynkning i Trang og Næringsforger fra en vel simpel, men dog altid selvstændig og agtværdig Stilling i det borgerlige Samsfund, saa at Udsigterne til at opnaae hans længe nærrede Duffers Maal: en smuk Boutik paa Østergade, bleve stedse mørkere og mørkere; — men lad mig dog ikke glemme at anføre, at Mester Godtværk, uagtet hans politiske Sværmerier forledte ham til hyppige Fraværelser fra Hjemmet, stedse vendte tilbage dertil ædruelig og med Paa skjønnelse af sin huuslige Lykke. Ligesom Datterens Dvelse i qvindelige Færdigheder ikke bidrog Lidet til Familiens Underholdning, saaledes var Moderens Paaholdenhed og Orden en ikke ringe Støtte for det synkende Huus; og hos Begge fandt han kjærlig Trost, naar undertiden Billedet af deres nedtrykte Omstændigheder fremstillede sig altfor levende for hans Tanker og da for en kort Stund nedslog hans Mod.

Dog, forinden jeg skrider til den mere omstændelige Skildring af Vendepunktet i Mester Godtværks Skjæbne, maa jeg meddele en lille Episode, som indfaldt i Mellemtiden og vel ikke angik vor Helt personlig, men dog hænger altfor noie sammen med For-

tællingens Udvikling, til at den turde forbigaaes i Laushed.

Det var en smuk stille Aften i Slutningen af August Maaned forrige Aar, da Solen var i Begreb med at gaae ned og en mild Dæmring hvilede over Hovedstaden og dens Omgivelser, at en ung Pige, propert men tarveligt klædt, og med en vis klædelig Anstand i sin Holdning, saaes spadserende paa Bolden imellem Nørre- og Vesterport. Hendes smaa velstillede Fodder vare iforte et Par Snørestøvler, som i høi Grad fremhævede deres fine Former, og da det netop efter flere foregaaende Dages Regn var temmelig smudstgt, saa tillod en anstændig Løftning af hendes Klæder det speidende Kjenderblik at komme til den behagelige Dverbeviisning, at Formens Skjønhed ikke indskrænkede sig til Foden alene, men fortsatte sig idetmindste et godt Stykke høiere op. En italiensk Straahat bedækkede Pigebarnets mørklokkede Hoved, men da dens Skygge gif temmelig langt ned over Panden og desuden var ombundet med et tæt nedhængende Slør, saa blev det ikke nogen let Sag, i Aftenstundens dæmrende Belysning at opfange noget Glimt af det udtryksfulde, saphirblaae Dienpar, der dulgte sig bag Forhænget; — det skulde ellers maaskee

Blevet en opmærksom Jagttager indlysende, at der i disse Dine yttrede sig en vis Uro, ligesom en Blanding af Undseelse og Frygt, og havde han dertil føiet den fine Bemærkning, at hendes Gang viste en vis Usikkerhed, som om dens ungdommelige Kraft og Livlighed var underlagt en fremmed Tvang, saa havde han just ikke taget meget feil af Sagens rette Sammenhæng, — dog, det er ikke alle Jagttagere, der have Sands for slige Bemærkninger!

I nogen Fraastand bagved den unge Pige saaes snart en høi velklædt Herre med opspilede Dine, et blussende Ansigt og et Par frodige „forgylde“ Bakskenbarter; de lange Skridt, han tog, maatte inden faa Minuter føre ham paa Siden af Damen. Ankommen der, saae man ham sagtno sin Fart og ærbødigen blotte sit Hoved, der fremviste en temmelig vidt udstrakt Lysning i en iøvrigt meget tynd Haarbedækning af rødligblond Farve.

Skulde Læseren kanskee gjenkjende disse Personer? — Ja eller Nei, det er ligegodt, thi vi ville ikke længer gjøre nogen Hemmelighed af, at det er Stomagemester Godtværks smukke Datter, Jomfru Lise — eller Elisa, som hun hellere ønsker at kaldes, — der i denne hellige Aftenstund har et Stærnemøde

med Hr. Candidatus philosophiæ, Jens Maulheld, Medarbejder i flere Journaler og Redacteur in spe af idetmindste een af disse.

„Et Stævnemøde!“ hører jeg mine høitærede, dydzirede Læserinder udbrude og seer med Smerte, hvorledes min lille Dindling lige med Gæt synker i deres Agtelse, den de forhen, trods hendes Smaaseil, neppe have kunnet negte hende. — Jeg beder Dem, opfatter Deres Fordømmelsesdom et lidet Korn endnu! — Maaskee er Sagen ikke saa slem, som den ved første Diekast seer ud; — maaskee vil et nærmere Kjendskab til Omstændighederne endog lade Jomfru Lise udgaae af Anklagens Mørke med en endnu klarere Ufyldsglorie om sit lille loffede Hoved. — Hvad Læserne ville dømme om „Medarbejderen“ eller „Pigernes Jens“, som han med en vis Selvtilfredshed gjerne hørte sig kaldes, dette er mig reentudsagt temmelig ligegyldigt, — jeg har aldrig givet Stort for hvad han udrettede, det være sig som Medarbejder eller som Arbejder paa egen Haand.

Da den nye Tingenes Tilstand, der var fremgaaet af Hr. Maulhelds politiske Forbilleders Indtrædelse i Ministeriet, havde fastnet sig noget, og Krigen i Hertugdømmerne desuden havde for en Deel bortledet den offentlige Opmærksomhed fra Fædre-

landets indre Anliggender, fik han, hvilende paa sine velerhvervede politiske Laurbær, noget bedre Tid til at tænke paa egne private Fornøielser, for ogsaa i denne Retning at drage Fordeel af sine besnakkende Talenter. De interessante Diekast og forbigaaende Complimenter, hvormed han hidtil havde beskudt den unge uerfarne Piges Hjerte, gik lidt efter lidt over til et mere virksomt, grovere Artilleries ufortrødne Anvendelse, idet han ved hjærlige Haandtryk, passende Smaasforæringer og en uforbeholden Hylдинг af hendes Skjønhed, hendes Aands og Hjertes Fuldkommenheder, søgte at forberede og paaskynde sin endelige Seier. I høi Grad generet af Moderens Paapasenhed og Faderens politiske Drømmerier, hvilke han selv tidligere havde begunstiget, fandt han endelig Leilighed til at anstille et Forsøg paa at unddrage sig begge Dele, idet han en Dag benyttede sig af et heldigt Dieblif til at spille en til denne Hensigt længe forberedt Billet i Hænderne paa Jomfru Lise. Med Forundring, dog tillige med en lettilgivelig og letforklarlig Interesse læste den unge Pige i denne Billet først en Kjærlighedserklæring, der var sat temmelig paa Skrue, dernæst en Anmodning om et hemmeligt Møde, der var fuldkommen

ligefrem og sans façon. I Tillid til den snedige Friers ærlige Hensigter var Pigebarnet uforstigtigt nok til at opfylde hans dristige Begjæring, og saaledes vare de nu adskillige Gange i Løbet af en Maaned trufne sammen udenfor hendes Forældres Huus og naturligviis dem aldeles usvridende. Men den med flige hemmelige Sammenkomster forbundne Fare havde Jomfru Lises gode naturlige Forstand og — lad mig ikke glemme det, da det ved denne Leilighed var et nok saa virksomt Betryggelsesmiddel, — hendes rene ufordærvede Hjerte hidtil vidst at undgaae, og Hr. Maulheld var, trods al hans Umage, alle hans Smigrerier, alle hans veltalende Kjærlighedsudgydelser, ikke engang kommen saa vidt, at han havde aflokket hende endog den svageste Uttring om hendes Gjenkjærlighed, endfige noget som helst mere haandgribeligt Beviis paa det qvindelige Hjertes Svaghed. Utaalmodig efter at naae sit Maal og komme til det forønskede Resultat med „denne lille knipske Tasse,“ som han ofte titulerede hende i sit stille Sind, havde han indfundet sig til det Stævne-møde, hvortil jeg har indbudet mine Læsere som usynlige Tilskuere, med det faste Forsæt at gjøre en Ende paa Sagen, og da han af Naturen var ud-

styret med en klækkelig Portion af Indbildskhed og Selvtillid, Egenskaber, som hans journalistiske Virksomhed endmere havde udviklet og Aarets Begivenheder havde drevet til Culminationspunktet, nærede han slet ingen Tvivl om, at denne Aften vilde blive den sidste Gang, han skulde lade sig nøie med de ufrugtbare Smaafordele, der kunde falde af ved en Spadsferetour under Guds frie Himmel og tilmed i Guds Sols rigtignok bortsvindende, men dog endnu altfor meget forraadende Glæds. — Vi ville faae at see, hvorvidt han bedrog sig!

„Erbødigt Godaften, min kjære Jomfru!“ begyndte han. „Jeg kan ikke noksom udtrykke Dem min Tak for den Lykke, De skjenker mig ved at have bønhørt min dristige Anmodning, da vi sidst skiltes ad. Jeg tør helligt bevidne Dem, at i de senere forløbne otte Dage har min Længsel efter at see Dem, at tale med Dem, at beundre Deres fortryllende Skjønhed, ikke ladet mig et Dieblis No.“ — Ved Slutningen af denne Ramse hentede han et dybt Suk op fra sit Brysts lavere Regioner.

„I saa Fald kunde De jo let have tilfredsstillet Deres Lyst ved at see ned til mine Forældre, hvor

De forhen indfandt Dem tiere og næsten altid kan være vis paa at træffe mig."

"Tilgiv mig, skønne Elisa! Mine mange Forretninger, min virksomme Deeltagelse i Statens Anliggender, har forbudt mig denne Glæde; men desuden vilde jeg tillade mig den Bemærkning, som jeg haaber De ikke tager mig fortrydelig op, at det sandt at sige smertes mig at see Dem, en saa elskværdig og dannet ung Dame, i en Dmgivelse, der staaer saa langt under hvad De efter Deres Skjønhed og Elegance havde fortjent."

Han berørte her en Stræng, som han vidste vilde finde Anklang i hendes Følelser, — saa meget havde han for længe siden afluret hende hendes Skrobeligheder. — Et Suk og et taknemmeligt Blik var alt det Svar, han fik.

"Ja," vedblev han og opløstede sin Stemme, saavidt hans Frygt for at blive hørt af de Forbigaaende tillod det, "De er skabt til en bedre Lod, end at fortjene Deres Brød ved Deres Hænders Arbejde. Denne lille hvide Haand" — her bemærkede han sig dristigt den af hendes Hænder, der var ham nærmest, og lagde den med et varmt Tryk ind under sin venstre Arm — „denne lille hvide

Haand fortjente at smykkes med Guld og Edelstene, Deres yndige slanke Skabning burde klædes i Silke, for bedre at fremhæve dens mange Skønheder, og en glimrende Fremtid, riig paa Glæder og Nydelser, maatte være forbeholdt Den, der som De, min kjære Elisa, er født til at udbrede Lykke, hvorsomhelst De viser Dem."

Med en veltilfreds Smilen over et forførende Billede, som hendes ungdommelige Phantasi vlieblikkeligt greb og udmalede videre, svarede hun:

"Alle disse Herligheder kommer jeg vel kun til at nyde i Drømme. Jeg er for ubetydelig en Pige til at turde haabe, at Lykken skulde gjøre sig nogen særdeles Uleilighed for min Skyld."

"Siig ikke det, kjæreste Jomfru! Lykken har altid været Ungdom og Skønhed huld, og om den just ikke skjenkede Dem Alt, hvad De med Deres udmærkede Aands- og Legemsfortrin var berettiget til at fordre, saa turde dog maaskee Kjærligheden forsoner Dem med en Fremtidslod, som, var den end mindre glimrende, dog altid vilde stille Dem paa en mere ophøiet og værdig Plads i Samfundet."

"Hvorledes mener De?" spurgte hun sagte og med en let Skjelven.

„Hør mig, elskede Pige!“ udbrød han med Barme. „Tillad mig at aabne mit Hjerte for Dem og at tolke den Beundring, som Deres elskværdige Personlighed har indgydt mig ligesom det første Dødsblik, jeg havde det Held at lære Dem at kjende. Jeg er ung og uafhængig, ikke just rig, men i Besiddelse af saadanne Talenter, som skaffer mig et overflødigt Udkomme, og med grundet Haab om, ret snart at kunne gjøre disse Talenter gjældende i en høiere Stilling i Statsstyrelsen. Jeg elsker Dem, det maa De have bemærket for længe siden; min Kjærlighed og min Agtelse for Deres indtagende Personlighed har jeg aldrig lagt Skjul paa. Jeg tilbyder Dem nu at dele min Overflødighed; Deres Stilling skal blive saa behagelig og fri, som det kun er muligt; jeg vil imødekomme alle Deres Ønsker og altid stræbe at tilfredsstille Deres Smag for Elegance og Livets For skjønnelse, og til Gjengjæld derfor beder jeg kun om Deres Gjengjæld og Tillidelse til, ved Deres Bryst at søge Opmuntring efter Dagens Arbejder og Anstrengelser.“

Med blussende Kinder og bankende Hjerte havde den unge Pige hørt paa denne ordrige Erklæring. Nagtet dens Barme og tilsyneladende Oprigtighed

forebavede Meningen kun uklar og forblommet hendes
 vekslede, urolige Tanker; men da den Talende
 standsede og syntes at vente et Svar, fremstammede
 hun forvirret og med en ængstende Følelse, hun neppe
 var sig selv bevidst i dette Dieblik:

„Naar De troer, at jeg vil kunne gjøre Dem
 lykkelig, og naar mine Forældre give deres Sam-
 tykke, som jeg da ikke tvivler paa at de ville, saa . . .“

Hvis den gode, troskyldige Pige i dette Dieblik
 havde gjort sin formeentlige Tilbeders Ansigt til
 Gjenstand for sin Betragtning istedetfor den smudsige
 Jord, hvorpaa hendes undseelige Dine hvilede, saa
 skulde hun med Forbauselse have seet et Glimt af
 Utaalmødighed, Skuffelse og Brede fare hen derover,
 istedetfor det Glædesudtryk, som hun med Grund
 kunde have ventet som Virkning af hendes Svar.

— Om Læsernes Dømmekraft og Mennekkendskab
 har jeg bedre Tanker, end at jeg skulde forudsætte
 nogen Forbauselse hos dem over dette Hr. Maul-
 helds forbigaaende Minespil.— I en noget nedstemt
 Tone vedblev han:

„Lykkelig vil De vistnok gjøre mig, ligesom jeg
 haaber, at De ogsaa selv skal blive det, naar De
 blot vil . . . vil lade Deres gode Forældre blive

udenfor Sagen, idetmindste for det Første. De kjender ikke, De aner neppe den ubeskrivelige Ynde, hvormed Hemmeligheden omgiver et ungt og inderligt Kjærlighedsforhold. Derfor, sig Deres Forældre Intet om det Hele! Foregiv at De, for bedre og mere ugeneert at kunne besørge Deres Syning, Deres Modestynt eller hvad De kan finde paa, foretrækker at boe alene, og jeg skaffer Dem da en nydelig lille Leilighed paa to Værelser hos en honnet Kone af mit Bekjendtskab, hvor De vil blive baaren paa Hænderne og vil kunne nyde alle Livets Behageligheder og Bequemligheder."

Bed disse Ord fæstede han sine mælkede Dine med et forskende Blik paa den unge Piges Ansigt og mødte der et Par klare, tindrende Dine, der søgte hans med et blandet Udtryk af Uro og Harm. Tillige trak hun sagte sin Haand bort fra hans Arm.

"Jeg troer virkelig, at jeg ikke ret forstaaer Deres Tale," gjensvarede hun med tilkæmpet Kulde. "De vil, hvis jeg ellers hørte ret, at jeg skal føre mine Forældre bag Lyset, forlade deres Hus under et falsk Foregivende, og alt Dette, uden at De fremsetter eller jeg kan indsee mindste Grund til et saa besynderligt Forlangende. Thi er det virkelig Alvor

med Deres Tilbvielighed og Deres Agtelse for min Person, saa kan det hverken forundre eller støde Dem, at jeg gjør mine Forældre deelagtige i Deres Tilbud, især da De neppe har nogen Hindring at vente fra den Kant."

Ganske flau ved at høre Skomagerdatterens frimodige og bestemte Ytringer, og med indædt Brede over at møde en saa velbegrundet Modstand, hvor han havde haabet, at hans imponerende Personlighed, hans forføreriske Tale og hans saa smigrende Tilbud skulde have ført ham til en let Seier, gav han sig til at glatte og pudse sine Ballebarter, hvis Glæde i dette Dieblik næsten fordunkledes af den Rødme, hvormed Sindets Bevægelse farvede hans Kinder. Efter et kort Ophold henkastede han i en kølig, næsten ligegyldig Tone følgende Bemærkninger:

"Jeg tænker ogsaa, at vi to ikke ret have forstaaet hinanden. Jeg gjør Dem et Forslag, som efter min Mening er al Værd og som De sandelig ikke vil modtage hver Dag, og saa henviser De mig til Deres Forældre og tager paaveie, som om jeg tiggede Dem om Noget og ikke tværtimod tilbød Dem alle de Fordele, som De i Deres Stilling med Bil-

lighed kan forlange og som mine Indtægter tillade mig."

Mere behøvedes ikke for fuldkomment at aabne Dinene paa den unge, lettroende Pige. Med al den Bærdighed, som hendes fornærmede Gressfølelse kunde lægge i hendes Ord, og med en Stemme, som alene Hensynet til det Sted, hvor de netop befandt sig, formaaede at neddæmpe, gav hun ham følgende velfortjente Svar, idet hun standsede sine Skridt og slog Sløret tilbage over Hatten:

"Jeg haaber til Gud, at Ingen ostere skal have Uforskammethed nok eller i min ubesindige Dpførsel finde Undskyldning til at gjøre mig et saa ærekrænkende Forslag. Idetmindste skal dette Tilfælde være mig en Advarsel for i Fremtiden ikke at fæste Tiltro til falske Forsikringer og laane Dre til underfundige Smigrerier. — Hvad Dem angaaer, min Herre, saa maa De vistnok foragte mig dybt, siden De vover at byde mig slike Fornærmelser, skjøndt jeg ikke er mig bevidst, at min Dpførsel kan berettigede Dem til en saadan Ringeaagt. Men De kan være overbevist om, at om jeg end en kort Tid har været taabelig nok til at lade mig bedaare af Deres Falskhed, saa seer jeg Dem nu, og det Gudskeelov ikke forsilde, i

Deres sande Lys, og kan med et glad Hjerte gjengjælde Deres uværdige Opførelse med min fuldkomneste Foragt."

Med disse Ord vendte hun ham pludseligt Ryggen, slog atter Sløret ned over Ansigtet for at skjule den Hede, som brændte i hendes Kinder, og gik med sikke og lette Skridt ned ad den nærliggende Boldbakke.

Hr. Maulheld stod et Dieblisk som forstenet med gabende Mund og Hænderne i Lommerne. Derpaa vendte han sig rask omkring paa Hælen, mumlede i Skjægget et Par Ord, der lød omtrent som „Pøkker i Bold" eller saadant Noget, og drev derpaa, nynnende „Den tappre Landsoldat," hen ad Bolden mod Besterport og ud i Tivoli, hvor han druknede Sorgen over sine spildte Anstrengelser i tre Glas Punsch, uddampede Sindets Hede gennem et Par Cigarer og gav sin Utilfredshed Luft ved at rive ned paa „Hippodromedarerne," drage tilfælt imod „Reactionen" og „Bureaukratiet," og istemme en ynkelig Lamentation over den bedrøvelige Mangel paa Tillid til de nye „folkkelige" Ministre, der allerede længe var kommen til Udbrud i Skrift og Tale, men aldrig lydeligere end i Anledning af den malmøske Baabens-

stilstand, — dette diplomatiske Mesterstykke af Dem, han med Stolthed kaldte sine politiske Venner.

Efter denne Episode af et mere alvorligt Indhold vil det maaskee ikke fortryde os at vende tilbage til vor politiske Skomagers personlige Gjenvordigheder.

Naar jeg, tværtimod Romansfriveres almindelige Skik, her strax erklærer, at disse Gjenvordigheder dog tilsidst toge en for Mester Godtværks Belsfærd gunstig Bending, saa skeer det kun, for at ikke en utidig Medynk med hans beklagelige Stilling skal fordærve Læsernes gode Humeur, aldenstund det er mig af Bigtighed, at kunne gjøre Regning derpaa under Skildringen af de følgende Scener.

Det er i en af de første Dage i October Maaned, at vi atter betræde Mester Godtværks simple Værksted. Vi finde ham der ved sit Arbeidsbord, men ikke som i den første Scene af denne sandsfærdige Fortælling beskjeftiget ved sit Haandværk; nei, Syle og Hammere ligge urørte og støvbedækkede, da de ikke i lang Tid have været brugte, og Mandens hele Opmærksomhed er fængslet af en Avis, som han med begge Hænder holder i en passende Afstand under sine Glarvine. I en Krog af Værkstedet sidder Peter og skræller Kartofler, — den eneste Ret,

hvorpaa Familien til Middag skal stille sin Appetit. Døren ind til Dagligstuen staaer aaben, saa at Mester uden Anstregelse kan meddele sig til Kone og Datter, der i Naboværelset flittigt syse med deres qvindelige Haandarbeider.

Taussheden var i flere Minuter ikke bleven forstyrret paa nogen af Siderne, uden for saavidt Peter ledsagede sin trivielle Forretning med en sagte Fløiten af en af hans Yndlingsmelodier, en musikalsk Underholdning, som Ingen af de Tilstedeværende lod til at skjenke videre Opmærksomhed. Pludseligt udbrød den Læsende med et vældigt Klaff paa Laaret:

„Guntus! sagde Fanden, han traf sin Oldemoder i Helvede. Nu har jeg det! Saadan skal det være!”

„Hvad gaaer der af Dig, lille Mand?” spurgte Konen inde fra den anden Stue. Peter hørte op med Skrællingen og med sin musikalske Forlystelse og laante sin Pleiefader et Par Dine, der udtrykte halv Forundring halv Skalkagtighed.

„Nu veed jeg en Udvei, Mutter,” vedblev Manden. „Jeg kan endnu komme paa den grønne Green, naar det kun vil flasse sig.”

„Hvad vil Mester der?” bemærkede den næsvise Dreng. „Sæt nu, at Mester faldt ned!”

Men Mester var heldigviis igjen saa fordybet i sin Læsning, at han ikke hørte denne Bemærkning, som ellers kunde have spædet til Peters Dren. — Efter en lille Pause skød den Læsende Brillerne op over Panden, lagde Avisen fra sig og gav sig til at spadserere op og ned ad Gulvet, som han pleiede, naar der var Noget, som stærkt havde grebet hans Tanker.

„Det er en afgjort Sag!“ tog han til Orde lige som for sig selv, men dog høit nok til at Alle kunde høre det. „Jeg stiller mig til Valgene, saasandt jeg hedder G o d t v æ r k . . . Naar det bare ikke er forfilde! . . . Men nei, der kan udrettes Meget til paa Torsdag, naar man gjør sig Flid og har politiske Venner, som kjender Ens Character og veed, hvad man duer til. Hør, Mutter! . . . og Lise! . . . I skal faae at see . . . I kan troe, jeg kommer i Rigsdagen!“

„Ja, hvad kan Det hjælpe?“ bemærkede Konen sagtmodigt, „Du faaer nok ikke flere Kunder at arbejde for . . . for Det.“

„Nei, nun muß ich lachen, sagde Tydssen, han sad og græd. — Kommer jeg først i Rigsdagen, Kone, saa bryder jeg mig Bøkker om Kunderne og hele Professionen, saa faaer jeg et Par Daler om Dagen . . . idetmindste, — hvad synes Du om Det?“

„Hvorkænge varer vel den Herlighed?“ indvænte hun. „Og desuden er Du jo inte i den endnu.“

„Nei, men jeg kommer der, jeg kommer der, — det kan aldrig felle. Troer I, at dennehersens Professor kan sætte sit Valg igjennem, imod alle frifindede Borgeres Willie? — Han, som har havt den Driftighed, at erklære offentlig, at den nuværende Regjering har gjort store Misgreb, — Han, som Gud og Hvermand veed er en hengiven Ven af det styrtede Regjeringssystem! . . . Nei, det er Reactionen,“ vedblev han med stigende Hidsighed og et hurtigt Blik i Avisen, „Reactionen er det, som virker skjult igjennem alle disse Bestræbelser, der gaae ud paa at frarive os vore dyrefjødte Friheder, — det er Reactionen, hvis mugne Lugt og raadne Levninger man mærker allevegne . . .“

„Hvad er Reactionen for Noget?“ faldt her Peter ind. „Er det Noget, man kan æde?“

„Der har Du et Dreftigen, Knegt, for din Næsviished. . . . Nu veed Du hvad Reactionen er. Ja tud kun! Nu er det Tid! Du kunde have passet din Bestilling og holdt din Mund, saa havde Du ikke faaet Reactionen at smage.“

Dette lille Mellemspil bragte den ophidsede Mester Godtværk lidt ud af Concepterne. Han gik taus og eftertænkksom et Par Gange frem og tilbage; derpaa tog han atter til Orde:

„Lad mig nu see, hvad jeg har at gjøre for at blive valgt!... Først og fremmest hverve Stemmer, det er derpaa det kommer an; jo flere Stemmer jeg kan gjøre Regning paa, desto bedre.“

„Kan Mester inte bruge min Stemme?“ spurgte Peter i en ydmyg Tone, for ved sin Tjenstagtighed om muligt at gjøre sin forrige Feil god igjen.

„Snak, min Dreng!“ svarede Manden godmodigt, „Du er jo ikke tredive Aar endnu.“

„Ja men jeg kan godt vræle for det.“

„Ja, det er godt nok! Hold nu blot din Mund og lad mig i Rolighed overtælle, hvem jeg kan stole paa, at de ville vælge mig og ingen Anden. See, der er nu først Spækhøkeren, Jens Olsen, herinde ved Siden af...“

„Jovist!“ afbrød Konen ham. „Ham ffylde vi otte Mark for Smør og Ost.“

„Han skal nok faae sine Penge, naar jeg bliver Rigsdagsmand. — Saa er der Svenden heroppe

paa Dvisten; paa ham er jeg vis nok, ellers faaer han ingen Arbeide mere fra mig . . .“

„Ja, det har han jo længe ikke havt,“ bemærkede Konen modfalden.

„Han skal faae det! Du skal see, Kone, naar jeg kommer ind i Rigsdagen, saa faaer jeg maaskee alle Lemmerne at arbeide for, — ja maaskee kunde der endog falde en eller anden Leverance af til Armeen, naar man bar sig stint ad hos Krigsministeren.“

„Men jeg synes, Du sagde før, at Du vilde opgive Professionen?“

„Ja, men det er ikke saa vist endda! Jeg veed jo godt, at Du vilde see skjævt til det, og . . . hvad gjør man ikke for den hjære Huusfreds Skyld, som Manden sagde, han bankede sin Kone. — Hør, Mutter, naar Alt gaaer som jeg venter, saa kan vi endnu leve den Dag, at vi faaer os en Mahogany-Boutik paa Østergade. — Men jeg kom reent fra, hvad jeg tænkte paa . . . Lad see! Jens Olsen og Caspar Pløkkert, . . . det var to Stemmer . . . Saa er der Barberen heromme i Gaden, han er da sku nødt til at vælge en Kunde, som lader sig rage hos ham tre Gange om Ugen og som desuden altid

har holdt med ham, naar vi kom i Dispyt med
Nogen derinde paa Stuen."

"Men ham skylder Du jo ogsaa Penge, har
Du sagt."

"Han skal faae dem, Kone, ... de skal Alle
blive betalte, saasnart jeg kommer i Rigsdagen og
faaer mine Diæter at leve af. — Videre! ... Saa
er der ... det er sandt, der er Jochum Snap,
som jeg ikke har seet i et halvt Aar, ... ham, som
i sin Tid udgav „Stillingspraasen“ ... bare han
ikke har druffet sig ihjel! ... Ham har jeg da sitter
nok med en Bægel Brændeviin eller lidt mere, naar
han blot ikke har forsømt at lade sig indskrive. —
Lad mig see, ... det var fire. — Hm! ... Fire! ...
Na jeg flegel, som ganske glemmer Hr. Maulheld;
rigtignok har han ikke været her i en Maanedstid
eller længer; — jeg tænker da jeg kan gaae op til
ham. — Summa Summarum, det var fem; naar
nu hver af dem blot gjør sig en lille Smule Ulei-
lighed for min Skyld, saa maae de dog for Pokker
kunne hverve en fem Mand per Kjæst, især Hr.
Maulheld, der kan snakke Fanden et Dre af, —
det var altsaa femogtyve, og naar nu hver af disse
igjen skaffer fem af Deresfes Folk paa min Side,

faa har jeg et Hundrede og femogtyve, og faa videre . . .
 faa jeg tænker nok, jeg skal drive det til adskillige
 Hundrede. — Hør nu, Mutter, giv mig min Frakke!
 Jeg vil strax op til Medarbeideren for at spørge
 ham tilraads og see hvordan han ellers har det,
 og Du, Peter, Du kan imidlertid springe hen til
 Hr. Snaap og hilse ham faa meget flittigt fra mig
 af og bede ham, om han ikke vil gjøre mig den Ære
 at see ned til mig i Eftermiddag.“

„Sy, den Drukkendidrik!“ udbrød Konen. „Vil
 Du trække ham her ned? Du veed jo nok, at han
 kan ikke affee den ælle Brændeviin.“

„Naa, Hver sin Lyst, sagde Bonden, han
 red paa en Tørvestak. Han er Bælger, Mutter,
 faa maae vi see lidt igjennem Fingre med hans
 Smaaffrøbeligheder, hvoraf jo Enhver har sine, . . .
 som Franskmanden sagde, da han kogte Suppe paa
 sin Bedstemoders Hoved. — Saa, nu er jeg pæn
 nok, Kone! — Nu maa jeg afsted! Farvel saalænge!“

Den nyfattede Idee, som nu opfyldte Mester
 Godtværks letbevægelige Sind og bragte hans
 cholerisk-sanguiniske Temperament igjære, drev ham
 den hele Formiddag Byen rundt, fra Herodes og til
 Pilatus, som man siger. Spækhøkeren, Barberen,

og fremfor Alle Hr. Maulheld forsømte han naturligviis ikke at gjøre sin Dypartning, og desforuden anvendte han paa Veien i rigeligt Maal disse smaa uskyldige *captationes benevolentiae*, som en forstandig Balgcandidat aldrig forsømmer hos sine Bælgere, nemlig venkfabelige Gaandtryk, familiære Hilsener og deslige. Mere vægtige og indflydelsesrige Midler saae han sig af visse Grunde ikke istand til at bringe i Anvendelse. Da han efter et Par Timers Omflakken, ret vel tilfreds med sit Dagværk, kom tilbage til Hjemmet, for at mætte sin Hunger ved det tarveligt forsynede Middagsbord, meddeelte han Familien Resultatet af sin Virksomhed og sluttede denne Meddelelse med følgende Ord:

„Hr. Maulheld forekom mig noget løierlig. Jeg blev ganske bange for, at jeg skulde have fornærmet ham ved Et eller Andet; men det var der Gudskeelov ikke noget om, for efter nogen Betænkning lovede han ikke blot med Barme at tage sig af mit Balg, men endog at ville sætte mine Anskuelser i Stiil og skrive mig et Program, som skal have baade Næb og Kløer og som han sagde, at jeg kunde skikke Dig, Lise, hen efter hos ham imorgen eller iovermorgen.“

Den stakkels Jomfru, som ved disse Ord tabte Kniven af Forfrækkelse, fattede sig dog snart og sagde i en bestemt Tone, der dog ikke var fri for Hestighed :

„Hvorledes! Han forlanger, at jeg skal komme op til ham som et andet Sendebud, man sender i Byen i Grinder!“

„Naa naa, Pigebarn! Tag dog ikke saadan paa veie! Det var jo blot en Uttring, som han saadan ganske løseligt henkastede, uden at tænke videre derover. Peter kan jo gaae, det er naturligtvis Hr. Maulheld ligesjært, hvem der henter Programmet, men hvor i hede Helvede er den Knegt henne? Peter!“

„Na, han er Skam ikke kommen hjem endnu fra det Grinde, Du sendte ham i imorges,“ svarede Konen; „det er forfrækkeligt, hvor den Dreng paa det sidste Halvaarstid har vant sig til at svøite om paa Gaderne ved sin Bygang.“

Den gode Kone vilde endnu have sagt noget Mere i denne Anledning, men et tilfældigt Blik paa Mandens Ansigt drev med Gæt Blodet op i hendes Kinder og standsede hende pludseligt i Talen. Heldigvis gjorde Peters Ankomst en Ende paa Begges Forlegenhed.

„Hvor har din Bengel været henne?“ udbrød Mester Godtværk hidfig. „Det er nu over tre Timer siden Du gif din Vei, og i al den Tid har Du ikke havt Foden indensfor Døren, efter hvad Mutter siger.“

„Na, Mester maa nu inte være vred. For det er slets inte min Skyld. Hvad kan jeg gjøre for, at jeg maa rende hele Byen rundt, for at træffe Hr. Snap eller Snaps, hvad det er han hedder, og da jeg saa endelig fandt ham, saa var han saa drukken, at han ikke kunde see en Flue paa Bæggen.“

„Fordømt! Saa fik Du vel ikke udrettet dit Grinde?“

„Jo, nu skal Mester baresten høre, hvor siffigt jeg bar mig ad. Jeg traf Mossis Uldrian paa et Bærtshuus i Sværtogaden, hvor han sad og despererede med nogen andre Kumpaner. De skjændtes, saa de maatte skee en Ulykke, om de forskjellige Slags af Noget, de kaldte Beto, syntes mig, . . . jeg bilder mig ind det er en Slags Punsch eller Brændeviin, for alt imellem stak de paa de flydende Varer, saa det Halve var nok. Jeg stod nu en god Tid og hørte paa al den Staahei, for jeg kunde nok indsee, at man inte kunde faae et fornuftigt Ord indført,

saalænge Den varede. Men endelig reiste En sig op, som lod til at have mindre paa Skallen end alle de Andre, han slog i Bordet med knyttet Næve, saa det sang for mine Dren og Glassene dandsede ved det, og med det Samme raabte han: Jeg holder paa det sopfenstive Veto, sagde han, og saa stak han sit Glas ud lige til Bunden, og saa ..."

"Videre, videre, Peter!" udbrod Mester Godtz værk utaalmelig. "Der sidder et Pokkers Snakketøi paa den Dreng. Der kunde blevet en Minister af ham engang i Tiden, naar han kunde skrive og regne, som han kan snakke!"

"Ja, nu skal Mester baresten høre! ... Kort at fortælle, lidt efter saa reiste Hr. Snap sig op for at gaae sin Vej og med ham en af de andre Gjester. De luffede af sammen, for de var nok bange for, at Han, der trumsede i Bordet, skulde gjøre Kvalm. — Jeg efter dem! Underveis gif de saadan og smaa-snakkede sammen, og svinglede nu lidt tilvenstre, nu lidt tilhøjre, ligesom de havde havt Tang om Benene, og jeg lige i Hælene paa dem og hørte hvert Ord, de sagde. Men det var forfrækkeligt, hvor han filede ned paa Ministrene, han, der fulgte med Snap; men Hr. Snap forsvarede dem, og det tappert, ...

men jeg syntes dog, saavidt jeg kunde forstaae, at den Anden havde Ret i hvad han sagde, og desuden var han ikke slet saa fuld som Hr. Snaap."

"Hvad siger Du?" faldt Mester Godtværk ham vred i Talen, „rev han ned paa Ministrene? Og Du, din Esel, fandt at han havde Ret i sine Skumlerier?" — Med disse Ord gav han Drengen en kraftig Kindhest og tilsvøiede: „See der har Du en lille Mundsmag paa hvad Du kan vente Dig, naar Du en anden Gang kommer med saadan Snak."

„Au, au, Mester! Det er jo ikke min Skyld, at ingen fornuftig Menneffe længer kan have Tillid til Ministrene, . . . for saadan sagde han, . . . affurat."

„Hvad!" udbrød Mesteren endnu hidsigere. „Ingen Tillid? Vil din Slyngel strax have Tillid til Ministeriet, eller Du skal smage Spandremmen paa dine Rygstykker! . . . Har man hørt Mage!"

„Naa, naa, Fatter," beroligede Konen ham, „flaa nu ikke den arme Dreng for Det, den Druktenboldt gif og vrøvlede. Det er jo ikke ham der siger, at de ikke duer noget, . . . vel, min Dreng?"

„Hvad kommer det mig ved?" tudede Drengen. „Nok er det, han sagde, at de ryger snart af Binden; men mig er det lige fedt; . . . det er Fleer, hvor de

kom fra . . . og vi skal alle den Bei, sagde Kærlingen, de førte hendes Søn til Galgen — det Sprikvort hørte jeg af Mesters egen Mund forleden. ”

En heel Deel formildet ved Drengens Graad og hans sidste Anvendelse af et af Mesterens Indlingsmundheld, sagde Denne:

„Hold nu op med den Flæben, og siig os, hvordan Du fik Manden sagt Bessed om at komme til mig.“

„Jeg fulgte ham lige hjem, og der skiltes de ad, jeg mener Hr. Snap og hans Drikkebroder, og saa kom Konen ud og tog imod ham og bragte ham tilfængs, og hende sagde jeg, hvad Mester vilde ham, for hun feilede ingenting.“

„Naa, det var meget fornuftigt af Dig, Peter. Saa Du troer da, at han kommer.“

„Ja, saasnart han saaer sovet Rusen ud, sagde Madamen, og saa gav hun sig til at fesentere hans Kommer.“

Om Eftermiddagen blev Mester Godtværk hjemme, skøndt det holdt haardt for ham i den Spænding han var. Dog, det gjaldt jo en Bælgers Stemme, og han tvang sig. Da Kloffen blev fire,

lavede Jomfru Lise sig til at gaae ud; hun var i et meget ondt Lune.

„Hvor skal Du nu hen, min Pige?“ spurgte Moderen.

„Ud at gaae en Tour, lille Moder. . . . Veiret er deiligt, og sandt at sige ønsker jeg gjerne at for-
skaanes for Synet af den raa Person, Fader venter paa, og hvad der er endnu mere æfelt, at høre paa hans grove Tale.“

„Naa ja, gaa Du kun,“ sagde Faderen, „Du kan have godt af at lufte Dig lidt. Du sidder jo altid hjemme og hænger over Sytvæiet.“

„Ja, det er hun nok nødt til, stakkels Barn,“ bemærkede Moderen med et Suk, „for at hun kan fortjene sig Lidt til sin Pynt og gaae klædt som andre stikkelige Folks Børn.“

„Nu, nu, Mutter! Klag blot ikke! Det bliver nok bedre Tider; naar jeg nu kommer ind i Rigs-
dagen, saa skal hun faae Penge til en ny Kaabe til Vinteren.“

Datteren gik. Neppe havde hun været et Dvar-
teer borte, førend Kloffen under Boutikstrappen an-
meldte en Besøgende.

„Naa, der har vi ham!“ udbrod Mester Godtz værk glad, i den Tanke, at det var den forventede Bælger, og allerede i lang Tid vant til, ikke at lide nogen Forstyrrelse af Runder. Men istedetfor den fedtede Hr. Snap med hans af Drik og Sviir hentærede Skikkelse, var det en ung, smuk Militair med et frisk, af Sundhed blomstrende Ansigt, der rask traadte ind igjennem Bærkstedet og lige ind i Dagligstuen. Et Dieblif betragtede Skomageren og hans Kone den Nysankomne med forbausede Miner, i det næste raabte de Begge saagodtsom paa eengang:

„Jh, Du Fredsens Gud! Carl Mortensen! Lyslevende!“

Lad mig hellere, istedetfor Ord til Andet at meddele den lange Samtale, der nu udspandt sig imellem de Tilstedeværende, med alle dens Tværspørgsmaal, Forundrings-Udraab og Forklaringer, lad mig hellere i Korthed og i Sammenhæng berette, hvorende Hr. Carl Mortensen i denne lange Mellemtid havde „lidt og stridt,“ som det hedder i Adresse=Avisens Begravelses=Vers. Det vilde naturligtviis føre mig altfor langt bort fra Maalet, om jeg vilde følge ham paa hans hele „frivillige“ Krigerbane. Thi jeg vilde da let fortabe mig i den

lidet lystelige Detail af et kjedsommeligt og langtrukket Felttog, hvis Historie man langt bedre kan læse i den af „en Officeer af Armeen“ forfattede Beretning om „Den slesvigiske Krig i 1848“, — et Skrift, som udmærker sig ved sin Klarhed, ved et sundt og upartist Omdømme om Begivenhederne og ved en saare maadeholden Kritik. At Bladet „Fædrelandet“ desuagtet har anført dette Skrift som et Exempel „paa en i vor Literatur sjelden jesuitisk Fremstilling“ — hvis jeg ellers huser Ordene ret — har ikke saameget forundret som moret mig og Mange, men sikkert Ingen mere end den anonyme Forfatter, fra hvis kyndige Haand vi gjerne vilde modtage en lignende sanddru Beretning om Krigen og Krigsførelsen i 1849. — Men til Sagen! eller: til Orden! som det hedder i de politiske Debatter, naar man sfeier lidt ud fra den Gjenstand, Talen gjælder om.

Med Fortvivlelse i Hjertet og Trods i Sindet meldte han sig som Frivillig ved en af de Batailloner, som først droge i Kampen mod de tydske Oprørere. Han blev antagen blandt Dem, som efter nogle Maaneders Tjeneste som Soldat og som Underofficeer kunde gjøre Regning paa at forfremmes til

Lieutenanter. Han forlod Hovedstaden med det faste Forsæt at glemme den Pige, som saa letsindigt havde forsmaaet hans oprigtige Kjærlighed, og at søge en hæderlig Død paa Valpladsen, hvor Rimeligheden for at finde den forekom ham en heel Deel større end i hans forhenværende Stilling ved Vandværket. Men hvad nu det første Forsæt angaaer, at glemme sin Hjertens Elskede, saa er det af de Ting, som det er let at sværge paa, men betydeligt vanskeligere at udføre. Der er saaledes f. Ex. mange Ting, som Forfatteren af denne lille Fortælling har ønsket at kunne glemme i sit Liv, uden at dette er lykkedes ham, hvorimod han nok har glemt adskilligt, af hvad han gjerne havde villet huske. Saaledes ogsaa med vor Ben Carl Mortensen. Jo tiere han svor paa og lovede sig selv, aldrig at tænke paa den utaknemmelige, egenfjendige Pige, desto mere levende og forførelsesfuld stod hendes skønne Billede for hans Tanker: det fulgte ham paa de trættende Dagmarscher, paa den kjædelige Forposttjeneste, i hans natlige Dromme under Bivouafering eller i Qvarteer, det fulgte ham endog i Kampens Lummel og Fare. Og hvad hans andet Forsæt angaaer, at søge Døden, da forholdet sig med den akkurat som med Lykken: jo

mere man jager efter den, desto mindre man naaer den. Skjøndt han havde været heldig nok til at deeltage i de fleste af dette Felttogs Affairer, hvor det gif nogenlunde varmt til, havde dog ikke en eneste fjendtlig Tapfugle været venstabelig nok til at tappe en Draabe af hans Blod, endfige hans Hjerteblod, og det nærmeste personlige Bekjendtskab, han i Sommers Løb havde havt Leilighed til at gjøre med disse Dødens Tilbud, var i Slaget paa Dyppelbjerg den 5te Juni, da en misundelig Kugle borttog Feltflasken af hans Haand, i samme Dieblig han vilde lægge den til sine vansmægtende Læber. — Carl Mortensen havde været lydig og utrættelig i Opfyldelsen af sine militaire Pligter, han havde feget med uforfærdet Mod, understøttet af et smidigt og muskelfast Legemes Kræfter, han havde fundet Leilighed til at udmærke sig et Par Gange, hvilket ikke falder i Enhvers Lod, hvor god end Willien og Gynen monne være, og han havde endelig havt den Lykke at tjene under en Bataillons-Chef, som forstod at paastjonne Fortjenesten og at opmuntre den. Inden kort Tid forfremmedes Carl Mortensen til Underofficeer og efter nogle Maaneders Tjeneste i denne Egenkab modtog han sin Udnævnelse til

Secondlieutenant og kunde nu sætte det adelige „von“ foran sit borgerlige Navn, hvilket han dog i Forbigaaende sagt var baade fornøstigt og danskt nok til at lade være. Det samme Held, der ikke havde ladet en eneste Kugle finde Vej til hans Bryst, beskyttede ham ogsaa under den Ordensregn, der flere Gange fra oven af nedfaldt over Armeen: han var ikke blandt de Mangfoldige, som fik Ridderkorset, til stor Forundring for hans Kamerader, der gjentagende havde været Vidner til hans Kjødhed i Kugleregnen, og til ikke mindre Uergrelse for hans Commandeur, som havde anbefalet ham til denne „Udmærkelse“ i en med Barme skreven og paa en reisfærdig Burdering af hans Værdighed begrundet Indstilling. Det gaaer langt over Forfatterens Horizont at gennemskue det forviklede Maskineri, der driver Naadens Uhrværk, og derfor vil jeg lade den Gjenstand falde, saameget hellere, som dens Vigtighed nuomstunder ingenlunde kræver, at man skulde spille mange Ord derpaa. At Lieutenant Mortensen var Den, der mindst af Alle spildte noget Ord eller nogen Tanke paa saadant Lapperi, skylder jeg dog hans Ære ikke at forbigaae med Tausshed.

Det bedste Beviis paa, hvor godt det var lykkedes ham i Felten at glemme sin Elskede, see vi i den Omstændighed, at det første Besøg, han gjorde efter sin Hjemkomst til Kjøbenhavn, gjaldt hende. Men da hun efter tre Timers Venten endnu ikke var kommen tilbage og Lieutenanten var nødt til at møde Klokken syv denne Aften hos sin Compagnichef, forlod han, hos hvem Tjenestefager dog gik for Kjærlighedsfager, i betimelig Tid Stomagerens Huus, medtagende den Trøst, at hans Elskede endnu var fri, at den af ham frygtede Courmager ikke havde besøgt hende i lang Tid, og at hun iøvrigt ved sin huuslige Flid og stille Opfyldelse af sine barnlige Pligter endnu stedse udgjorde en værdig Gjenstand for Forældrenes Glæde og Stolthed.

Den med Længsel imødesete Bælger, Jochum Snap, udeblev aldeles denne Aften: rimeligviis var hans Huus saa grundig, at der behøvedes mere end en heel Eftermiddags Sovn til at forjage den. Da Jomfru Lise henad Klokken otte kom hjem i sine Forældres Huus, erfarede hun at dette var blevet forskaanet for det Besøg, der havde drevet hende paa Flugten, men derimod havde været hædret af et andet Besøg, som — ja, vi feile vel neppe i

at troe det! — som ikke vilde have jaget hende fra Hjemmet. Forældrenes snaksomme Meddelelser om den unge Lieutenant, hvis Udseende, Belevenhed og Kjæfthed de ikke bleve trætte af at rose, udfyldte paa en for alle Parter høist behagelig Maade den øvrige Aften, og satte især den gode Jomfru Lise i et Perle-Humeur, som hun ikke i lang Tid havde kjendt Mage til. Gi vil jeg her indlade mig paa en Skildring af de Bevægelser, der i Aftenens hurtige Løb foregik i hendes Sind, men kun kortelig berette, at hun i mild og oprømt Stemning snart søgte sit beskedne Leie for uforstyrret at overgive sig til sine vaagne, natlige Drømme.

Den næste Dag havde Mester Godtværk, medens Kone og Datter med fornyet Arbeidslyst alt fra den tidlige Morgenstund havde virket ved deres forskellige Sykler, omtrent i to Timer hvilet i sin gammeldags Sofa, fordybet i sin sædvanlige Morgenforlystelse, Læsningen af Gaarsdagens Aviser, da han pludseligt opskræmmedes af et stort Bulder ude i Boutiken, som om en tung Gjenstand kastedes ned ad Trappen fra Gaden. Forskrækket sprang han op fra sit magelige Sæde og styrtede ud igjennem Værkstedet, og lidt efter saae Moder og Datter ham til

deres store Mishag komme indledende med den velrenommerede Styver-Literatus Hr. Jo chum Snap. Ved dette Skue forspjædede Datteren sig strax med Sytvoiet i Haanden ud i Kjøkkenet, hvor hun paa Laaget over Bassen indrettede sig saa beqvemt som muligt for et Ophold, hun forudsaae ikke vilde blive fortværgt.

Den indtrædende Bælger var, uagtet det endnu var tidligt paa Formiddagen, allerede temmelig øllet, men en lang Bane lod ham i denne gemtyllige Tilstand ikke finde nogen synderlig Hindring for Brugen af sine Taleorganer, hvorimod den vel kjendeligt indskrænkede hans Herredømme over Benene, som næsten ved hvert Skridt slog Sludder under ham: deraf den larmende Maade, hvorpaa han holdt sit Indtog i Boutiken, et Indtog, man uden at tale i Billeder kunde kalde hovedfulds. Da han endelig lykkelig og vel var bleven bragt til Sæde i Sofaen og Mester Godtværk med travl Gessjefstighed havde besørget en Flaske og Glas paa Bordet, vel vidende at det var med disse Waaben han skulde erobre sin Bælgers Stemme, begyndte Conversationen under Gjestens stedse stigende Veruusning, som Følge af hans slittige Søgning til Flaskens klare Indhold.

„De har havt Bud efter mig, Mester, og jeg kommer paa Venfabet's Binger, . . . som vi siger, vi Skribenter, naar vi vil snakke poetisk. — Hvad er til Tjeneste, Mester? . . . Jeg er capabel til hvad det skal være, uden at rose mig selv.“

Mester Godtværk, som var bange for at falde med Døren ind i Huset, besluttede ad Omveie at naae sit Maal og svarede:

„Ja det er jeg vis paa. De er en dygtig Mand, det har altid været min Mening om Dem, . . . ikke sandt, Mutter? — (Hun lod sig nøie med et Nif til Bekræftelse) — Gid vi havde mange saa oplyste og frisindede Borgere i Byen som Dem, Hr. Snap, saa skulde vi nok faae Bugt med dennehersens Reaction, som lammer Regjeringens Kræfter og hindrer den i at udrette noget Stort.“

„Det har De Ret i, Mester! Det Ord var Guld værd! . . . Jeg siger som De, . . . Regjeringen er lam og duer inte stort.“

„Jh, jo Gu' duer Regjeringen,“ udbrød Mester Godtværk forbløffet over denne uventede Slutning. „Den er fortræffelig . . . den er jo udgaaet af Folkets Midte.“

„Naa, saa nu duer den? ... Men De har jo tidt og ofte sagt, at den var Snavs og ikke en Pibe Tobak værd, ... det har jeg jo mange Gange hørt af Deres egen Mund, Mester.“

„Ja, forstaa mig vel! ... Det var dengang! ... Det var den gamle Regjering med dens svage og vaklende Holdning og dens forslidte Maskineri, ... men ikke den nye, som vi nu har faaet, og som baade veed hvad den vil og er Karl for sin Hat, — der er folkelige Ministre ved Roret nu, skal jeg sige Dem, Hr. Snav, ... det er en heel anden Sag.“

„Aa, det er nok Hip som Hap! — Jeg havde igaar en fornustig Passiar med Hr. Grünspan, ham Lommeprokuratoren, som De nok veed, og han beviste saa klart som to og tre er fem, at de nye Ministre baade vaklede og dinglede, saa de inte fortjente Folkets Tillid længer.“

„Hm! Det er forstræffeligt,“ udbryd Mester Godtværk med ædel Uvillie. „Folk er utaknemmelige! I Tider, hvor det netop kommer an paa at skjenke Ministrene fuld Tillid, uindskrænket Tillid i Alt, hvad de gjør eller lader være at gjøre, saa gaaer man og skumler over dem og river ned paa dem og kriticiserer dem ... søi, det er skammeligt!“

„Men det er jo det Samme, som De altid har gjort, Mester, tilforn, da De ingen Tro havde til Regjeringens Dygtighed.“

„Ja det var en anden Sag, dengang! . . . Men lad nu det staae, som Bonden sagde om Rundetaarn. — Kom og faae Dem en Dram endnu, Hr. Sney, . . . det er inte værd at spare paa Mosten i disse forbandede Tider, da Alle og Enhver bilder sig ind at forstaae sig bedre paa Regjeringen end Landets folkekaarne Ministre.“

„Hør, veed De hvad, Mester! Det er nu Deres Mening, . . . men hver har sin . . . og jeg har min. — See, jeg tænker som saa, at ingen Minister burde sidde mere end tre Maaneder i Kongens Raad, . . . i det Allerhvieste. . . . For jeg skal sige os, naar han har regjeret saadan en tre Maaneders Tid, saa er han opslidt, saa duer han ikke mere end en raadden Sild, . . . reverenter talt. . . . Lad ham saa gaae af med en god Pension eller et fedt Embede, saa han kan gjøre Plads for andre skikkelige Folk, der ogsaa nok ville have en Finger med i Soddet. See, paa den Maade, Mester, skete Alle deres Ret, og vi fik Alle lige godt af Statens Midler, istedetfor at nu

en anden Staffel skal være nødt til at hugge sig igjennem med Borg og Gjæld."

"Hmh! Na ja!" svarede Mester Godtværk og fløede sig betænksomt under Parykken, „det Forslag er Skam ikke saa galt, . . . men . . . Alles mit Måsen, sagde Skrædderen, han slog sin Kone med en Allen . . . tre Maaneder synes mig dog er for kort . . . men sex Maaneder, saa kunde de vel nok bag efter fortjene en anstændig Forsørgelse, naar de ellers havde udrettet Noget, saalænge de vare Ministre. — Men, for nu at komme ind paa en anden Materie . . . drik, Hr. Snap, det er Dem vel undt tør jeg sige. Nu skal jo snart disse Rigsdagsvalg til at gaae for sig, og . . . saa har jeg tænkt . . . jeg mener som saa, at jeg ikke burde forsømme at indstille mig til Valget i mit District, for . . . alene for at gavne mit Fædreland, naturligtvis. — Men Knuden er, om jeg faaer Stemmer nok blandt Bælgerne."

"Hoho!" udbød Hr. Snap, der med hurtige Skridt nærmede sig Høiden. „Slap det derud? — Der er Sne i Luften, sagde Finnen, han vilde sælge Skier . . . Mester hører, at jeg kan ogsaa give min Skjærv, naar det kommer an paa den Slags Talemaader."

„Jeg svar Dem til, at jeg ikke engang veed om De er Bælger eller ei, eller om De er indtegnet i Protocollen. Jeg vilde blot høre Deres Mening og faae et godt Raad.“ — Disse Ord udtalte Mester Godtværk med en Mine, som han bestræbte sig for at gjøre saa uskyldig som muligt, en Uleilighed, han gjerne kunde have sparet sig, da hans Gjest, om end efter egen Forsikkring „capabel til hvad det skulde være,“ dog nu var en heel Deel indskrænket i sin aandelige Capacitet, ikke mindre end i den legemlige. Efter at have qvalt en slem Hikke, hvoraf den stakkels Mand ofte var plaget, svarede han:

„Ah, jo Gu' er jeg Bælger!... Og det gif saaledes til. Jeg tænkte ikke mere paa den Ting end det Barn, der blev født igaar... jeg Dumrian!... men saa kommer jeg en Dag ned til Jens Olsen herinde... for at faae mig en Hjertestyrkning, ... og saa siger han: „Har Du ladet Dig indskrive?“ ... for vi er Duus, Jens Olsen og jeg. — „Nei,“ svarer jeg. — „Ja, men det skulde Du gjøre,“ siger han, „for ellers gjælder din Stemme inte,“ siger han. — „Koster det Noget?“ spurgte jeg saa. — „Ikke en Skilling, dit Fæ,“ svarede Jens Olsen, ... for jeg er hans gode Ven og vi er Duus...

„Du kan tjene Penge til, naar Valgspetaket skal gaae løs,“ sagde han.

„Penge?“ bemærkede Mester Godtværk noget forknytt og trækkende paa Ordet. „Penge troer jeg inte der vil falde af, for Bestikkelser ved Valgene ere utilladelige og ulovlige. Slig Uskik bør vi aldrig lade faae Indpas her i Landet.“

„Byt! Blæse!“ udbød Hr. Snaap. „Man smider ikke sin Stemme væk for Jngenting. — Men hør videre hvordan det gik mig!... Saa kommer jeg op til disse Herrer, som sad over Protocollen, ... det var sku fine og høflige Mænd... og saa sagde den Ene... giv mig en Sopfen, min Bro'er... jeg tørster nederdrægtig af den megen Snakken, — han sagde: „Deres Navn, min Herre?“ — „Jochum Snaap,“ svarede jeg. — „Deres Bestilling?“ spurgte han. — „Bestilling?“ sagde jeg, „jeg bestiller Jngenting, jeg er en fri Statsborger“ ... og ... og saa blev jeg skreven, ... og vil Du have min Stemme, min Bro'er, saa koster den fem Daler, det er Taxten...“

Bed disse Ord blev Mester Godtværk noget lang i Ansigtet; tillige kastede han et forlegent Blik hen til Konen.

„Ja, jeg er jo nok fast besluttet paa at optræde som Candidat,“ svarede han, „og tænker ogsaa at kunne gjøre sikker Regning paa Deres og andre brave Mænds Stemmer, som kjender mine Anskuelser, . . . hm! . . . hør, Kone, gaa dog ud og see, hvad Lise bestiller i al den Tid i Kjøkkenet!“ — Konen gik, og strax listede Mester Godtværk sig hen til sit Chatol og udtog sin sidste og eneste Femdalersseddel, som han i Hast stak i Hænderne paa Bælgeren.

„Du er valgt, min Bro'er!“ raabte Denne med glædedrukne og brændeviinsdrukne Miner. „Du skal faae min Stemme, saasandt jeg hedder Snap, . . . og min Broders med, den Slyngel!“

„Na, Snap! Den Dreng! Han er jo ingen Stemme!“

„Har Han ingen Stemme? . . . Han synger som en Lærke! . . . Han skal med og raabe Hør! og Hurra! naar de siger noget Sludder, . . . det maa jeg forstaae! . . . Frihed og Liighed og Broderskab leve! . . . og Drukkenskab med! . . . Hurra! . . . Nok en Snaps Afka . . . phyt, min Bro'er! . . . Den smager saa forbandet meeragtig.“

„Nei, nu er Flasken tom, Hr. Snap, nu har jeg Stam ikke en Drip mere.“

„Ja saa!... Saa gaaer jeg min Bei... og min Stemme kan Du være vis paa, min Bro'er... for Du er en frisindig Mand, ... og Du har betalt den;... men det skader ikke, at Du husker mig paa det, naar Dagen kommer, for jeg har lovet den bort til Udskillige, skal jeg sige os.“

Med disse trøstende Ord stavrede Hr. Snap ud af Døren og hen til Dypgangen til Gaden, hvilken han heldig naaede som han var kommen, blot med den Forffjel, at han før faldt ned ad Trappen, men nu op ad Trappen, hvilket er langt mindre farligt, som man nok kan tænke sig, hvis man ikke selv har forsøgt det.

Under denne opbyggelige Discours havde alt-saa Skomagerens Datter siddet og syet flittigt ude paa Kjøkkenbordet og saa jævnligt ønsket, at Snakken snart maatte faae Ende, for at hun igjen kunde komme ind i Stuen, — ja, det bilder nu vistnok Læseren sig ind! Men Forfatteren, som veed det bedre, maa gjøre Sandheden fyldest ved at berette, hvorlunde der var kommen en Slæde iveien, som man siger, hvorved den unge Pige glemte baade Forældrene og deres besværlige Gjest, baade sit Sytøi og næsten sig selv med.

Denne „Slæde“ var ingen Anden end den unge Lieutenant Mortensen, som — Gud veed af hvilket besynderligt Lune, thi jeg skulde dog aldrig troe, at det var af „honet Ambition“ — denne Dag havde fundet paa, at gaae ind igjennem Gaarden for igjennem Kjøkkenindgangen at naae sine Duffers Havn, Stomagerens Dagligstue. At han baade forbausedes og fortrylledes ved at træffe sin Elskede paa et saa ophøiet Sæde, kan man tænke sig. Hun sprang dog strax ned, rødmende af Undseelse, og vidste kun slet at dølge sin glade Overraskelse over at gjensee Den, der havde forladt hende for meer end et halvt Aar siden som en forlegen, næsten keitet ung Person, nu omkabt til en raff Officeer med en koket lille ungarsk Hue, en velsluttende Militairfrakke, et smukt kruset Skjæg og et dristigt, elskovsfuldt Blik — der kan man see, hvad Feltlivet er godt for! Han greb uden mange Omstændigheder hendes Haand, trykkede den til sine varme Læber, skuede hende ømt og dristigt ind i Dinene og udbrød med en af sand Følelse gjennembævet Stemme:

„Lise! Kjæreste Lise! Hvilken Overraskelse, at træffe Dem her og alene!... Og yndig og uskyldig, som De altid har været, eller snarere endnu skjønnere,

end da jeg forlod Dem. Siig mig, har De tænkt noget paa mig under min lange Fraværelse eller er De endnu vred paa mig?"

„Hvor kan De troe det, Hr. . . . Hr. Lieutenant?" svarede hun bly, uden at drage sin Haand ud af hans. „Jeg har ofte tænkt paa Dem og talt om Dem med min Moder."

„De gjør mig lykkelig, De beruser mig ved denne Tilstaaelse. Jeg veed nok, at jeg har mig dumt og fremfusende ad dengang, men det er det Samme, De tilgiver mig, De foragter mig ikke længer, ikke sandt?"

„Jeg har aldrig foragtet Dem," svarede hun med Alvor, men dog i en nedstemt Tone, „dertil har Deres Dpførsel aldrig givet mig mindste Anledning."

„Du kjære, gode Pige!" jublede han og trykkede — nu lidt mere end hendes Haand, nemlig hendes hele elskværdige Person med Varme op til sit Bryst. „Saa tør jeg da haabe, at Du ikke forsmaaer min Kjærlighed, som aldrig er bleven Dig utro, at Du vil tilhøre mig, at . . . at Du elsker mig? Svar mig, kjæreste Elise!"

Men hvor Boffer kunde han forlange, at den kjære Pige skulde svare ham, naar han strax, i samme

Dieblig han havde udtalt, forseglede hendes Mund og ikke tog Seglet fra, førend de Begge begyndte at snappe efter Beiret! Og da nu Det var forbi, saa var i Grunden al videre Svaren overflødig, hvilket ogsaa Begge stiltiende syntes at indrømme, idet de med Glædens og Kjærlighedens perlende Taarer i deres Dine satte sig ned paa den eneste Stol, der fandtes i Kjøkkenet, Pigebarnet paa hans Knæ, omslynget af hans kraftfulde Arm, og med sin bløde Arm lagt tæt omkring hans Hals. I denne behagelige Stilling sad de nu en rum Tid, udverlende Spørgsmaal og Svar og Spøg og Kys og deslige, som unge, forlibte Mennesker saa godt vide at udfylde Tiden med, og i denne samme Stilling traf Madame Godtværk dem, da hun paa Mandens Begjæring endelig gik ud i Kjøkkenet for at see hvad Lise „bestilte“. En kort Forklaring satte Madamen i Kundskab om det Passerede og fyldte hendes kjærlige Moderhjerter med Glæde over de unge Menneskers Lykke, og da Alle kort efter traadte ind til Mester, hvem de traf ifærd med at ave Peter, som nu igjen havde drevet den halve Formiddag bort i Byen og nys var kommen hjem, endte det Hele med almindelig Glæde og Jubel, hvori Peter ikke tog

den mindst lydelige Deel, da han derved slap for en velfortjent Tugtelse.

Om Eftermiddagen og den hele næste Dag havde Mester Godtværk ikke et Dieblifs Ro, for at besørge Forberedelserne til den forestaaende Valghandling. Han løb selv til Hr. Maulheld og hentede sit Program, fik det ogsaa ved hans Hjælp leveret i Trykken og corrigeret, hvervede endnu et Par Stemmer, som han tilfældigviis traf paa Gaden, og kom endelig aandeløs og svædt hjem om Aftenen, for at udhvile sig noget i sin Familjies Skjød. At alle disse Forberedelser ikke kunde gaae af uden Dpoffreller, er en Selvfølge; men ved Konens og Datterens Bistand bestred han dem alle, i det Haab, at hans nærforestaaende Valg vilde give ham Midler ihænde til at bøde saavel paa disse Udgifter, som paa mange derved foraarsagede huuslige Savn. Lieutenant Mortensen, som imidlertid gif ud og ind der i Huset, saa vel med Forundring al denne Staahei, men da han aldrig havde givet sig af med Politiken og nu desuden havde Hoved og Hjerte opfyldt af sin Kjærlighed, saa gjorde han sig ingen ret tydelig Forestilling om Mester Godtværks Planer eller Muligheden af deres Iværksættelse.

De sidste Par Timer af Dagen før Valgene tilbragte Candidaten endnu med at læse over paa sit Program eller sine Ansøelser, som han gjerne udtrykte sig, hvori baade Konen og Datteren og Peter vel vogtede sig for at forstyrre ham. Sidstnævnte Individ af det unge, opvoksende Danmark havde i Dagens Løb hørt saa Meget om den til næste Dag forestaaende Valghandling og havde iøvrigt dannet sig en saa uklar Forestilling om den Gre og Herlighed, der vilde blive hans Mester til Deel, naar Denne blev valgt, at Dinene stode stive i Hovedet paa ham af spændt Forventning og uafbrudt hvilede paa Mesterens Ansigt og sære Fagter. Alt imellem fandt dog følgende, af lange Ophold afbrudte Ordverlinger Sted:

„Er min sorte Kjøle kommen fra Skrædderen, Mutter?“

„Nei, den har slets inte været der, for jeg har selv lappet Foderet paa den. Du veed jo nok, at han har Penge tilgode hos os, og saa tænkte jeg...“

„Godt, Kone, meget godt!... Han skal faae sine Penge, naar jeg har siddet i Rigsdagen en Maanedstid, ... maaskee kan man ogsaa optage et lille Forskud, ... vi faae at see!“

Pause.

„Hm! Nu tænker jeg nok det skal gaae... Mine Anskuelser, de er Skam inte tabt bag af en Bogn, uden at rose mig selv!“

„Anskuelser?“ spurgte Drengen forundret. „Hvad er det for Nogen? Har Mester syet dem selv?“

„Du er et Fæ, Peter! Mine Anskuelser, det er mit Program, som jeg her sidder og læser over paa og som Hr. Maulheld har sat i Pennen for mig, ... ikke fordi jeg jo nok var Mand for at skrive mine Anskuelser selv; men at bogstavere dem... saadan rigtigt med Smaat og Stort, ... det er Humlen, sagde Beer Brass!“

Pause.

„Peter!“

„Ja, Mester!“

„Du skal imorgen tage dine bedste Klæder paa, min Dreng, ... og glem ikke, at lade Skjodffindet blive hjemme! ... og saa skal Du følge med hen til Balget, ... Du slipper nok ind, kjender jeg Dig ret!“

„Ja, lad mig om det, Mester! ... Bliver der Spetakler?“

„Snak! Hvor kan jeg vide det? ... Du skal holde Dig rolig og ordentlig, men naar Du hører de

Andre raabe Hurra! eller Bravo! eller Hør!... eller noget andet Lignende, saa skal Du sfrige med,... forstaaer Du mig?"

„Kan Mester see, at min Stemme dog kan bruges til Noget!... Naa, sikke Spænd jeg skal have!... Hør Mester, skal jeg inte ogsaa pibe i Singsrene?... Det kan jeg nu saa udmærket.“

„Vist ikke nei!... Uden hvis de Andre gjør det,... saa kan Du gjerne pibe med. — Men gaa nu tilfængs, Born!... Jeg kommer strax efter; jeg vil blot gaae mine Anskuelser igjennem en Gang endnu i Centrum; der er et Par Steder, som er Pokkers svære, og her i Enden er der Noget, som jeg ikke ret kan blive flog paa Meningen af. Sørg for en Smule god Mad til Middag imorgen, Mutter! Du kan laane nogle Penge etsteds, hvis Du mangler. — Imorgen skal det være en Festsdag, og desuden er jeg nok baade sulten og tørstig, naar jeg kommer hjem fra Balget.“

Den store Dag frembrød, Torsdagen den 5te October 1848, denne mindeværdige Dag, til hvilken Grindringen om saamange Triumpher, saamange knuste Forhaabninger, saamange bittere Stuffelser knytter sig. Paa elleve forffjellige Steder i Hovedstaden og paa

over hundrede andre Steder i Landets Kjøbstæder og Amter opførtes for første Gang et i vor politiske Udvikling splinternyt Skuespil, der som bekendt hist og her udartede til en tragi-comisk Farce. Lad Forhængen falde for denne „store“ Dags Begivenheder! Det er jo ikke Tidens Historie, jeg er isærd med at skrive, men kun min Stomagers!

I sin bedste Puds og med „fine Anskuelser“ i Lommen begav vor Valgcandidat sig i betimelig Tid til det for Valgforhandlingen indrettede Locale. Peter fulgte ham i Hælene som hans troe Adjutant, ogsaa udstyret paa det Bedste, dog neppe med trykte eller utrykte Anskuelser. — Opad Formiddagen kom Jomfru Lises Forlovede i Besøg hos de Hjemmeverende, og da Huusmoderen havde gjort Udvei for et lille Festmaaltid efter fattig Leilighed, indbødes Lieutenant Mortensen til at blive til Middag og deeltage i Familiens forventede Glæde. Han indvilgede gjerne, men kunde dog ikke bare sig for en betænkelig Hovedrysten, der røbede, at han ikke ansaae den glædelige Nydelse for saa aldeles sikkert.

Men Kloffen blev eet, og den blev to, og den blev tre, — og endnu saaes intet til den gode Mester, ligesaa lidt som til Peter, hvem man idetmindste

havde ventet tidligere som Overbringer af den glædelige Efterretning om Valgcandidatens Seier. — Endelig Kloffen henved fire, da Middagsmaden alt flere Gange var tagen af Ilden og sat paa igjen, — endelig traadte den længselsfuldt Forventede ind af Døren. Men ikke med den triumpherende Mine, der skal udmærke „de Udvalgte“, ikke med en Seierherres stolte Bænde og dristige Blik, — nei! ydmyg og spagfærdig og slukøret og mat, — kort sagt som Den, der i Stridens Hede pludseligt har faaet en Spand koldt Vand over Hovedet.

Skjøndt al Spørgen her i Grunden var ligesaa overflødig som utidig, stammede dog Konen med sagte Stemme:

„Naa, lille Mand, blev Du saa valgt?“

„Nei, Kone, inte valgt,“ svarede han tvær, ... „men jeg fik sku dog tretten Stemmer,“ tilføiede han med opløstet Stemme.

„Tretten, Fatter? Det er et slemt Tal ... saa dver vist den Ene inden Aaret er omme.“

„Na, for mig maae de gjerne reise Pokker i Bold, alle Tretten,“ udbrod han ærgerlig. „Men Profesforen blev dog heller inte valgt, det er min største Trøst!“

„Jh, Du søde Gud! ... Men hvem valgte de da, lille Mand?“

„Na, jeg gider inte tale et Ord om det! ... En anden Haandværksmester valgte de, der ikke er et Haar bedre end jeg, ja knap saa god! ... „Et politisk Nul,“ som jeg hørte Nogen kalde ham ... det var sku godt sagt, var det.“

„Men, hvoraf kom det sig da, at Fader ikke kom i Betragtning?“ spurgte Lise i en trøstende Tone. „Fortæl os, hvorledes det gik til, det vil adsprede Dig, Fader, og det maa naturligviis interessere os at høre det.“

„Nu vel, Børn, saa skal I høre, hvordan jeg er bleven holdt for Nar, ... det skal være mig en god Lære for en anden Gangs Skyld. — Da jeg kom ned i Salen, saa hørte jeg strax ikke snakke om Andre, end om Professorens, som Mange paaastod skal være en brav og dygtig Mand, og om hans Modstander, det politiske Nul. Men jeg tænkte som saa: min Tid kommer nok! Jeg vil dog ogsaa have en Finger med i Spillet. — Imidlertid blev der, imens de to Andre holdt deres Taler, en Hurlumhei og et Slagsmaal, som var forfærdeligt, ... især var det Professorens næsten umuligt at skaffe sig Drenghed for

al den Piben og Hysen og Strigen, hvormed de overdængede ham. Jeg stakkels Mand blev imod min Willie revet ind i al denne Trængsel, blev puffet og stødt som en Ulykke, og fik tilsidst paa Hatten, Mutter, saa den gik ned over Drerne.“

„Ah, de Skarns Menneſker!“

„Og da jeg saa kom en Smule fri igjen og fik Dine at see med, saa ... tænk Jer mit Uheld! ... saa havde jeg mistet mine Anskuelse.“

„Men, hvor var de da bleven af?“

„Ah, de var gaaet fløiten i Trængselen, ... tilligemed Lommen, som de laae i. ... Vil Du bare see, Mutter?“

„Nei, har man nogenſinde kjendt Magen! Hele Skjødets er revet af din gode forte Kjøle,“ udbrød Konen næsten grædefærdig.

„Na, Fanden i Bold med Kjøleſkjødets, naar det blot havde været det venstre med mit Lommestørklæde i, ... og ikke det høire, hvor jeg havde gjemt Programmet. Men da nu Det var gaaet i Bassen, saa kom jeg natyrligviis inte til at fremsætte mine Anskuelse, ... for hvor ſkulde jeg tage dem fra, naar jeg inte havde Programmet ved Haanden? ... Men jeg besluttede alligevel at blive og see Enden paa

Comedien, for at faae at vide, hvem der blev valgt, ... og saa viste det sig dog ved Afstemningen, at jeg fik tretten Stemmer, skjøndt jeg ikke havde talt, — fordømt ogsaa, at de Bengler skulde rive mine Anskuelse fra mig, for ellers havde jeg nok faaet mange flere Stemmer, ja var maaskee bleven valgt, naar man først havde faaet mig at høre."

„Saa! Nu sidder vi da net i det!“ bemærkede Konen med Dinene fulde af Taarer. „Der laae vi den Nat uden Dyne, ... jeg siger inte Mere! Ak, at!“

Lieutenant Mortensen havde i al denne Tid siddet taus og estertænkende og kun ved et veltalende Minespil givet sin Deeltagelse tilkjende under Mester Godtværks Fortælling. Men nu tog han Ordet i en Tone, som røbede, at han ikke blot gjerne vilde bringe Trost i Ulykken, men ogsaa følte sig Mand for at kunne det.

„Naa, Svigermøder, det kan jo endnu blive godt,“ sagde han. „Naar Deres Mand nu blot vilde lade al Politifæren fare og Regjeringen skjøtte sig selv, men derimod passe sin Profession, som han har gjort før og havt sit ret gode Udkomme ved, saa fandt man vel endnu paa Raad til at jævne Sagen til Alles Tilfredshed.“

Her tilkastede Mester Godtværk ham et spørgende Blik, medens Moder og Datter tillidsfuldt og hjærligt fæstede deres Dine paa ham.

„Ja, jeg mener det alvorligt,“ vedblev han rolig, „og De, Svigersfader, maa ikke tage mig det ilde op, at jeg siger mine Tanker reent ud. — De er dygtig i Deres Profession, og den kan nok føde en Familie, naar den drives med nogen Kraft og Paapassenhed. Men her i denne Leilighed er det for indskrænket, . . . man maa gjøre lidt Blæst, naar man vil frem i Verden. Jeg veed nu en Stue-Stage, som bliver ledig til Flyttedagen og som alt er indrettet til en smuk Boutik. Den skulde De leie og forlade denne uanseelige Kjælder, hvor De ikke kan gjøre Regning paa Mange af de fornemme Kunder. Jeg vil med Glæde laane Dem tusinde Rigsdaler som Forskud til den første Indretning; . . . naar Tingen først er sat ordentlig i Gang, saa gaaer den nok af sig selv, thi Fodtøi er da af de Ting, som alle Mennesker trænge til og som aldrig gaaer af Moden, hvor foranderlig denne saa er. — Naa, hvad synes Mesteren om det Forslag?“

Hvad Han syntes derom, var tydeligt at læse i hans Ansigt, der straaede af en Glæde, som endnu

ikke lod ham komme til Orde. Konen saae op til sin tilkommende Svigersøn som til en Engel, Himlen i en lykkelig Stund havde sendt til deres Redning, og Datteren skjenkede ham den sødeste Løn for hans ædelmodige Tilbud ved rørt indtil Taarer at falde om hans Hals og bedække hans Læber med brændende Kys.

„Hvad jeg synes?“ udbød Mester Godtværk, efter at have fattet sig noget. „Jeg synes, jeg har baaret mig ad som en Esel ved at forsømme mit Haandværk og give mig af med Ting, som jeg burde holde min Stumpnæse fra . . .“

„Saa er vi jo enige,“ bemærkede Svigersønnen leende. „Men den omtalte Boutik ligger rigtignok ikke paa Østergade, som De altid har ønsket Dem, . . . den ligger tværtimod paa Vestergade.“

„Eigemeget! Naar det blot er en anseelig Stue! . . . Det smager dog altid af Fugl, sagde Konen, hun kogte Suppe paa den Dvist, hvorpaa Kragen havde siddet.“

„Naa, nu begynder Fader at komme sig,“ sagde Lise med Munterhed, „siden han igjen husker paa sine gamle Ordsprog.“

„Ja, kald mig en Skjelm,“ udbød Skomageren med comiss Hestighed, „jeg giver enhver af Jer, Børn,

frit Lov til at kalde mig en Skjelm, om jeg nogen-
finde i mit Liv mere giver mig af med Politik eller
Statsfager og al det Brøvl. — Og kommer denne
Hr. Maulheld, den røde Kæv, engang igjen over
min Dørtærffel, saa smider jeg ham uden videre
op ad Trapperne!”

„Nei, ned ad Trapperne,” sagde Lise med
Latter. „Huff paa, lille Fader, at nu kommer vi til
at boe i en Stue-Stage.”

„Men, hvorfor er Du saa opbragt paa ham?”
spurgte Konen godmodigt. „Han har jo dog hjulpet
Dig baade med Raad og Daad, saa godt han kunde.”

„Hjulpet mig!” gjentog Manden med Harm.
„Ja holdt mig for Nar, har han, . . . med en skam-
melig Falskhed. I skal vide Børn, at jeg derhenne ved
Balget kom under Veir med, at han og hans Kompaner
have brugt alle mulige Filouterier for at faae Pro-
fessoren til at falde igjennem og faae deres Creatur
valgt, dette politiske Kul . . . sy for en Ulykke!”

„Ja, lad nu Det være godt,” bemærkede Lieute-
nant Mortensen, „og nu kunde det nok ikke være
afveien, om vi fik os nogen Middagsmad. Hvor
er Peter? Lad ham hente os et Par Flasker god
Vin henne paa Hjørnet!”

Men Peters politiske Virksomhed var endnu ikke til Ende, saaledes som hans Mesters: idetmindste var han endnu ikke kommen hjem, skjøndt det var langt ud paa Eftermiddagen. — Imidlertid fik Datteren ved et andet Bud Vinen hentet, og Moderen stræbte at anrette Maden saa godt det lod sig gjøre efter en saa lang Henstand; men trods Maaltidets Simpelhed herskede over Bordet en Glæde og Munterhed, som ikke i mange Tider havde gjenlydt i Stomagerfamiliens tarvelige Bolig, — saa hurtigt lader et nysødt Haab om lysere Fremtids Udsigter os flygtige Menneſker glemme Nutids Tryk og Fortids Sorger og Bekymringer! — Held os!

Da Maaltidet var endt, kom endelig vor Ven Peter til sit Hjem; — han lod heller ikke til at være saa veltilfreds med Dagens Hændelser, eller maaskee havde han ogsaa en ond Samvittighed, fordi han var bleven saalænge borte. Mester tog ham strax i Skole, dog ikke med synderlig Strengthed:

„Hvad har Du bestilt i al den Tid derhenne ved Valget? . . . Svar!“

„Hvad jeg har bestilt?“ svarede Drengen ærgerlig. „Jeg har saamænd faaet paa Hovedet baade af den Ene og af den Anden for Mesters Skyld.“

„Hvordan det? . . . Fortæl!“

„Ja, det er snart fortalt. — Hver Gang der blev Commers, saa raabte jeg Hurra, ligesom Mester havde sagt mig, og saadan var det gaaet godt en lang Tid, da jeg kom til at staae ved Siden af en Tømrer eller Slagter eller saadan En, . . . for han slog en slem Næve, — og da jeg saa raabte Hurra af alle Livsens Kræfter, saa vendte han mig saadan En paa Siden af Hovedet, at det gniitrede for Dinene, og sagde, at jeg skulde holde Mund. — Saa luffede jeg hen imellem nogle Andre, som jeg syntes saae finere ud, og da jeg saa havde sundet mig lidt og en Anden var kommen op og snakkede til Folk, saa tænkte jeg, at jeg nok kunde begynde igjen, men saa fik jeg saadan en Sinkeduus i Nakken, at jeg troede Halsen var gaaet af Led. . . . Jo, Mester maatte rigtignok takke mig for alt Det, jeg idag har døiet for Mesters Skyld.“

„Jo, jeg takker for Wren, som Manden sagde, da de kyskede hans Kone. — Du har raabt Hurra for mine Modstandere, istedetfor Du skulde have hysset og pebet ad dem det bedste Du kunde.“

„Ja, saa havde jeg nok faaet Bank iligeveller.

... Desuden snakkede Mester kun om Hurra! og Bravo!"

"Jeg meente naturligviis, naar jeg var paa Talerstolen, ... kan Du inte begribe det, Peter?"

"Men hvor har Du været siden?" spurgte Huusmoderen mildt, "Fatter kom alt hjem for en Time siden." — Drengen svarede: "Jh, da jeg saadan blev dunket og stødt for et godt Ord, saa tænkte jeg, her er nok inte godt at være, og saa gif jeg for Blaseers Skyld ud i Tivoli og saae paa Abekattene og Poppegøjerne, ... for der var ogsaa Balgforamling, vidste jeg. — Men, ... blev Mester saa valgt?"

"Snak! Jeg traadte tilbage, ... frivilligt."

"Ja saa skal jeg nok en anden Gang bære mig klogere ad, naar Mester er med ved Gildet."

"Behøves inte, min Dreng, behøves inte! ... Jeg skal nok hytte mig for at komme oftere paa den Galei."

Min Fortælling er til Ende. — Lieutenant Mortensen og Jomfru Lise have siden svælget i de Nydelser, hvorpaa Forlovelsestilstanden skal være saa frugtbar, og saaledes vil det vel gaae en rum Tid endnu, forinden Præsten fører dem ind i Egte-

standens Allerhelligste; men det er unge Mennesker,
— lad dem kun vente!

Mester Godtværk har, sit Løfte tro, lagt Politiken aldeles paa Hylde og er igjen bleven en flink og stræbsom Haandværksmand, som ved Flid og Dygtighed i sit Fag stadigt forbedrer sine Aaar og finder sin Løn i egen Tilfredshed, saavel som i Husfrues og Datters Kjærlighed. Han beboer nu en smuk Stue=Leilighed paa Vestergade og savner ikke Kunder, hverken af de Simple eller af de Fornemme. Skulde imidlertid ogsaa nogle af mine høitærede Læsere ville forunde Manden deres Næring, da tør jeg i hans Navn indestaae for smukt og durabelt Arbeide til Nutidens billigste Priser.

2000

1111

1111

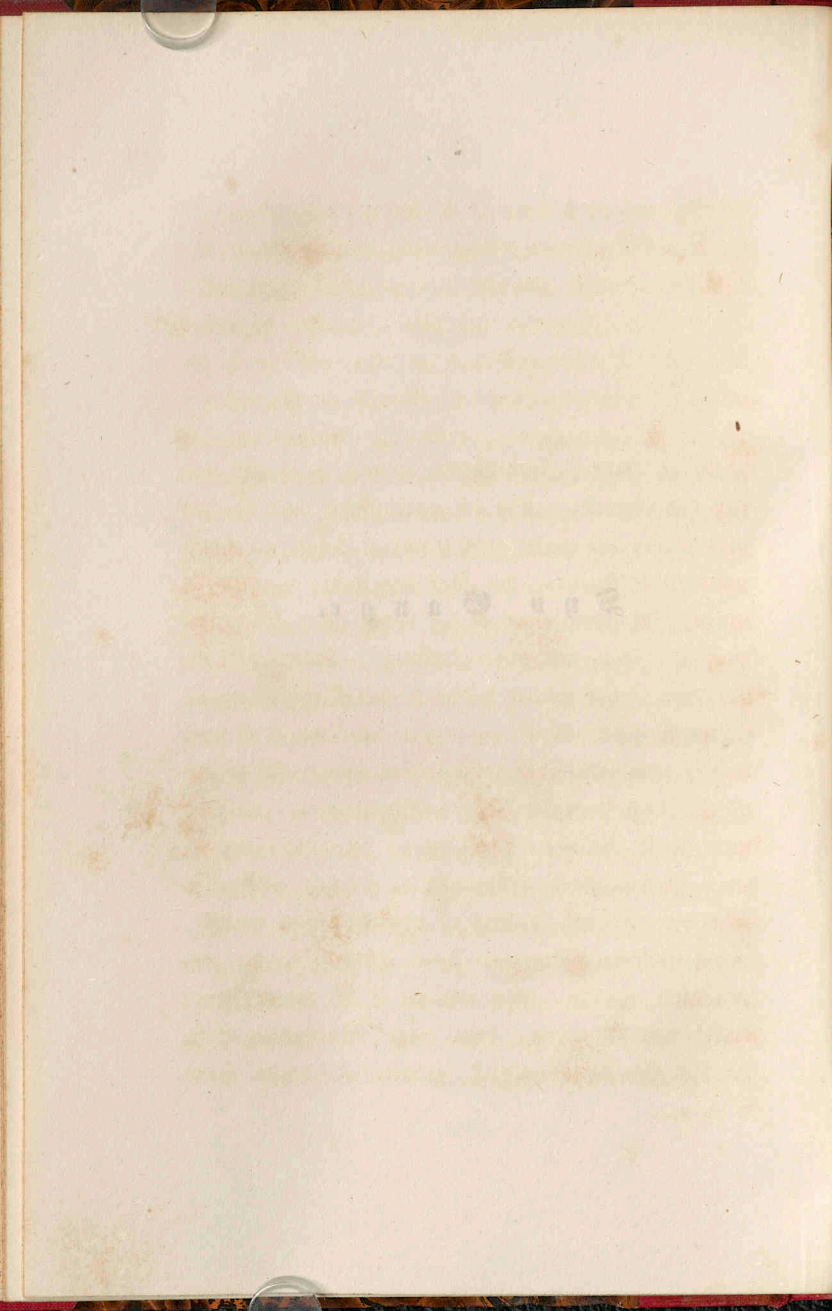
1111

1111

1111

1811

S y v G a n g e .

Ethvert Barn i Kjøbenhavn kender Hesten paa
 Kongens-Nytorv. „Lad os gaae tværs over Torvet
 forbi Hesten,“ sagde man i forrige Dage, da endnu
 ingen alfar Gjenvei var lagt der forbi, — nu er
 det en Sag, som følger af sig selv. „En Tour om-
 fring Hesten, det er to Skilling,“ raabtes der om
 Vinteren, naar Sneen havde jævnet Brolægningens
 Schweizer-Formation og samlet en Klynge af usle
 Kaner, trukne af faldefærdige Hellemisser. „Vi mødes
 ved Hesten imorgen Aften i Skumringen,“ hvistede
 stundom de Elskende, som led af det samme Savn,
 der i sin Tid gjorde Historiemaler Hoyer til Lyriker
 i Adresse-Avisen, nemlig af „Mangel paa Locale“,
 — og saaledes videre fort i det Uendelige, nu som
 før, altid Hesten, men ikke en Sjæl nævner eller
 tænker paa Manden, som rider velbemeldte Hest.
 Er Det ikke besynderligt? Hvorledes hænger Dette

sammen? Hvad er det da for en Rytter, som, skjøndt han endnu kneiser stolt paa Hestens Ryg, aldrig værdiges et Ord eller en Tanke, medens derimod Hesten er kommen i alle Folkemunde? Ja stil Dig, med dette Spørgsmaal paa Læberne, ved Hjørnet af Østergade og Kongens-Rytteri, uidentvivel det færdselrigeste Punkt i hele Byen, forelæg det for enhver af de Forbigaaende, Store og Smaa, Høie og Lave, Dannede og Udannede, og jeg sætter — ikke just mit Hoved, men min bedste Hat i Pant paa, at ikke Een af Tusinde vil kunne give Dig et tilfredsstillende Svar. Jeg for min Deel veed kun saa Meget, at det er en Konge, som rider den forevige Hest, og ovenikjøbet en dansk Konge; det er dog alletider en Kundskab, om end noget overfladisk. Men naar jeg vilde slaae efter i en eller anden Beskrivelse af Hovedstaden og dens Mærkværdigheder, saa skulde jeg nok faae at vide, hvad det er for en Konge, og da maaskee finde, at det er en af Danmarks gode og høitfortjente Konger, hvis Statue her er reist midt i Landets Hjerte. Ak! for mig indeholder denne Tanke baade en vis Beemod og en gavnlig Lære, — Beemod, fordi den overtyder om Mindets For-gængelighed, selv naar man troede at have knyttet det

til den stærke Malm, — en gavnlig Lære, forsaavidt dette Exempel maa opfordre til den største Barsomhed og Sparsommelighed med Dypreisningen af synlige Mindetegn. Lever den Mand, Du vil forevige, lever han ikke i Historien og i det Folks Hjerte og Bevidsthed, af hvis Midte han er udsprungen, da nytte Mindesmærker af Steen eller Malm næsten til Intet; men lever han der, hvor man med Sandhed kan sige, at han har fundet et levende Liv og et uforgængeligt Liv, da er det baade Tid og Sted ogsaa at give dette Minde et synligt Udtryk ved Kunstens Hjælp. Gaf til Frankrig, til Paris eller til hvilkens somhelst dunkel Braa af Landet, stil en Buste eller en Statue af Napoleon til Skue for Enhver, for den udlevede Dding, som for Barnet, der netop har faaet Tungen paa Glid, og Navnet Napoleon vil møde dit Dre og et funklende Blik vil fryde dit Die: her, hvor det synlige Mindetegn mindst af alle Steder er fornødent, her og netop her er det paa sin rette Plads.

Dog, det er ikke en Afhandling om Hesten paa Kongens-Rytory, som Publicum her skal regaleres med, heller ikke om Hestens Rytter for visse Marsfagers Skyld, hvilke kunne udledes af det Foregaaende;

jeg vil derfor afbryde disse Bemærkninger, for at komme til min egentlige Fortælling, kun med Tilføi-
ning af, at Hesten paa Amalienborg kunde have
givet Anledning til en lignende Afstikker.

Det kan nu være henved ti Aar siden, at jeg
en lys Vinteraften omtrent Klokken syv skraaede værs
over Kongens-Nytorv fra Hjørnet af Østergade,
for desto hurtigere forbi Hesten at naage mit hyggelige
Hjem foran i Bredgade, hvor jeg vidste, at en kø-
gende Theemaffine ventede mig som en venlig Trostier
mod Kuldens Strengthed. Det store, regelmæssige
Torv tog sig saa smukt ud i Juldmaanens klare Lys,
et tyndt Sneetæppe var udbredt derover, funkende
som var det besaaet med Tusinder af Diamanter,
knirkende under Foden, som om man hørligt skulde
mindes om Undergangen af al den Pragt, der
søndertraadtes ved hvert et Skridt. I hurtig
Gang og tæt indhyllet i min Kappe, styrede jeg min
Cours ud efter Hesten, af og til med et beundrende
Blik paa den omgivende, af kun altfor let forgænge-
lige Herlighed. Omtrent ved Hjørnet af det Ge-
lænder, som dengang i en mere indskrænket Omfreds

end nu omringede Monumentet, stødte jeg usforvarendes mod en ubevægelig formummet Skikkelse, og i den pludselige Tanke, at det var Skildvagten, som i de Tider var anbragt paa Stedet — om for at passe paa, at Hesten ikke løb bort, eller at Ingen løb bort med Hesten, skal jeg lade være usagt, — og med en uvilkaarlig Skræk for at vorde greben og straffet for reelle Injurier mod en Soldat paa sin Post, fremstammede jeg i den ydmygste Tone af Verden et „om Forladelse;“ men da jeg i næste Besindelsens Dieblik løstede mine Dine paa Personen, opdagede jeg strax, at det ikke blot ikke var nogen Skildvagt, jeg nær havde løbet omkuldt, men tværtimod min meget gode Ven og Bekjendt, Candidat Helmer, hvis mørke Dine blinkede mig venligt imøde under en bredskygget Hat, som var trykket dybt ned i Banden.

„Hvad, er det Dig?“ udbød jeg glad, „og indsvøbt i en Slængkappe lige op til Næsetippen! Hvad betyder Dette? Et Stævnemøde kansfee?“

„Eys! Du har truffet det,“ svarede han hemmelighedsfuldt. „Gaa din Vej og lad som Ingenting!“

„Jeg takker for Anviisningen. Men hvad, om jeg nu netop havde lyst at blive?“

„For Pøkker! Du vil da ikke prostituere mig?
— Jeg kan gjøre min Lykke her! En excellent Dame,
en fiin, en fornem Dame, men delicat som . . . som
en Hofdame.“

„Gud bevares! Og hendes Delicatesse har dog
tilladt hende at sætte Dig Stævne her midt paa
Kongens-Nytorv?“

„Ja, hvad Fanden! Hjem til hende kan jeg
naturligviis ikke komme, . . . betænk, hendes Rygte!
. . . og hos mig, Du veed jeg boer hos min Tante,
der vilde ligge et Huus! — men etsteds skal man
dog mødes.“

„Det indseer jeg slet ikke Nødvendigheden af.
Men siden det nu engang skal saa være, saa lad mig
sige Dig Farvel og Glück auf!“

„Nei bliv! Jeg faaer en Idee. Min Hjertens
Dame er endnu ikke isigte. Hør, Du kunde gjøre
mig en Tjeneste, ret et Bensfabstykke, hvorfor jeg
vilde blive Dig evig taknemmelig!“

„Na, dermed kan det være det samme! Lad høre!
og det i en Fart, for det er hundekoldt i denne
Aften.“

„Ja netop, min kjære Ven, der traf Du Som-
met paa Hovedet. En utilladelig Kulde er det,

elleve Grader idetmindste, og saa skal man gaae under aaben Himmel og blive til Is, naar man helst kunde onske sig gjennemtrængt af en frodig Livsvarme.“

„Gi, kan Elskovens Hede ikke optøe Eders forfrosne Lemmer, saa giver jeg ikke fire Skilling for Eders Kjærlighed, Børn. — Hvad var det ellers for en Tjeneste? — Jeg maa hjem, ellers bliver min Thee kold.“

Efter at have seet sig omhyggeligt om til alle Sider, slog han Kappen tilside, lagde begge Hænder paa mine Skuldre og tog til Orde med en vis comiss Pathos, han ret havde i sin Magt:

„Din Stue er varm, den er luun og tæt; din Sopha er blød paa Grund af Krølhaarenes Mængde; Maskinen staaer og damper paa dit Bord og synger sin monotone Buggevise, — see alt Dette venter Dig, den Udvalgte! — Og imidlertid maa jeg, jeg Staffel, og hiin Dame, hvis Skoremme hverken jeg eller Du er værdig at løse, gaae her for Lud og koldt Vand... af, hvad er det jeg siger!... nei i en knirkende Frost og en bidende Østenvind.“

„Men hvortil al den Snak?“ udbrod jeg utaalmodig, skjøndt jeg ikke kunde skjule min Latter.

„Fatter Du ikke,“ vedblev han i samme Tone, „fatter Du ikke min Tanke og min dristige Bøn?“

„Jh, nei paa Gode om jeg gjør, med mindre det skulde være, at Du vil have mig til at invitere baade Dig og din Donna hjem til mig paa en Kop Thee, — jeg holder ellers ikke af at være tredje Mand ved slike Aftenunderholdninger.“

„Rigtig! Beundringsværdigt raisonneret! Det er en forbandet slau Rolle, man spiller ved en saadan Leilighed. Derfor troede jeg... jeg meente... jeg tænkte, Du kunde...“

„Gaae ind i mit Sovestue saalænge? Nei, min Ven! Der er koldt og uhyggeligt, jeg vilde ikke holde ud der i fem Minuter.“

„Ja,“ vedblev han, „jeg troede derfor ogsaa det var bedst, om Du gav mig det fuldkomneste Beviis paa dit Venfæb ved aldeles at gaae din Vej, eller rettere ved nu strax at laane mig din Dornøgle; jeg er jo huusvant i dit Logis; jeg skal ikke spolere nogen Ting; Du kan imidlertid gaae ind paa Knirsch's Kaffehuus og tilbringe Tiden med at drikke din Thee og læse Aviserne; naar Adskillelsens Time slaaer og jeg har ledsaget min Dame saa langt hendes Gode tillader det, saa skal jeg komme ind til Dig og for-

tælle Dig hele Sammenhængen i denne interessante Historie!"

"Jeg takker," udbrod jeg med Utaalmodighed, "et saadant Offer er i Sandhed nok en saadan Løn værd!"

"Ikke sandt, Du indvilger?" tilsvarede han i en bønlig Tone, "blot for den ene Gang? Betænk, to taknemmelige Hjerter ville altid..."

"Det er Nok! Der har Du min Nøgle! Men bær Dig nu fornøftigt ad og sluk Lampen, naar Du gaaer!"

"Du er en Perle," sagde han og slyngede den ene Arm om min Hals, medens han med den anden Haand puttede Nøglen i sin Kjolelomme. "Du kan stole paa mig som paa Dig selv. Om en Time sees vi igjen. — Gaa nu i en Fart! Jeg troer at skinte Den, jeg venter. Farvel!"

Jeg var overvunden. Jeg var bleven et Offer for min Godmodighed. Dog, hvad gjør man ikke for at tjene en Ben, især i et Hjerteanliggende? Halv opremt, halv fortrædelig slentrede jeg over til Hôtel d'Angleterre, i hvis Stue-Étage Cieren havde etableret en Café, som dengang var i Bælten. Der slog jeg mig til Ro, tilsyneladende fordybet i

en politisk Avis, men i Birkeligheden med Tanterne henvendte paa min Ven, som nu rimeligviis gjorde sig det mageligt i sit — jeg kunde fristes til at sige usurperede Tilflugtssted.

Carl Helmer havde jeg kjendt lige fra hans første Studenterdage. Vi havde gaaet sammen paa Collegier, og skjøndt et Par Aar yngre end jeg, var han dog nu alt paa tredie Aar Candidat med Laudabilis. Hans Forældre vare døde, og af en særdeles priisværdig Forsynlighed havde de ikke blot efterladt ham, det eneste Barn, en klæffelig Capital, men ogsaa, maaskee i Forudsølelsen af de Farer, for hvilke hans Character maatte udsætte hans Fremtid, sikket ham idetmindste for Næringsforger ved at gjøre Capitalen fuldkommen urørlig. Den unge Mand hørte nemlig til den Classe af Mennesker, som desværre ikke saa sjældent træffes i Livet: han var aldeles blottet for Character og Selvstændighed. Ubestemthed og Baklevornhed udgjorde Grundtrækket i hans Gemyt, men — hvad man ofte vil finde bekræftet netop hos Folk af den Suurdeig — undertiden kunde han dog med en saadan Stivfindethed hænge fast ved en Idee, at ingen Forestillinger, ingen Overtalelser, ikke de fornuftigste Grunde kunde bringe ham

til at afstaae derfra. En Følge af en saadan Gemytsbeskaffenhed var deels et ungdommeligt Letsind, som vel ikke afledte ham fra Moralens strenge Forskrifter, men dog ofte hildede ham i ubehagelige Forviklinger, — deels en uimodstaelig Trang til at slutte sig til, eller rettere støtte sig til en anden Personlighed. Denne Trang havde paa den ene Side skaffet ham en Mængde tildeels jævndrende Venner paa Halsen, saa at han, efter eget Sigende, sled to Hatte op om Naret alene paa Gadehilsener, — paa den anden Side havde den ført ham ind i visse altfor nærgaaende Conflicter med det smukke Kjøn, med hvilke vi for en Deel ville blive nærmere bekendte i det Følgende. At være alene — denne usfatteerlige Nydelse for en tænkende Mand — var ham complet umuligt; da faldt han sammen som den bugtede Bedbenderanke, der klynger sig til den første den bedste Støtte, den finder i sin Nærhed. Med alt Det var Carl Helmer et vakkert og opvakt Menneffe, med et særegent behageligt Smil om den veldannede Mund og med et aabent Udtryk i hans Ansigt, som strax indtog til hans Fordeel, derfor vel seet af Venner og Kamerader, hvilke han aldrig var istand til at fornærme, og ikke mindre vel seet af Damerne, skjøndt

disse havde mest Marsag til at dadle hans Dpførsel, men, taffet være deres milde Overbærenhed, sjelden udøvede en saadan Ret i al dens Strengthed — det var jo ogsaa Synd imod et saa smukt og belevent Menneffe!

Kloffen var imidlertid bleven otte og den var bleven ni, uden at min fortræffelige Ven, som havde sagt: „om en Time sees vi igjen“, var kommen til syne. Ret ærgerlig i Hu tænkte jeg et Dieblit paa, om jeg ikke burde gaae hjem og see, hvorledes Sagen forholdt sig, men i det næste Dieblit forka- stede jeg denne Tanke, da saa maaskee han i denne Mellemtid kunde søge mig her, og vi saaledes gjens- sidigt gaae Glip af hinanden. I min Fortvivlelse tyede jeg ind i et af Billardværelserne, hvor jeg mod Sædvane deeltog i en velbesat à la guerre, og med denne noble Beshjeftigelse gif Tiden taaleligt vel til Kloffen ti. Endnu ikke kommen! Det var dog virkelig for galt. Jeg havde al skjellig Grund til at være alvorlig vred paa min uordholdende Ven. Imidlertid, Brede er en Sindsbevægelse, som jeg allerede dengang havde lagt Bind paa at undertrykke; den er ødelæggende for Sundheden, lidet flatterende for Pshysionomiet og desuden skadelig for Fordvielsen;

jeg tog derfor mit Parti, satte mig med Resignation ved Læsebordet og søgte at uddrage den bedst mulige Underholdning af Avislitteraturens aandsfattige Producter. Endelig, da Kloffen ikke manglede mange Minuter i elleve, saae jeg Hr. Carl Helmer, med blussende Kinder og glødende Dine, træde ind ad Døren. Jeg forsøgte at lægge mit Ansigt i de alvorligste Folder og at antage en Strengthed i Minen, som skulde imponere ham; men dette Forsøg prellede unyttigt af paa den „ungeheure Heiterkeit“, der var udbredt over hele hans Væsen, den sprudlende Livsglæde, der spillede paa hans Læber, funklede i hans mørke Dine, ja saa at sige, næsten sprang ham ud af alle Fingerender. Som om han ikke var sig mindste Skyld imod mig bevidst, ilede han hen til mig, greb min Haand og trykkede den som til en Kraftprøve, og forekom enhver Bebreidelse for Ufæstrettelighed, Uordholdenhed og mange andre med „U“ begyndende Skjodesynder, ved at udbryde:

„Tak, min Kjære! Tak for din Godhed! Nu skal Du til Gjengæld høre det Nærmere om min Lykke, thi det har jeg lovet Dig, og hvad man lover, veed Du“

„Det skal man holde,“ afbrød jeg ham kort, „ja, gid denne Sandhed blot var kommen Dig i Tanker for tre Timer siden istedetfor nu.“

„Hvorfor netop for tre Timer siden?“ spurgte han forbausset. „Du har da ikke luret og skjult været Vidne til, at vi tilsvore hinanden Kjærlighed til Døden?“

„Na, bliv mig fra Livet med de Galsfaber!“ vedblev jeg ærgerlig. „Du vilde maaskee behage at erindre, at Du lovede at være hos mig om en Time, og saa lader Du mig sidde her som en Nar eller Dagdriver ligetil Natten, — veed Du hvad, det er mildest talt uforsvarligt.“

„Naa, vær nu ikke vred! Det skal blive den sidste Gang, ligesom det var den første, det lover jeg Dig.“

„Nei, det lover jeg for, saasandt jeg ikke hedder Carl Helmer!“

„Vel! Lad os nu tale om noget Andet! — Gargon, to Glas Eggepunsch, med Portviin, . . . man kan nok trænge til en lille Styrkelse og desuden er det jo din Livdrif.“

„Jeg troer snarere, det er din.“

„Ja, saa ynder vi den Begge; i den Anledning er jeg slet ikke jaloux.“

Efter at det Forlangte var bragt tilstede og hans Cigar tændt, fortsatte han i samme høie Tone som forhen:

„Nu skal Du, som min bedste Ven, ogsaa være den Første, for hvem jeg aabner mit Hjerte, thi . . .“

„Om Forladelse!“ afbrød jeg ham sagte, „hvis Du ikke regner de øvrige, her tilstedeværende Herrer, samt begge Dypvarterne, blandt dine „bedste Venner,“ skulde det saa ikke være bedre, at Du skristede i en mere nedstemt Tone?“

„Du har Ret; men mit Hjerte er saa fuldt, at jeg maa have Lust. Kom, lad os tage Barerne med os og gaae ind i et andet Værelse, hvor vi kan finde et Bord for os selv.“

Som sagt, saa gjort. Blandt en Sværm af Gjester, som snakkede, disputerede, spøgede, loe, og under alt Dette brød sig kun lidet om hvad der foregik omkring dem, opsogte vi en affides Krog, hvor vi nedlode os med hinanden og hvor min beruste Ven strax gav sit Hjerte Lust i følgende Udgydelse, i hvilke jeg af og til indkilede en lille tør Bemærkning — det er saaledes gjerne min Maade.

„Det var iforgaarsastes, at jeg, i Mangel af noget Bedre, fik det fortvivlede Indfald at gaae si

Theatret. Der skulde gives „Den første Kjærlighed“ og „For evig! eller Medicin mod en Elskovsruus“, og jeg var dog nysgjerrig efter at see, om der ikke af denne Combination skulde kunne udbrages et interessant Resultat eller en gavnlig Lærdom for Livet.“

„Hvad Lærdommen angaaer, lader det ikke til, at det er lykkedes Dig.“

„Mågtet vist alle Mennesker kjender disse Stykker, var der dog ved min Ankomst udsolgt, hvilket er hartad utroligt, naar man tager Hensyn til Directionens uforsvarlige Egegyldighed for...“

„Lad nu det være godt! Overlad til vore kristne Skjønaander at raffe Theaterdirectionen ned. Du er baade for god og for klog til at være disse Stymperes Estersnækker.“

„Nu, som Du vil! — Jeg maatte da tage en Billet til en Loge i første Etage hos en Sjouer, og kom uheldigviis til at sidde paa anden Bænk imellem en Jødemadame, hvis Næse skjulte mig det Halve af Scenen, og en Herre, som viensynligt gav „den fine Mand“, da han var kommen i saa galant et Selskab. Efterat jeg havde skubbet mig nogenlunde tilrette paa min Plads, gav jeg mig til at monstre de Foransiddende og fandt da en Dame af respectabel

Fedme yderst tilhøire, dernæst en svanehalset Frosken med et snerpande Træk om Munden, — naar jeg siger „svanehalset“, saa mener jeg ikke med Hensyn til Hvidheden, men til Længden, — og yderst tilvenstre et lille buttet Pigebarn, der sad med aaben Mund og stirrede paa Forhængen, som om hun ventede, at Englene skulde begynde at røre sig. Men lige foran mig, min Ven, netop saaledes, at jeg kunde have lævet med mine Knæe den mest udmærkede Lænestol for en slank, veldannet Taille, der sad en Dame med en Fylde af nøddebrune Lokker og Fletninger, som aldeles berøvede mig Contenancen — Du veed, jeg har altid sværmet for en smuk Haarvært.“

„Men sæt, at den var uægte?“

„Umuligt! En saadan mild Glands har aldrig det forlorne Haar, heller ikke en saadan Frihed og Naturlighed i Faldet. — Du begriber vel, at jeg brændte af Længsel efter at see denne Dame en face; men forgjæves, jeg sad som i en Klemme. Jeg speculerede nu paa et eller andet expediens, hvorved jeg kunde opnaae mit Dnske, og tog endelig den fortvivlede Beslutning, at give hende et lille venstabeligt Pus i Ryggen, ligesom af Banvare.“

„En fortræffelig Introduction til en Dames Beskjendtskab!“

„Det lykkedes fuldkomment: hun vendte sig om med en ingenlunde fortørnet Mine, og da jeg, med Skam at tale om, tabte baade Næse og Mund i Besundring af hendes Skønhed, var hun delicat nok til at gjøre en Ende paa min synlige Forlegenhed, ved at sige „om Forladelse“ og det med en Stemme, reen og klangfuld som . . . som Sølvets.“

„Ja, det er nu et digterisk Udtryk, som ikke har stort at betyde i Virkeligheden; jeg har læst etsteds, at Sølvet aldrig klinger bedre, end naar det er blandet med en god Portion Kobber.“

„Ligemeget! Jeg var skudt . . . aldeles borte! — Hvad der taltes paa Skuepladsen . . . jeg hørte det ikke! . . . Hvad der foregik omkring mig . . . jeg saae det ikke! Jeg havde kun Die og Dre for hende, hende den Uforlignelige, hvis Rygsides Fuldkommenheder jeg havde al gunstig Leilighed til at gjennemgaae i deres hele Detail.“

„Hør, min gode Helmer!“ sagde jeg gabende, idet jeg saae til mit Uhr, „Klokken er nu over halv tolv. Vil Du bliye saaledes ved, saa indseer jeg, at Du ikke bliver færdig til imorgen. Jeg er søvniq

og ønsker at komme i min Seng, hvis Du ellers ikke har noget derimod. Fat Dig derfor i muligste Korthed, dersom Du forresten anseer det for nødvendigt, at gjøre mig til dit Hjertes Fortrolige, og lad mig saa faae min Nøgle og komme hjem."

"Nu vel da, prosaiske Sjæl! Hør videre! Imellem Acterne fortsatte jeg naturligtviis en Conversation, som var indledet paa saa fin en Maade, og ved Forestillingens Slutning fordristede jeg mig til at fremstamme en ærbødig Bøn om Tilladelse til at ledsage hende, forudsat ingen Bogn ventede hende. Paa en hoist forbindtlig Maade takkede hun for saamegen Opmærksomhed, den hun dog ikke kunde tage imod, da en Slægtning af hende sikkert ventede udenfor, hvorfor hun ogsaa maatte anbefale mig Forsigtighed. Noget slukøret traf jeg mig tilbage i en ærbødig Afstand, og med et af Jaloustens Furier sønderrevet Hjerte..."

"Af! Godt var det, at jeg ikke hørte den Floffel paa fastende Hjerte. — Videre, videre, men fort og fyndigt, om jeg maa bede!"

"Nu, hvem troer Du vel det var, som ventede hende? Gjet engang!"

"Hvor Bøffer skal jeg kunne..."

„Ingen Anden end den grenadeermæssige svenske Baron, som Du veed er ansat ved Gesandtskabet og som, skjøndt han synes noget ry af Væsen, dog skal være en klog Karl og en meget fin Diplomat. — Noget beroliget ved Tanken om at vide hende under en Adelsmands og Egtmands Baretægt . . .“

„Ja, er han ikke bedre Adelsmand, end han er Egtmand, saa giver jeg ikke Meget for Baretægten. Hvermand i Byen veed jo, at han lever adffilt fra sin Kone, skjøndt de boer i eet og samme Huus, men hun tilhøre — han tilvenstre.“

„Eigemeget! Egteskabet giver dog altid en vis Værdighed i Holdningen, som en Ungkarl eller Heber-svend vanskeligt tilegner sig. Men revenons à nos moutons! . . . Jeg fulgte efter dem i en sømmelig Afstand . . .“

„Det vil formodentlig sige: Du traadte Damen paa Kjolen, som din Sædvane er i slige Tilfælde?“

„Nei betænk! En Dame af den fornemme, af den diplomatiske Cirkel! — De naaede hans Bolig i Amaliegade og forsvandt bag Borten, og jeg havde nu naturligtviis ikke Andet at gjøre, end at gaae min Vej, stolende paa bedre Lykke en anden Gang. Den næste Dag, altsaa igaar, veed jeg ikke hvorledes det

gik til, men ligerviis som Jeppe's Been vilde til Kroen, saaledes vilde mine ikke vige fra Fortoget ligeoverfor Baronens Bopæl. Jeg haabede nemlig at opfange et Glimt af min Skjønne i Vinduet, da, tænk Dig min Henrykkelse! omtrent Kloffen elleve hun selv, klædt som Aftenen tilforn og med en vis jomfruelig Blyhed i Minen, der om muligt forhøiede hendes Ynde, — hun selv, siger jeg, træder ud af Borten og alene, min Kjære, alene . . . !”

„Naa, Resten kan jeg slutte mig til. Du gjorde med sædvanlig Elskværdighed dit Bekjendtskab til hende gjældende; Du anmodede om en Sammenkomst næste Aften, hun indvilgede bedaaet af din søde Stemme og dine smægtende Diekast, etc. etc. Siig mig nu blot, hvad hedder hun? . . . af hvad Extraction er hun? og saa videre, thi nu, tilstaaer jeg, er min Nysgjerrighed en Smule pirret. Dog, maaskee veed Du endnu Intet af alt Dette?”

„Alt, min Ven! Jeg veed Alt. Hun er Aabenheden selv, . . . ikke en Skygge af Tvetydighed. — Hun hedder Gyllenspets . . .”

„Vil Du gjøre Nar af mig?”

„Som jeg siger, hun hedder Gyllenspets, Froken v. Gyllenspets, tyve Nar gammel, Datter

af en svensk Adelsmand, der er død som Ritmester for mange Aar siden. Blottet for nærmere Slægtninge, har hun allerede i flere Aar opholdt sig her, for at uddanne sig i de skønne Kunster, som hun dyrker med Held. Iøvrigt lever hun af sine Midler og taler det danske Sprog ligesaa godt som En af os to, kun med et ringe fremmed Tonefald, der gjør hendes Stemme endnu mere klangfuld."

"Og hvad er nu din Hensigt med dette Eventyr?"

"Min Hensigt? Veed jeg det? Foreløbigt kun at see hende, at tale med hende, at tolke hende min Kjærlighed og saaledes at vinde hendes Gjenkjærlighed, og saa..."

"Det forekommer mig ellers, Du før sagde, at det Buxt alt var overstaaet i denne Aften?"

"Ja, sandt at sige, jeg har erklæret mig, og det syntes mig ogsaa, som om jeg hørte hendes „Ja“, da hendes Rosenlæber fæstede sig imod mine..."

"Ei, efter en saadan Bekræftelse kan Du gjerne skjænke hende Jaet."

"Jeg har meddeelt hende min Stilling og mine Vilkaar, thi det var mig meget om at gjøre, at staae paa en reen Fod i en saadan Dames Dine. Jeg vilde saa nødtigt, at hun skulde tage mig for en Lykke-

jæger. — Du veed, at det i flere Aar har været mit høieste Dnske at etablere mig, at gifte mig, for at nyde den uskatteerlige Lykke, at have et elsket Bæsen, til hvem man kan betroet sig, for hvem man kan udtale sig. Hidtil er det ikke lykkedes mig, skjøndt Gud veed, at Skylden ikke er min. Syv Gange min Ven, ikke mindre end syv Gange har jeg været paa Veien til at naae den Havn, hvor vi dog Alle før eller senere skulle lande. Jeg skal ikke trætte Dig med at opregne alle disse Skuffelser. Hiin fatale Historie med Frøken Emma Wildt kjender Du jo. Det er den bitterste Kalk, Skjæbnen endnu har ladet mig tømme. Jeg elskede denne Pige, det tør jeg sværge med Haanden paa Hjertet. Aldrig har jeg følt Det for nogen Anden, som jeg følte for hende, og endnu i dette Dieblif rører sig en Smerte over hendes Tab dybt i mit Indre, — en Smerte, som af og til dukker op i min Sjæl med en vidunderlig Hestighed og som jeg, oprigtigt talt, ikke for Alt i Verden vilde undvære. Dog det er nu forbi. Hun elskede mig vist ikke, ellers havde hun vel ikke dømt min Dpførsel med en saadan Strengthed. Kom, lad os gaae! Nu er jeg saa ikke oplagt til at tale mere med Dig."

Vi skiltes ad udenfor Porten og gik hver til Sit. Da jeg kom hjem, fandt jeg min Lampe døstigt brændende, mine Bøger hist og her i Uorden eller vendt op og ned paa — kort en Masse af slige smaa Forstyrrelser i min huuslige Orden, som maaskee under andre Omstændigheder skulde have bragt mig ud af mit gode Humeur. Men sandt at sige, jeg var denne Aften, næsten imod min Villie, for opfyldt af en oprigtig Interesse for min Vens Skjæbne, til at jeg skulde spille mange Tanter paa saadanne Smaating. Med resigneret Taalmodighed bragte jeg Alt igjen i vanlig Orden inden jeg gik tilsengs, og under denne Bessjefstigelse dvælede min Tanke uafbrudt ved de to menneskelige Individier, der vare Aarsag i Forvirringen. Den Ene stod mit Hjerte nærmere, end jeg gjerne vilde tilstaae for mig selv. Han besad en medfødt, ham selv sikkert ubevidst Gave til at fængsle Folks Interesse til hans Person; hvad mig angaaer, skulde jeg gjøre Rede for, hvilke af hans Egenstaber det var, som i flere Aars Umgang havde hævet min Følelse for ham til en varm Deeltagelse i hans Vel og Bee, da troer jeg, at denne var noksaa meget begrundet i hans Feil, som i hans personlige Elskværdighed og rettsindige Tænkemaade. I hans

Flygtighed, hans Uselfstændighed, hans Mangel paa Holdning fandt jeg den stærkeste Opfordring til at gjøre en Indflydelse gjældende, som det altid har været min Drm at ville udøve — at sige, naar jeg fandt en Person, som var Umagen værd. Alt flere Gange havde mit Raad, endog min personlige Optræden været ham til Nytte og, skjøndt denne min active Deeltagelse i hans Affairer ikke altid var gaaet af uden Uergrelser for os Begge, saa havde jeg dog den Tilfredsstillelse, at vide ham fuldt overbevist om mit sande Venfkab og mig selv fri for noget som helst andet egoistisk Hensyn, end netop den Jøde for min Vndlingstilbøielighed, der laa i at kunne agere Mentor, Hjertensfortrolige eller tjenende Mand — ja endog en enkelt Gang at kunne spille Skjæbnen i egen høie Person. Hans nuværende Anliggende betræffende, var det da intet Under, at jeg gjorde det til Gjenstand for en moden Overveielse, og jeg kan da ikke fordølge, at jo mere jeg af hans Meddelelser søgte at levendegjøre mig hans Inamoratas Personlighed, des mere mistænkelig forekom denne mig at blive. Dog det var under flige Betragtninger blevet seent ud paa Natten; endelig krævede Sønnen sin Ret, og jeg overgav mig i dens

milde Baretægt med det faste Forsæt, ikke at tabe min Ven Helmers Veie affigte — et Forsæt, jeg vidste ikke just vilde falde mig vanskeligt at udføre, da jeg var temmelig sikker paa, at han ganske af sig selv vilde give mig Traaden i Hænderne.

Et Par Dage gik hen, uden at jeg saae noget til min unge Ven, over hvis Belsærd jeg havde foresat mig at vaage, — ellers pleiede han idetmindste hver anden Dag at see op til mig, naar vi ikke mødtes paa andre Steder. Nu, jeg kunde let tænke mig, at hans nye Kjærlighed maatte stille Venfabet noget i Skygge, og at han, inden „tre hellige Dage vare til Ende,“ allerede skulde begaae nogen farlig Daarskab, var dog altfor fornærmeligt at forudsætte. Imidlertid begyndte jeg dog at foruroliges paa hans Begne, og denne Uro affødte Beslutningen: at gjøre en lille Recognoscerings=Visit hos hans Tante, i hvis Huus han havde fundet Tilhold, om end ikke det strenge Tilsyn, hvortil han snarere trængte.

Fru Helmer, Enke efter min Vens Farbroder, var en agtværdig, men baade paa Sjæl og Legeme svagelig Dame, i hvis nærmere Bekjendtskab jeg ikke skal indføre Læseren, da hun optræder i denne Fortælling ligesaa lidt handlende, som i sit øvrige ind-

getogne Liv; men et Bæsen, for hvis Bekjendtskab Læseren maa vide mig Tak, gjorde min Nærværelse i hendes Huus til en Fest for mig, hvilken jeg dog ikkun sjeldnere tillod mig at nyde, netop af Hensyn til den tilbedende Ydmygelse, hvori baade min Forstand og min Følelse sankede sig i hendes Nærhed.

Dette Bæsen var Fru Helmers yndige, neppe syttenaarige Datter Fanny.

Uden at være nogen Skjønhed, i dette Ord's strengere Betydning, var Frøken Fanny i sin hele Fremtræden beaandet af en naturlig Ynde, der ligesaa meget udsprang af hendes Hjertes Reenhed, som af en vis barnlig Glæde over Livet, den ingen bitter Erfaring endnu havde undergravet. Tilfyneladende munter og sorgløs som den quiddrende Smaaafugl, rummede hendes Hjerte dog en riig Skat af dyb Følelse, som laante et Par store, smukt aabnede, blaae Dine et Udtryk af om Inderlighed, der talte til Sjælen. I sin Barndom meget overladt til sig selv, var hun opvoxt som en beskeden, men i al sin Simpelhed skøn Markblomst, og skuede nu, i sin første Udfoldning til et bevidst og frodigt Liv, ud i Fremtiden med en ungdommelig Sjæls hele Tillid, Haab og Tro. Reen og uskyldig i Tanke, som i Gemyt,

aaben og ukunstlet i Tale og Væsen, ubekjendt med Verden, men tryk i sin jomfruelige Værdighed, lige langt fjernet fra affecteret Snerperi, som fra pjattet Tungefærdighed, dannede hun et Billede af qvindelig Ynde, som i sin baade indre og ydre harmoniske Ud-
vikling maatte uimodstaaeligt indgyde Beskueren Ag-
telse, Beundring og Kjærlighed — denne sidste ube-
smittet af enhver Tanke om sandselig Tilagnelse.

Saaledes vare idetmindste mine Følelser for denne unge Pige; men naar mit i et bevæget Livs Skole prøvede Blik dvælede paa denne Skikkelse, op-
steg der af min Sjæls Dyb, mig selv næsten ubevidst, en dunkel Anelse om, at en saadan Individualitet, snart maaskee aldeles berøvet moderlig Bistand, vilde løbe stor Fare i Berøring med Verden, — en Anelse, som opfyldte mig med Beemod og som, desværre! Fremtiden senere skulde bekræfte. Dog, Dette hører ikke herhen; jeg vil maaskee en anden Gang finde Leilighed til at fortælle Fannys Historie, hun, hvis milde Dines Glands saa snart skulde udslukkes i en tidlig Tilintetgjørelses Nat, — hun, hvis Minde er mig saa dyrebart, maaskee fordi det er vædet med Smertens Taarer.

Jeg traf, ved min Indtrædelse i Fru Helmers Bolig, den unge Datter alene, hvilket just ikke var mig ukjært. Efter pligtfyldigst at have spurgt til Moderens Befindende og erfaret, at hun i denne Time havde overladt sig til en styrkende Søvn, rykkede jeg mit Maal noget nærmere ved at udtrykke min Forundring over, ikke at træffe min Ven i sin indtagende Cousines Selskab.

„Alk nei,“ svarede Fruen Fanny rødmande, „Fætter Carl skal jeg just ikke rose for overdreven Opmærksomhed. Han tjeder sig vistnok i vort Selskab, og hvad Tiltrækkende skulde vel ogsaa min stakfels syge Moder og min ringe Ubetydelighed have for ham? — Før saae vi ham dog nogenlunde regelmæssigt ved Middagsbordet, men i det sidste Par Dage have vi ventet ham forgjæves.“

Ei ei, tænkte jeg ved mig selv, Tjenesten er streng; men jeg vogtede mig vel for at yttre det Mindste af mine Formodninger for den unge, uerfarne Pige, hvorimod jeg i en undskyldende Tone bemærkede, at uopsættelige Forretninger rimeligviis maatte have afholdt ham fra at indfinde sig, „og“, tilføiede jeg, „jeg tvivler ikke paa, at Ingen mere end han kan af

Hjertet beklage, at Forholdene saa sjeldent tillade ham at dvæle i Deres Nærhed."

"Troer De?" spurgte hun med en trofsyldig Mine. "Da gjør det mig ret ondt for ham. Han er ellers saa venlig og god, naar vi see ham. — Stakkels Fætter!" vedblev hun med et dybt Suk, "han er dog vistnok ikke lykkelig."

"Og hvorfor ikke?" indvendte jeg forskende. "Ung og vakker, i Besiddelse af Lyffens Goder, vis paa i Dem, kjære Frøken, at finde idetmindste søsterlig Deeltagelse, hvorfor skulde han da ikke føle sig lykkelig?"

"Al!" svarede hun sagte og med taarefyldte Dine, "jeg er overbevist om, at han endnu ikke har glemt den Krænkelse, Frøken Wildt tilføiede ham ved at slaae op med ham for fem Aar siden; jeg var dengang et Barn, men jeg veed, at jeg græd mine modige Taarer ved at see ham saa bedrøvet og modfalden."

"Disse Taarer gjøre Deres deeltagende Følelse Ure. Men," vedblev jeg med en forstilt Egegylldighed, "hvoraf slutter De, at hiin ubehagelige Grindring endnu skulde opfylde ham med Bedrøvelse? Tilgiv, min Frøken, at jeg spørger Dem saaledes, men De veed, det vover jeg idetmindste at troe, hvor megen Deel jeg tager i Deres Fætters Skjæbne, og..."

„Jeg veed, at De er hans bedste og troeste Ven,“ afbrød hun mig, idet hun fæstede sine klare Bine paa mine, „det har han ofte nok bevidnet baade for Moder og mig. Og derfor tager jeg heller ikke i Betænkning at betro Dem, hvad jeg igaar erfarede af Emma Wildt ved et Besøg, jeg afslagde hende efter det Bal, hvortil hun havde været saa artig at indbyde mig i hendes Forældres Huus.“

„Skulde hun endnu elske ham?“ udbrød jeg glad og forventningsfuld.

„Jeg troer det,“ svarede hun sagte, næsten med skjælvende Stemme.

„Og han?“

„Han længes vistnok efter, paany at knytte den afbrudte Forbindelse, og deri kan Ingen fortænke ham — en saa klog og dannet Pige, og godmodig, og smuk endnu — skøndt hun ikke er ung længer.“

„Nu, kun sexogtyve Aar, saavidt jeg veed.“

„Ja, det er næsten hele ti Aar ældre end jeg; men dog er hun saa overbærende, saa meddelende mod mig. Hun er af sig selv kommen mig imøde, da hun traf mig i et Selskab for et Par Maaneder siden, og har derefter besøgt mig adskillige Gange,

skjøndt hun har skyet enhver Leilighed til at møde min Fætter, ja endog til at tale om ham."

„Men i alt Dette seer jeg just intet sikkert Beviis paa, at han endnu er hende, kjær," bemærkede jeg, skjøndt jeg i mit stille Sind tænkte netop det Modsatte.

„Alk nei, det var egentlig heller ikke det, jeg vilde fortælle Dem, men derimod, at Frøken Emma, da jeg igaar var hos hende, tog mig ind i sit Værelse og betroede mig, at Fætter Carl for nogle Dage siden en heel Time gik op og ned udenfor hendes Huus, paa den anden Side af Gaden, ligesom om han havde ventet, at hun skulde vise sig i Binduet eller maaskee endogsaa gaae ud."

Jeg blev noget slau paa den gode Frøken Wildts Begne ved at høre denne Bekjendelse. Det faldt mig pludseligt ind, at hendes Faders Gaard laa ved Siden af den, hvori den svenske Baron boede, kun adskilt derafra ved et Stykke Muur, som vendte ud til Gaden. Hvor let havde hun da ikke kunnet tilægge sig en stum Hylдинг, som gjaldt en ganske anden Person. Staffels Pige! Det gjorde mig ondt for hende og jeg taug under verlende Tanker.

„Hvad er nu Deres Mening?" spurgte Frøken

Fanny frygtsomt, da hun mærkede, at jeg ikke brød Tausheden.

„Hm! Ogsaa jeg troer at have bemærket, at vor fælles Ven ikke ganske har forjaget Erindringen om Frøken Wildt,“ svarede jeg betænksomt, „men det turde dog være uveligt at bygge nogen sikker Dom paa en saa tilfældig Omstændighed som den anførte.“

Efter endnu at have verlet et Par ligegyldige Ord med den elskværdige Fanny, forlod jeg hende med en ærbødig Hilsen til hendes værdige Moder og en venlig Dito til hendes flygtige Cousin.

Jeg havde med Forsæt i mit sidste Svar udtrykt mig med en vis Forsigtighed, deels ifølge Sagens egen Natur, deels fordi jeg i Samtalens Løb havde troet at opdage et Spor, som greb aldeles forstyrrende ind i mine Planer og desuden satte mig i en ikke ringe Uro. Skulde denne unge Pige elske sin Fætter? I saa Fald var det en Ulykke — jeg tør næsten sige for os alle Tre. For hende, fordi efter min Tro, eller snarere efter mit Haab, Carl Helmer endnu, sig selv kun uklart bevidst, gjemte i sit Hjerte en usvækket Kjærlighed for sin fordums Forlovede, Emma Wildt, trods hans mange

senere Udseelser, ja trods hans nuværende, saa hurtigt opblusfede, men vistnok indbildte Tilværelighed; — for ham, fordi, selv om en Forbindelse imellem de to Slægtninge lod sig bringe istand — hvilket der ibrigt kun var ringe Sandsynlighed for, — et Ægteffab med en saa ung, uerfaren, i sin Kjærlighed Alt hengivende Pige maatte være det, der mindst passede sig for et Menneffe af min Vens uselvstændige, til fast og fornuftig Ledning trængende Character; — endelig for mig, som stedse havde anseet den dannede, verdenskloge Frøken Wildt, med hendes sikre Holdning, hendes lyse Forstand, hendes ædle Tænkemaade, for det mest hensigtsmæssige Parti, der nogensinde kunde falde i min Vens Lod, og som i de Beviser, jeg nylig havde erhholdt paa, at de Begge vistnok endnu elskede hinanden, skjøndt Ingen af dem aabent vilde tilstaae det, saae den bedste Garanti for, at deres Forening vilde føre til fælles Lykke.

Jeg søgte da at bortdemonstrere en saadan Kjærligheds Tilværelse i Fannys unge Hjerte; jeg søgte at sfrive hendes Rødmen, hendes Usikkerhed og den rørende Deeltagelse, hun havde lagt for Dagen, paa Slægtffabets, eller ialtfald paa et af den daglige Dm-gang med en ung og smuk Fætter udsprunget, søster-

ligt Venffabs Regning, og beroliget ved dette Resultat af mine taufe Betragtninger, gav jeg mig til at pønse paa, hvilke fortsatte Forholdsregler der maatte tages, for om muligt at virkeliggjøre min Vndlingsplan: Carl Helmers fornyede Tilfnyttning til Froken Wildt, og for i hvert Fald at hindre hans altfor dybe Fortabelse i den svenske Dames Hildegarn, — en Dame, jeg ansaae for ham aldeles uværdig, skjøndt jeg endnu kun kjendte hende af hans sværmeriske Lovtaler. Havde det været en almindelig Liaison, hvorom her var Talen, og havde min Ven været af det Slags Folk, der vide at beherske et slikt Forhold med den behørige Frihed og Styrke — jeg skulde da aldrig have forstyrret min Sindsro i den Anledning, men ladet ham seile sin egen Sø og maaskee moret mig over hans Udfæstelser, paa samme Tid jeg beklagede dem. Men med Carl Helmer forholdt det sig heelt anderledes: med ham var der altid den Fare at befrygte, at han vilde havne i et Egteffab, eller dog idetmindste i en kundbar Forlovelse. Det Sidste var allerede hændet ham adskillige Gange og havde ikke lidet skadet ham i Manges Dømmeme. Da især hans kortvarige Forbindelse med Emma Wildt

og Marsagen til Bruddet med hende sætter hans mageløse Letstindighed og Charactersevaghed i et klart Lys, skal jeg ikke undlade at meddele denne Episode af hans tidligste Ungdomsliv, saameget hellere som man derved vil faae Leilighed til at lære bemeldte Frøken nærmere at kjende; — kun være det mig tilladt forud at bemærke, at da jeg dengang langt fra ikke stod i et saa fortroligt Forhold til ham som nu, har jeg den meste Detail i denne Meddelelse af hans senere mundtlige Uttringer om Begivenheden.

„Gud, hvor det er deiligt at have en Kjæreste!“ — ikke sandt, min lille Jomfru, som blev confirmeret ifjor? Ikke sandt, unge Menneſte, hvis Kjoleffjoder netop udfolde sig i Livets Foraar? — Jeg tør antage, at vi om dette Punkt ere enige.

Men saa maa det jo være dobbelt saa „deiligt“ at have to Kjærester? Hvad siger De vel dertil?

„Uh, det er æfvelt!“ udbryder De med dydig Harm og retfærdig Afſky.

Ja, Regnestykket er dog simpelt: Eier man een Tønde Guld, er man riig, eier man to Tønder Guld, er man dobbelt saa riig.

„Ja, men . . .“ siger De —

Undskyld, Høistarede, jeg veed, hvad De vil sige. Og dog forsikkrer jeg Dem, der gives ikke Saa — af begge Kjøen — som i Livet gjennemføre ovennævnte Regnestykke og det i en endnu videre Progression — kun at man ved „Kjæreste“ ikke forstaaer „Forlovede“ — Gud bevares!

At være forlovet med to Damer paa eengang — Dette er vistnok alle brave og fornuftige Folk enige om at erklære for en grov Bif mod guddommelige og menneskelige Love. See her i det Følgende et Exempel paa, hvorledes man, med det bedste Hjerte og med en jævn god Forstand, alligevel kan geraade i et saa misligt Dilemma, alene paa Grund af tankeløs, ungdommelig Letsindighed, — og tillige et affkrækkende Exempel paa, hvorledes Skjæbnen hævner sig over et saadant Anstød mod al sømmelig Orden.

Carl Helmer var treogtyve Aar gammel og ikke langt fra at gjøre den juridiske Examen til et tilbagelagt Stadium, da han i en Vinters Løb traf sammen paa flere Baller med den smukke, den opvakte, den feirede Frøken Emma Wildt, som netop i sin Ungdoms modne Fylde indtog en værdig Plads blandt „Løvinderne“ i Hovedstadens Balliv. Hun var dengang aldrig af Gulvet, som det hedder

i Kunstsproget, og hvem der ikke bidrog lidet til en for en ung Pige saa smigrende Triumph, det var den vakkre Studiosus juris Carl Helmer, som blandt andre personlige Fortrin ogsaa besad det, med en beundringsværdig Duellighed at bruge sine Fødder. Altsaa han dansede hyppigt med hende, han blev indtaget i hendes Person, han gjorde hende sin Cour — Altsammen meget begribeligt og ikke mindre tilgiveligt. Og hvad den unge Frøken angaaer, saa dansede hun ogsaa gjerne med ham, yndede hans Belevenhed og hans lette Underholdning, og modtog hans Cour — deri var der heller intet Dndt. Imidlertid skulde det netop hænde sig — „thi hvad har ikke Fanden at bestille?“ — at den samme Vinter havde ført en ung Landsby = Skjønhed til Hovedstaden, for der at lære Skik og gode Sæder, item for at more sig paa en uskyldig Maade, og, hvad der var det værste ved Tingen, at bemeldte Dame var kommen til at boe i Huse med Hr. Carl Helmer, hvis smilende Ansigt og nette Figur hun derved fik Leilighed til at skue idetmindste sex Gange om Dagen. Ja, onde Menneker i Nabolavet sagde endog, at naar hun ikke fik Leiligheden, saa tog hun den, men det er dog vistnok for slem en Beskyldning mod

en ung Pige „fra Landet.“ Hvorom Alting er, saa mærkede den unge Mand snart, at han her havde gjort en Erobring, og han forsømte derfor aldrig at lægge sin Taknemmelighed for Dagen ved ærbødige Hilsener, erotiske Diefast og deslige uskyldige Smaapillerier, hvoraf en ung Pige fra Landet længe kan drage Næring for sin Kjærlighed, uden at den forhungrer. Saaledes forløb et Par Maaneder til gjensidig Tilfredshed for alle Parter, naar undtages enkelte Anfald af Jaloust, som undertiden plagede vor Ven Studenten, naar han paa Ballerne maatte være Vidne til saamange unge Herrers begejstrede Hylдинг af hans Hjertes Dame og dennes meget naadige Modtagelse af den Virak, man ødslede paa hendes Alter. Isærdeleshed en Aften, paa et stort glimrende Klubbal, hvor mange stramme Officerer og adskillige hvøist piquante udenlandske Gesandtskabs=Secretairer vare tilstede, gjorde Frøken Emma ham det saa broget — om med eller imod sin Billie, skal jeg lade være usagt — at han langt ud paa Ratten kom til sit Hjem i den forfæsteste Fortvivlelse og med den faste Beslutning, aldeles at udrive hende af sit Hjerte, i hvilken grusomme Beskjæftigelse Sønnen overraskede ham. Da han vaagnede næste Formid=

dag, følte han en vis Tomhed i sit Indre, en Art Benauelse, som den flauue Nykternhed efter en Ruus, og for at udfylde denne Tomhed og bekæmpe sin Flauehed med lidt „Salt for Hjertet,“ besluttede han paa staaende Fod at begive sig ned i Stue=Etagen, for at frie til en Dame, som han vidste var ham huld og som var ubesmittet af den kjøbenhavnske Kofetteresyge. Men ak! Den gode Pige var reist bort med Dilligencen Aftenen tilforn, uformodentlig kaldet til sit Hjem ved en kjær Faders Sygdom. Hvad var her at gjøre? Dpgive Sagen? — „Aldrig i Verden“, sagde Carl Helmer ved sig selv, „jeg skal dog vise, at jeg besidder Fasthed og at der er flere smukke Piger til i Verden end Frøken Emma.“ I næste Dieblif sad han ved sit Skrivebord og tyggede et Par Penne itu, under Opsættelsen af et Brev, hvori han udviklede sine timelige Raar med juridisk Nøiagtighed og endte med i rene og tørre Ord at begjære den unge Piges Haand, til hvem Brevet var adresseret; — en halv Time efter var det paa Posthuset.

Tre Dage senere blev han, som en meget søgt Balcavaleer, indbudet til et Familiebal, hvor han var vis paa at træffe Frøken Wildt. Skulde han

gaae derhen eller blive derfra? — „Nei, jeg maa derhen,“ tænkte han, „hun skal dog faae at see, at jeg er Mand for, ikke at tage videre Notits af hendes Luner.“ Og han gik, og for at styrke sin Mandhaftighed, tømte han det ene Glas Viin efter det andet, og for at vise sin Styrke dandsede han med Emma Wildt den ene Dands efter den anden, og for at godtgjøre sin Frihed, overvældede han hende med Smigrerier og forlibte Galskaber, dernæsten uden at han selv vidste af det, endte med en formelig Kjærligheds=Erklæring. Og hun, som maa=ffee nok følte, at hun havde nogen Uret at gjøre god igjen, som iøvrigt denne Aften var i en usæd=vanlig høielig Stemning, som faae sig tæt beleiret af den unge Mand, hun altid havde givet Fortrinet i sit Hjerte, og som nu endelig, berust af Nydelse, af Lyst, af smigret Forfængelighed, i en affides Binduesfordybning maatte høre den for en sølende Dwindes Dre kjæreste Musik: Kjærlighedens Løfter og Besværgelser, — hun gav sig hen i al den Dmtyghed, som kun en Dwindes Hjerte kan rumme, naar det skjælver i Elskovens vellystige Bittringer. De vare Forlovede.

Den første Følelse, Carl Helmer Morgenen efter Ballet blev sig bevidst, var Glæde over sin uventede Lykke, den næste — Skræk over det affendte Brev. Istedetfor med mandig Alvor at ransage sit Indre, for at komme efter, hvilken af de to unge Piger han egentlig elskede, eller dog hvilken af dem han elskede høiest, og derpaa ved en aaben Tilstaaelse at gjøre sin store Uret idetmindste mod den ene af dem saavidt muligt god igjen, istedetfor Dette bar han sig ad som sædvanligt: ubestemt og vaklende lod han Tiden gaae hen og forøgede alisaa med hvert Dieblik sin Skyld og sit Ansvar. Den milde Tilfredsstillelse, han følte ved sine Besøg hos Frøken Emma, i hvis respectable Forældres Huus han strax blev optagen, burde have lært ham, at her ved denne vakre Piges Side var hans rette Plads, og han kunde da vel, ved itide at have eftersendt et andet Brev til den unge Dame paa Landet, have undgaaet videre Skandale, om end ikke at spare hende for en dyb Krænkelse, han altid maatte angre. Men han forblev fuldkommen uirksom, indtil efter faa Dages Forløb en gunstig og for hans ædelmodige Tilbud hoist taknemmelig Svarskrivelse styrkede ham i modløs Fortvivlelse, medens den tillige burde have overtydet

ham om Nødvendigheden af, at Noget maatte der gøres.

Han var altsaa nu i Virkelighed forlovet med to unge Piger paa eengang; men denne „Fordobling“ af hans Lykke skulde ikke vare længe. Med al den Hurtighed, hvormed ørkesløse Nyhedsfræmmere bære en saa interessant Lækkerbidsten som en Forlovelse omkring fra Dør til Dør, var hans tilsyneladende improviserede, men iøvrigt af Indviiede længe anede Forbindelse med Frøken Wildt kommen den Familie for Dre, som boede i Huse med ham og som naturligviis var vidende om hans Frieri til deres Slægtning og hendes gunstige Svar. Med retfærdig Indignation over „dette sorte Hjerte“ var Familien ikke seen med at spille en Beretning om hans Brevverling i Hænderne paa Frøken Wildt, hvem de med Uret gav Skylden for hans Brøde, og samtidigt dermed at give deres høilig forurettede Slægtning — det stakkels uerfarne Pigebarn! — en saa maleriff Skildring af hendes Elffers Nederdrægtighed, Underfundighed &c. &c. at Tænderne klappede i hendes Mund ved Læsningen af dette Synderegister.

Følgerne af disse velmeente Bestræbelser udebleve ikke længe: En skjon Morgenstund erholdt Hr. Carl

Helmer en liden kortsattat Epistel, hvori Justitsraad
 Wildt, „af Grunde, som maatte være ham selv
 (Elskerens) tilstrækkeligt indlysende,“ efter Datterens
 Begjæring hævede Forlovelsen og tillige frabad sig
 hans fremtidige Besøg, og med næste Post, som ankom
 to Dage senere, modtog den stakkels Synder en lang
 lamenterende Skrivelse fra Landet, hvori den unge,
 grusomt bedragne Pige udøste sin billige Harm over
 hendes Hers Fornærmer og endte med at forlange
 det Brev tilbage, hvori hun havde givet sit Jaord
 til „det uværdigste Mandfolk paa Guds grønne Jord.“
 — Bemeldte Mandfolk var altsaa nu ligesaa nær,
 som fjorten Dage tidligere, eller rettere: han var
 uendeligt fjernere fra sit forønskede Maal. For at
 undgaae alle de Gloser og Gluffer, han maatte vente
 sig fra alle Kanter i denne Anledning, der for Ho-
 vedstadens Skandalefræmmere havde været „ein ge-
 fundenes Fressen“, foretog han sig en Reise i Sverrig,
 og da han efter et Par Maaneders Fraværelse kom
 tilbage for at fuldende sit Examen-Studium var der
 forefaldet saa mange andre og større Skandaler, at
 hans var næsten ganske gaaet i Forglemmelse, saa at
 han uden videre kunde begynde paa en friis, hvis
 han ellers ikke af Skaden var bleven klogere.

Saaledes endte altsaa denne tragi-comiske Historie, som kan tjene til Skræk og Advarsel for alle Ligefindede — item for unge, uerfarne Piger, besynderlig dem fra Provindserne.

Efter denne Digression tilbage til min Historie!

Resultatet af min Pønsen paa min Vens time-lige Belfærd blev ikke andet, end hvad man paa Sagens daværende Standpunkt maatte vente sig: jeg kunde foreløbig kun temporisere, dog naturligviis med et Die paa hver Finger, for om muligt at komme til at opfatte den svenske Dames Forhold og Character i et klarere Lys.

I Haab om, maaskee at træffe min Ven, gif jeg om Aftenen ind til Mini, hvor jeg vidste at han, som saamange Andre, undertiden udhvilede sig efter Dagens Møjsommeligheder. Carl Helmer var der vel ikke og kom heller ei, men i hans Sted opdagede jeg en Person, som strax bemægtigede sig min udeelte Interesse og vakte mine dristigste Forhaabninger om et rigt Udbytte for den Sag, hvorom næsten alle mine Tanker for Tiden dreiede sig.

Bed et affides staaende Bord sad, nedsænket i aristokratisk Ligegyldighed for den hele Omgivelse, et kæmpemæssigt Legeme, der ikke kunde være nogen

Anden end den svenske Baron. Undersøgte man dette Corpus nærmere, saa kunde man ikke frakjende det en høi Grad af Regelmæssighed i alle Enkeltheder, lige indtil Ansigtets noble, ligesom malmstøbte Træk; men Formernes colossale Udvikling gav Personen i det Hele et saa overveiende Præg af tung Ubehjælp-
somhed og masseagtig Kluntethed, at Skjønhedsideen aldeles maatte bukke under for et saa materielt Tryk. Med den ene Arm støttet paa Bordet og med Haanden slyggende over Dinene, havde han i hensynsløs Magelighed lagt sin nedre Halvdeel op paa en særskilt Stol — i Sandhed, jeg troer ogsaa det vilde være ubilligt at vente, at een Stol skulde kunne bære en saadan Vægt.

Der var en Plads ledig paa den anden Side af Bordet: denne kunde jeg uden Skin af Paatrængenhed tage i Beslag for min egen ringe Person, saameget hellere, som alle øvrige Stole i Værelset vare besatte. Min Opgave var ingeniunde let. Jeg brændte af Begjærlighed efter at indlede et Beskjendtskab med min Nabo, i Forventning af muligt at opsnappe Et eller Andet, som kunde tjene mit Diemed; men jeg maatte vel vogte mig for at lade min Hensigt gjennemskues eller endog blot anes af

„den fine Diplomat“, da herved det Hele kunde for-
dæres, og min naturlige Stolthed forbød mig des-
uden ethvert Skridt, enhver Ytring, som paa nogen
Maade kunde tolkes som en Tilnærmelse. Jeg greb
en Avis og lod som jeg læste med Opmærksomhed,
overladende det til Tilfældet, om det ikke af særdeles
Gunst vilde gjøre Noget for mig i dette Dieblif.
Men nei! Ti Minuter forløb, uden at der paa no-
gen af Siderne hørtes en Lyd, ja uden den ringeste
Bewægelse af den Ene eller den Anden. Da randt
det mig i Hu, at Baronen havde en vis Navnkun-
dighed for de Dvantteter Spise og Drikke, hans
Goliathkrop krævede til sin Vedligeholdelse, og med
det Samme kunde jeg ikke undlade at forundre mig
over, at han sad saaledes stille hen, uden at nyde
hverken Baadt eller Tort. Han maatte enten have
noget meget Vigtigt at tænke paa — eller ogsaa
have forspiist sig ved Middagstafellet, saa at han
behøvede en længere Tid end sædvanligt til en rolig
Fordøielse eller matsmältning, som vore Naboer
hiinsides Sundet udtrykke sig. Jeg besluttede at gjøre
en Ende paa denne kjedelige Situation ved at ringe
paa en Opvarter.

„Bring mig et Glas svensk Banco,“ raabte jeg lydeligt, „men af den bedste og ikke for svag!“

Min Sidemand tog langsomt Haanden fra Panden og tilkastede mig et Blik, hvori jeg troede at læse en velvillig Interesse.

Da Glasflet stod foran mig paa Bordet, bemærkede jeg, hvorlunde hans store blaae Dine fæstede sig paa dets Indhold med et Udtryk af stærkere Kjærlighed, der dog maaskee maatte skrives paa Landsmandskabets Regning. Hans Anslyn opklaredes meer og meer; der foregik viensynligt en Bevægelse i denne rummelige Hjerne, hvoraf jeg var sanguinisk nok til at spaae mig et heldigt Udfald for min siebliffelige Plan. Efter et Par Minuters grundige Overveielse syntes han at være kommen paa det Rene med sig selv om hvad han havde at gjøre, men desværre! for mig blev der endnu i lang Tid intet Haab.

„Gargon!“ tordnede han, „giv mig en Mundbid! — Jeg er ikke vel iasten, — og dertil en opnare, af den Gamle!“

Stakkels Mand! Han var upasselig og vakte derved min Medlidenhed. Denne maatte dog forsvinde i et Smil, da jeg saae Opvarteren bringe sex folide Stykker Smørrebrød og et Glas gammel Rom

af en meget større Kaliber end almindeligt — han kjendte formodentligt sin Mand.

Idet en Garçon lidt efter vimsede forbi Bordet, standsede Baronen ham i Flugten og forlangte med en vis Alvor i Tønen: „en sättare.“

Hvad mon nu Det er for Noget? tænkte jeg ved mig selv; men i næste Dieblif var den Lille ved Haanden og fyldte hans Glas til Randen af den samme Flaske som før.

Ah! Det var en Gevinst for min Kundskab. Gammel Rom virker altsaa baade aabnende og sættende, sagde jeg til mig selv.

Da det fjerde Stykke Smørrebrød var forsvundet bag Baronens smukke Tænder, saae han sig om med en utaalmodig Mine, og, uden at have fundet, hvad han søgte, greb han heftigt til Klokken, der strax bragte en Dpvarter i hans Nærhed.

„En tryckare!“ lød Befalingen.

Den gamle Flaske mødte paany til min store Forundring, der dog skulde stige endnu høiere, da Baronen, efter at have expederet „Trykkeren“ og spist sin Mad, med et synlig oplivet Ansigt forlangte „en slutare“ — og Dpvarteren, fuldkommen indviet i

hans besynderlige Terminologi, udtømte den velbeskjendte Flaskes sidste Indhold i hans Glas.

Hvilket Udbytte for min Sprogkundskab! — Ja, et hjært Barn har mange Navne, det maatte jeg ved denne Leilighed sande. Imidlertid var jeg med alt Dette ikke rykket mit Maal et Fjed nærmere. Det var mindre trøsteligt. Jeg tænkte: Du maa lade en ny Bombe springe, skyndte mig at tømme mit Glas og bestilte en anden Portion svensk Banko, spændt paa hvad Virkning denne *captatio benevolentiae* vilde gjøre.

Mit Glas tiltraf sig atter Baronens venlige Opmærksomhed; han standsede den Lille, som havde bragt det, og sagde i en godmodig Tone:

„Giv mig ogsaa et Glas, af samme Slags som Herrens der, men ikke for svagt, din Djevleunge!“

Funtus! Her havde jeg jo alt en Tilnærmelse fra hans Side, om end noget indirecte. Da jeg nu ovenikjøbet fandt en vis Velbehagelighed udbredt over hans hele Person — sex Stykker Smørrebrød og fire Snapse maatte vel have kureret hans Ildebesindende — vovede jeg at lade en lille Bemærkning falde, som han kunde svare paa eller ei, ganske efter Behag.

„Det er skrækkeligt, saa de kniber paa Spiri-

tusfen her!" udbrod jeg med et speidende Sideblik til Baronen.

"Ja, deri har Herren, tag mig sju tusen, Ret," replicerede han, „de troer de har kun med Kyllingehoveder at bestille, som falder af Pinden naar de faaer en Smule Kraftigt; men deri tager de, min Sjæl feil, idetmindste hvad mig anbelanger."

Fortræffeligt! Isen var nu brudt. Den aristokratiskke Kulde, som ordentligviis opfyldte hans Atmosfære og holdt Folk i en ærbødig Afstand fra hans Person, var forsvunden, og vi kom lidt efter lidt ind i en dyb og grundig Undersøgelse om de forskjellige Egenstaber ved de vigtigste spirituøse Drikke, for hvilken jeg dog skal forskaane mine Læsere. Medens han søgte at mangfoldiggjøre sine Ideer til en alsidig Belysning af et saa interessant Emne ved flittigt at raadspørge sit Glas, lurede jeg kun paa en gunstig Leilighed til at vippe vor Underholdning over i en anden Sphære, uden at han skulde mærke Uraad. Men han dvælede, nu da han engang havde faaet Tungebaandet løst, med en saa vensynlig Forkjærlighed ved en Gjenstand, han havde offret mange Aars Praxis og dybsindige Tænkning, at det vilde holde haardt at faae ham ind paa det Kapitel,

hvor jeg haabede at gjøre min Høst, nemlig paa — Fruentimmer. Endelig gjorde han mig Sagen noget lettere, ved at tage Anledning af Fortællingen om et Ridt, han havde gjort efter at have tømt saa og saa mange Flasker Viin, til at anprise sin stærke, skjøntbyggede Galvblodshoppe som den fortrinligste Traver, der fandtes i de tre nordiske Riger. I et Nu flammede jeg mig ved Hoppen, for at benytte den som et passende Overgangsled for at føre Talen fra Viin og Brændeviin hen paa Fruentimmer. Det lykkedes just ikke strax. Min Laalmodighed blev sat paa en haard Prøve ved at maatte døie først en ordriig Lovtale over bemeldte Hoppe, hvori jeg, som ofte havde beundret det herlige Dyr, af Hjertet stemmede i med, og derpaa en høist udtømmende Betragtning over alle de Fordele, Glæder og Behageligheder, man kunde have af slikt et Dyr fremfor af — en Kone.

Nu havde jeg Manden, hvor jeg vilde; det gjaldt nu kun at holde ham varm. Jeg maatte til den Hensigt slaae ind ganske i samme Tone som han, og med et ringe Kjendskab til Baronens huuslige Lyksalighed, samt til hans Anskuelser betræffende

det smukke Kjøn, kunde Dette just ikke falde mig saa vanskeligt.

„Ja, en Kone!“ udbød jeg spottende, „jeg kjender ingen større Daarskab end den at gifte sig.“

„Det var, tag mig sju tusen, et sandt Ord, Herren der talte,“ svarede han med Overbeviisningens hele Styrke, idet han til Eftertryk gav et vældigt Slag i Bordet med knyttet Haand. „Jeg mærker, at Herren er en brav og hæderlig Karl, en Karl med Forstand, som det er mig en Fornøielse at tale med. Hør, veed De hvad, gift Dem aldrig, De vil fortryde det!“

Hvis „Enten—Eller“ havde været til dengang, kunde jeg have bemærket: „Gift Dig ikke, og Du vil ogsaa fortryde det“; — i dets Sted henkastede jeg ganske løseligt den frivole Uttring:

„Nu, man maatte i saa Fald vide at trøste sig.“

„Sandt nok, min Bro'er! Der er Trøst for Alt, endogsaa for det Djævelskab, man kalder Ægte-
skab. Der er Biin og smukke Piger...“

„Og svensk Banko,“ tilføiede jeg, idet jeg hævede mit Glas som for at klink. Han stødte til. Han havde, takket være de fire „Romere“ og et Par Glas Banko, som vare forsvundne i Samtalens Løb,

naaet Gemytlighedens Høidepunct. Hans Dine
svømmede i en fugtig Glands, og hans velvillige
Miner gav mig Mod til, med noget større Dristighed
at føle ham paa Tænderne.

„Imidlertid,“ bemærkede jeg, „naar man er løs
og ledig, kan man dog bedre følge sin Smag for
Afsverling.“

„Na hvad! Man maa vide at indrette sig.
Vel er jeg gift, men det har dog aldrig hindret mig
i mine Amouretter. Jeg lever som Ungkarl og mod-
tager sans gène Besøg af smukke Damer i mit
Huus. Hør, uden Flatteri, Kjøbenhavn vrimler
af vakkre Piger.“

„Deri er jeg enig med Dem, Hr. Baron.
Men heller ikke Deres Fædreland staaer tilbage.
Jeg saae f. Ex. forleden Formiddag en ung Dame
komme ud af Deres Port, og jeg vil vædde ti mod
een paa, at denne skjøne Dame var svensk, vistnok
en Slægtning af Dem, hvis jeg ikke feiler.“

„Hm! En ung Dame, siger De? — kan nok
være; men en Slægtning — nei. Jeg har ingen af min
Familie med mig uden Baronessen, og hun er styg
som en Ulykke. Hvorledes saae denne Dame ellers
ud? Hvordan var hun klædt?“

Jeg geraadede i en Forlegenhed, som enhver Anden end „den fine Diplomat“ vilde have lagt Mærke til.

„Damen...?“ stammede jeg, „hun... hun var deilig.... hun havde et overordentlig rigt lysbruunt Haar, det husker jeg tydeligt.“

Baronen slog en Skoggerlatter op, som gienløb i Conditorens Sal: „Jeg tør sige, det har været Gylla, den Laptaske! Hun hæfter alle de blonde Lokker paa sig, hun kan overkomme. Vi havde været paa Spektaklet om Aftenen og derpaa til en Souper hjemme hos mig, hvor hun forsinkede sig, den stakkels Pige, og saa.... De forstaaer?“

„Fuldkommen. Dog, det er langt fra ikke min Hensigt at blive deelagtig i Baronens Elskovs-Eventyr. I dette Kapitel er De vistnok udtømmelig.“

„Ja, Herren kan være forvisset om, at Kjøbenhavn's Damer længe skulle mindes min Person. Men hvad min vakkre Gylla anbelanger, saa er hun snart ligesaa meget dansk, som hun er svensk. Hun er født i Stockholm, hvor hendes Fader var Tegnelærer ved Academiet, men saa for en halv Snees Aar siden fik hendes Renommée et saadant forbandet Knæk, at hun maatte fortrække...“

„Altsaa er hun meget over de Tyve?“ spurgte jeg med en Ivrigheid, som kunde have forraadt mig.

„Hahaha,“ lo Baronen, „stig Tredive, min Fa'er! Men forresten har hun conserveret sig ret godt, det maa man lade hende. Det er en Pokkers slicka til at bide sig fast, det maa jeg bekjende, som vilde give Meget til, at jeg var hende qvit, for en vis Aarsags Skyld... De forstaaer?“

„Skulde der være Ugler i Mosen?“ udbrod jeg med Hestighed.

„Maaskee,“ svarede Baronen, idet han med en svinepolidst Mine kneb Dinene sammen. „Kunde jeg blot slippe for den hele Brøvl!“ tilføiede han med et dybt Suf.

„Nu, for en Verdensmand som Baronen kan det dog ikke falde saa vanskeligt.“

„Jeg tænker ogsaa, det skal gaae,“ yttrede han og strøg sig velhagelig om Hagen. „Jeg har faaet Nys om, at en ung Student, en Grønskolling, løber og gjør Hanebeen til hende, og har deraf taget Anledning til at afbryde al Dmgang med hende. Hahaha! lad ham kun det, den hundsvott!... Hur er ham vel undt!“

Seer man det, min gode Baron! Dette røbede just ikke den nobleste Tænkemaade, af en Baron at være. Men tag Dem iagt, tænkte jeg ved mig selv, Den leer bedst, som leer sidst. Jeg søgte et Paaaskud til at forlade ham, fuldkommen tilfreds med Astenens Udbytte, skjøndt det havde kostet mig en slem Hovedpine, at holde nogenlunde Skridt med den værdige Baron i at drikke svensk Banco. Ved Afskeden trykfedes han min Haand, saa det knagede i Leddene, og satte sig derpaa ned for vedblivende at nippe til „Trostens“ Kilde.

Forhen havde jeg kun Formodning: nu havde jeg altsaa fuld Visshed. Jeg vidste Nok for at være overtydet om, at den saakaldte Frøken Gyllenspets var en Sirene og det af det farligste Slags, en Sirene, som ved et Bæv af Løgnens uendelige Kændegarn, med en kraftig Islæt af alle Forførelsens Kunster, rimeligviis vilde i den Grad hilde sin nye Grobring, at det skulde falde vanskeligt at rive ham løs. For kun at anføre et Exempel paa denne „Dames“ Færdighed i at give sig Relief paa Sandhedens Bekostning, uden just strengt taget at frænke den factiske Sandhed, da faldt det mig ind, at en Tegnelærer i Svensken kaldes en rit-

mästare, — saa meget kjendte jeg dog til Broderlandets Syrog, skjøndt Spiren til de skandinaviske Sympathier dengang endnu slumrede i Frøet. Saaledes benyttede hun den tilfældige Liighed i Udtalen af hiint Ord med den velbekjendte militaire Charge, som i Svensken skrives ryttmästare, til at give sig en falsk Anseelse, der bedre passede til hendes adelige Navn. Men jeg manglede endnu haandgribelige Beviser — Beviser, som egnede sig for den Stivfindethed, jeg var temmelig sikker paa at træffe hos min ellers characterfvage Ven, naar han ret havde sat sig en Ling i Hovedet, og jeg besluttede ikke at aabne Batterierne, førend jeg havde faaet slige Beviser ihænde, men da at overvælde ham med det hele glatte Lag af et velmonteret og velbetjent Skytz. Denne Beslutning blev det mig saameget lettere at iværksætte, som jeg endnu i hele otte Dage ikke saae det mindste til min Ven, paa hvis Meddelelseslyst jeg havde gjort sikker Regning for ikke at tabe Begivenhedernes Traad. Jeg tilskrev, maaffee med Urette, Sirenen denne hans Forsømmelse, idet jeg tænkte mig, at det maatte være i hendes egen Interesse, saameget muligt at holde ham borte fra Familie og Venner, som kunde aabne

hans Dine, og jeg havde endog en Anelse om, at en saadan Omhu fra hendes Side netop turde mest gaae ud over mig, hvem han, maaskee alt hiin Aften, de tilbragte sammen i min Bolig, kunde have omtalt for hende som sin bedste Ven og Raadgiver. Man tænke sig derfor min Forundring, da jeg en smuk Søndag Formiddag, der ret havde fremlokket en Mængde Spadsferende af elegante, i Beltsværk indhyllede Damer og Herrer, som bølgede forbi mine Vinduer, — overraskedes ved et Besøg af Hr. Carl Helmer, ledsaget af en Dame, i hvilken jeg strax gjettede hans Tilbedte. Midt i min Overraskelse fløi mig den Tanke igjennem Hovedet, at hun, indseende Umuligheden af ret længe at kunne vedligeholde hans Isolering fra Venner og Bekjendte, havde taget den dristige Beslutning, under sine egne Vingers Beskjærmelse at føre den forsløvine Fugl op til mig, i hvem det Dwindekjønnet indpodede Instinct maaskee lod hende skue sin farligste Fjende.

Min Vens ellers saa ungdomsfriske, af en indtagende Mildhed oplivede Phystognomi havde paa-faldende forandret sig. En vis Mathed i Blikket forenede sig med en halv tvungen, halv høitidelig Nykternhed for at give hans forhen saa livlige Anslyn

et Udtryk af Slaphed, som selfomt contrasterede med et comissk Træk af Bestemthed, han viensynligt af al Formue bestræbte sig for at vedligeholde. Med kjendelig Forlegenhed tog han sin Dame ved Haanden og præsenterede hende for mig med følgende salvelsesfulde Tale:

„Tillad mig, kjære Ven, her at forestille Dig min Trolovede, Frøken v. Gyllenspets, Datter af en svensk Ritmester, som med Hæder har tjent sit Fødeland i Krigens og Farens Dage. Vi have anseet det for vor Skyldighed at aflægge Dig en Bisit, deels for at modtage din oprigtige Lykønskning i Anledning af vor Forening, deels for at takke Dig for den sjeldne Vennskabstjeneste, vi skylder vort . . . vort nærmere Bekjendtskab.“

Under denne Udgydelse lod Damen med en Uge-
neerthed, man gjerne kunde kalde fornem, sine smukke
blaae Dine, efterat de en kort Stund iagttagende
havde hvilet paa mig, løbe om i Bærelset, som om
hun vilde opfriske behagelige Grindringer. Hendes
Paaflødning var elegant, om end noget søgt, og en
Kjender af Toilettets Kunster vilde deri let have opdaget
en Bestræbelse, der mere gif ud paa ydre Prunk end
paa agtværdig Soliditet. Hun fortjente at kaldes

smuk, skjøndt man maatte være slagen af Forlibelsens Blindhed for ikke at see, at hendes Ungdoms Blomstringstid længst var forbi. En slank, noget yppig Bært, et regelmæssigt, men storfskaaret Ansigt, en hvi, næsten ædel Bænde, begrændset af to Grupper af freppede Lokker, som hun ved Hovedets raske Bendinger passede at holde i stadig Slagren — alt Dette laante hendes Personlighed en vis Glæde, som maaskee for en Tid endog vilde have bestuftet mig, hvis jeg ikke havde i dette Tilfælde været saa vel garderet mod den Bestikkelse, der kun virker igjennem Dinene.

„Ja,“ tilføiede hun, da hans Tale var tilende, „jeg forener min Tak med Carls og haaber, at vi stedse tør regne Dem iblandt vore sande Venner,“ og med det Samme tog hun min Haand, som hun tildeelte et hvist venkabeligt Tryk, der nok var beregnet paa at trænge til Hjertet.

Jeg for min Deel søgte bag Galanteriets Maske at skjule Speiderens lumste Agtpaagivenhed; men, trods mit indbildte Herredømme over min Dpførsel, kunde jeg ikke drive det videre end til en vis kolid Høflighed, der neppe undgik hendes prøvende Blik.

Efter at have anbragt Parret i min, dem alle rede velbekjendte Sofa og nedladt min egen Person

paa en Stol ved Damens Side, maatte jeg til min store Uergrelse see, hvorledes hun først uden videre bemægtigede sig sin Trolovedes ene Haand, den hun ikke slap saalænge Besøget varede, og siden, under vor Samtales temmelig trævne Gang, uden Sky opvartede ham med adskillige andre, mere solide Karesser, hvilke vistnok kun min Nærværelse afholdt ham fra at gjengælde. At til samme Tid hendes ene Fod af og til kom mig temmelig nær — af Banvare, kan man tænke — og at jeg en enkelt Gang følte ligesom en svag Berøring af hendes Knæ — maaskee tog jeg feil — Dette skal jeg kun anføre for ret tydeligt at udmale Situationen.

„Lillad mig at spørge, min naadige Frøken,“ begyndte jeg, „var det ikke ved de skaanske Husarer Deres Fader tjente som Ritmester? Det forekommer mig, at en Officeer af det Navn udmærkede sig i den sidste Krig.“

„Jo, det var ved Husarerne,“ svarede hun resolut.

„Han faldt da, om jeg mindes ret, i Slaget ved Leipzig i Maret 1813,“ bemærkede jeg deeltagende.

Efter en kort Pause, hvori hun syntes at gjøre et høist nødvendigt Regnestykke, udbrod hun med Iver:

„Nei, saa maa det have været en Anden.“

Denne Dame er det ikke let at bringe ud af Concepterne, tænkte jeg ved mig selv. Efter nogle ligegyldige Bemærkninger om Dit og Dat, i hvilke ogsaa min Ven deeltog, skjøndt langtfra ikke med sin fordums Livsfuldhed, henvendte jeg mig atter til Frøkenen, idet jeg med den uskyldigste Mine af Verden spurgte, hvorledes Gesandtffabs=Secretairen, Baron A. befandt sig. Der gik med disse Ord ligesom et Lynglimt over hendes Ansigt; dog tør jeg ikke sige, at det efterlod noget kjendeligt Spor af Rødme. Men hun fattede sig snart og svarede med en paatagen Ligegyldighed:

„Det veed jeg ikke. Jeg troer ikke, jeg har seet ham i hele den sidste Uge.“

„Jeg skal have den Ære at sige Dig,“ forklarede min Ven, „at min Forlovede ikke, som jeg nok fortalte Dig for en Tid siden, er optagen i Baronens Huus, hvortil hun som hans Slægtning vistnok var berettiget; thi paa Grund af nogle smaa Pikanterier med Baronessen, som er meget vanskelig at omgaaes, foretrækker hun at boe for sig selv.“

„Ja,“ tilføiede Damen, „det er derfor kun hvist fjelden, at jeg gjør Baronessen nogen Vist, — hun er mig ubehagelig. Jeg elsker min Frihed og derfor boer jeg for mig selv.“

„Dg jeg deler ganske Deres Tilbøielighed,“ bemærkede jeg forbindtlig. „Lor jeg være saa drifstig at udbede mig Frøkenens Adresse for at jeg kan aflægge Dem mit skyldige Gjenbesøg.“

„Tilgiv!“ tog hendes Elsker Ordet med en meget forlegen Mine, der efterhaanden, alt som han talte, veg for en tiltagende Selvtilfredshed. „Min Forlovedes Bolig er . . . noget lille, temmelig indskrænket. Men inden kort Tid haabe vi at kunne modtage Dig paa en passende Maade i vort Huus, hvor Du altid skal være en velkommen Gjest . . . ikke sandt, min Elskede? (Hun nikkede.) — Vi agte nemlig, da vi Begge ere i en fri og uafhængig Stilling, ret snart at lade Himlen lyse sin Betsignelse over vor Forening, (her slog hun Dinene undseeligt til Jorden) og jeg har til den Hensigt allerede tilskrevet Præsten i *** (han nævnte en Landsby i det nordlige Sjælland), som er en gammel Ven af min afdøde Fader og som jeg derfor gjerne vilde have til at udføre denne hellige Ceremoni. Vi undgaae der ved al den ulidelige Brøvl og besværende Nysgjerrighed, som man er udsat for ved et Bryllup i Kjøbenhavn, det være nok saa hemmeligt. Imidlertid er der endnu en heel Deel Forberedelser at gjøre,

f. Gr. at løse Kongebrev, etablere sit Huus og meget Mere; men da vi Begge længes faa inderligt efter at forenes ved Hgteskabets Baand . . . ikke sandt, min Elskede? (Til Svar laante hun ham et brændende Diekast) . . . saa tænker jeg, at jeg skal faae det Hele besørget inden nogle faa Dage, og jeg skal da ikke forsømme at underrette Dig, som min bedste Ven, om Tiden."

"Derpaa gjør jeg idetmindste sikker Regning," yttrede jeg med undertrykt Harm, — en Uttring, Damen belønnede med et taknemmeligt Blik.

Kort efter anbefalede Begge sig — jeg var alene. Død og Fordømmelse! . . . det er sandt, jeg pleier ikke at sværge eller bande, men denne Gang troer jeg Naturen gif over Optugtelsen og jeg satte en kraftig Trumf paa, at det ikke skulde løbe saaledes af. Min Vens Velsærd stod paa Spil, det var en afgjort Sag, men — det gjaldt ogsaa min egen Hre, lad mig ikke glemme det! Begge Bevæggrunde ånsporede mig, jeg troer næsten lige meget, til at handle og det usfortøvet. Jeg havde saaledes levet mig ind i den Tanke, at see min Ven lykkelig forenet med den elskværdige Frøken Emma, at sprænge de Fortryllsens Lænker, som for Diebliffet bandt

ham til en uværdig Sirene, og om muligt at lade hendes tidligere Elsker, den svenske Baron, smage et lidet Nap af Hævnens Svøbe til Straf for hans uædle Hensigt: at vælte egen Brode over paa en Fremmeds Skuldre, — jeg var bleven saa forelsket i denne combinerede Plan, at jeg ansaae det for en Uressag at føre den lykkelig til Ende. Vilde jeg nøies med kun at sætte en Deel af min modent overveiede Plan igjennem, nemlig foreløbigt at adskille de kurrende Turtelduer, var det end kun for tre Maaneder — en Frist, der maaskee vilde være tilstrækkelig til at aabne den forblændede unge Mand's Dine, saa turde de Beviser, jeg alt havde ihænde eller snarere in mente, dertil være nogenlunde anvendelige. Men jeg har stedse været en Hader af at gjøre Noget halvt, og saavel af denne Grund, som af Hensyn til den for hans Hjerte farlige Tomhed, hvori min Ven vilde hensynke, naar ogsaa dette Parti gif overstyr, var det min usfravigelige Hensigt, ikke blot at frigjøre ham, fuldkomment og for stedse, af et uværdigt Forhold, hvori han vilde gaae tilgrunde, men tillige at indvikle ham, uopløseligt og for stedse, i et andet, som maatte sikke hans timelige

Lykke. Men dertil behøvede jeg vedkommende Dames Samtykke og Bistand, og heri stak en ny Vanskelighed.

Skjøndt jeg kjendte Frøken Wildt af Anseelse, havde Tilfældet dog aldrig ført mig i hendes Nærhed. Jeg troer ogsaa, at hun kjendte mig af Person og vidste, i hvad Forhold jeg stod til hendes fordums Forlovede: idetmindste røbede hendes kloge Blik, naar vi mødtes paa Gaden, altid en vis Interesse, som jeg var beskeden nok til ikke at skrive paa egen Regning. Men, vi havde aldrig talt to Ord med hinanden, hun boede i sine Forældres Huus, hvor jeg ikke uden videre kunde trænge mig ind; jeg maatte derfor gaae en Omvei for at faae hende i Tale og satte i denne Henseende mit Haab til Frøken Fanny, som jo var hendes Veninde. Min Frygt, som jeg tidligere har berørt, at den unge Fanny muligt skulde elske sin Fætter, qualte jeg i samme Dieblif, den nu paaany reiste sig i mit Bryst, og jeg begav mig til hendes Bolig for ved hendes Mellemlanding at erholde en personlig Sammenkomst med Emma Wildt. Men da jeg var aldeles uvidende om, hvorvidt Carl Helmer havde gjort sin nærmeste Familie deelagtig i hvad der foresod, og snarest formodede, at han aldeles havde for-

somt Sligt, for at berede den en behagelig Overraskelse, kunde jeg ikke lægge nogen anden Plan for min Fremgangsmaade, end at indrette min Tale og Dpførelse „efter Omstændighederne“, med andre Ord: at vise god Conduite.

Indført hos Frøken Fanny, traf jeg hende noget bleg og med et Udtryk af sørgmodig Resignation, der opfyldte mig med Bekymring. Efter de almindelige Hofligheds-Udverlinger, begyndte jeg at sondere:

„Min Ven, Carl Helmer, er formodentlig ikke tilstede?“

„Nei, han har ikke været hjemme siden imorges og kommer neppe forend seent i aften . . . som han pleier van. — Bed De ikke hvad der saaledes beskæftiger ham ude hele Dagen?“ spurgte hun tvende.

„Ikke med Bestemthed, . . . men jeg formoder, Ungdommens Udspredelser, Omgang med jævnsdrende Venner, . . . maaskee ogsaa Forberedelserne til en eller anden Plan.“

„Hvad mener De?“ udbrød hun lidenskabeligt.

„Nu, jeg har kun Formodninger, . . . ingen Visshed. Jeg tænker mig kun, at han, nu da han er kommen i en Alder, hvori Saamange alt have fundet

Hvile i Foreningen med et elsket Bæsen, dybere end nogenfinde føler sin eensomme Stilling i Livet og beklager Skilsmisfen fra den Pige, som endnu stedse opfylder hans Tanke, og at han muligt søger at glemme sit Gavn ved at . . . at styrte sig ind i . . . i nye Forhold, forandrede Omgivelser . . ."

Hendes Hoved sænkede sig langsomt ned mod et Bryst, der syntes at banke i urolig Ængstelse.

"Maaskee," vedblev jeg forskende, "tænker han endog paa, ganske at drage sig ud af en Omgangsfreds, hvori han vanskeligt vilde kunne undgaae, tilfældigviis at møde sin fordums Forlovede, og saaledes stedse være udsat for at fornye en ubehagelig Grindring."

"Han agter maaskee at reise . . . han vil forlade os?" spurgte den unge Pige med en Interesse, der forekom mig snarere livsfuld end smertelig.

"Det var ikke umuligt, at han kunde faae ifinde at forlade Dem," svarede jeg nølende.

"Nu, i saa Fald kunde det kanskee være til hans Gavn, om han for et Aars Tid eller to fjernede sig herfra og besøgte Udlandets mærkværdige Steder, hvor der jo maa være saameget Underholdende og Lærerigt at see. Efter den Tid forte vel Længselen

efter hans Familie og Venner ham her tilbage i vor Kreds, og han kom da maaskee aldeles helbredet i Sindet hjem til os, som vilde hilse ham med Glæde."

„Lillad, kjære Frøken, jeg kan i den Henseende ikke være ganske enig med Dem. Vi tør antage med fuldkommen Sikkerhed, at han endnu stedse mindes Frøken Wildt med Kjærlighed, og, efter hvad De havde den Godhed at betro mig, da jeg sidst gjorde Dem min ærbødige Opvartning, synes det næsten ligesaa vist, at hun endnu nærer den samme Følelse, som engang bragte hende til at lægge sin Fremtids Lykke i hans Haand. Jeg appellerer nu til Deres lyse Forstand, men fremfor Alt til Deres ædle, varmtfølende Hjerte, og spørger Dem aabent og ærligt, om en langvarig Fjernelse af vor fælles Ven ikke vilde ganske forstyrre to Væsners Lykke, som ere skabte for hinanden, som elske hinanden, skjøndt adskilte ved en ulykkelig Misforstaaelse? Kunde det derimod lykkes os at have denne, kunde vi tilveiebringe en Forklaring, en Tilnærmelse, som vilde afholde Deres Fætter fra det Skridt, han muligt tænker at gjøre, saa er jeg overbevist om, at De, kjære Frøken, ikke mindre end jeg, vilde føle en sød Løn i den indre Bevidsthed: at have bidraget til hans

Lykke, som ved Slægtskabets Baand staaer Deres Hjerte saa nær og for hvem De føler en saa varm, søsterlig Deeltagelse."

Hun var rørt; en Kamp syntes at foregaae i hendes Indre; de store taaresyldte Dine sænkede sig med et tankerigt Udtryk mod Jorden. Efter et Par Minuters Taushed, som jeg vel vogtede mig for at bryde, spurgte hun med en skjælvende, neppe hørlig Stemme:

"Og hvad vil De nu, at jeg skal gjøre?"

"Hvis det er Dem muligt, forskaffe mig en personlig Sammenkomst med Fruken Emma, Deres Veninde, som vistnok vil være Dem taknemmelig forbunden, naar Deres forsonende Mægling ogsaa begrunder hendes Lykke."

"Jeg skal forsøge det," svarede hun med Fatning.

"Men, hvis det lader sig gjøre, hellere imorgen end iovermorgen, — derom beder jeg Dem paa det Indstændigste."

"Jeg lover det!" udbrød hun i en freidig Tone og rakte mig ligesom til Bekræftelse sin Haand, den jeg, henreven af Medfølelse, af Beundring, af Smerte, af Glæde — kort overvældet af en Mængde modstridende Følelser, vovede at trykke mod mine Læber

— for første og, hvad jeg da ikke anede, for sidste Gang i mit Liv.

Efter at have modtaget Løfte om at faae Bud med nærmere Bessed om Udfaldet af hendes Bestræbelse, anbefalede jeg mig i Frøken Fannys gunstige Bevaagenhed.

Denne og den næste Dag gif hen i længselsfuld Forventning. Min Uro lod mig intet blivende Sted. Snart besluttede jeg at holde mig hjemme for at oppebie den forønskede Underretning, snart drev min Utaalmodighed mig ud og, næsten uden at vide af det, besandt jeg mig krydsende i Farvandet imellem Amaliegade og den Gade, hvor den Helmerske Familie boede. Det eneste Udbytte af disse Streiferier var en høist nedladende Hilsen af den svenske Baron, som mødte mig paa en af sine Ridetoure og som, imod Forventning, ikke havde glemt vort Kaffehuusbekjendtskab.

Endelig, den næstfølgende Dag, da jeg i en magellig Negligé netop syslede med den behagelige Forretning: at tilberede min Morgenkaffe, glædedes jeg ved Synet af det troskyldig-ærlige Ansigt, som tilhørte Fru Helmers Tjenestekarl.

„Jeg skulde hilse Herren saa meget flittig fra vores unge Frøken,“ sagde han „og sig, at Herren skulde komme ud til Frøken Wildt i Amaliegade, for hun vilde nok snakke noget med Herren.“

„Tak, min gode Jens, Du er en Perle!“ udbrød jeg fornøiet. „Men, sagde hun ikke, hvad Tid det skulde være?“

„Hvem? — Frøken Wildt?“

„Snak, din egen Frøken, — Frøken Janny.“

„Jo, Kors! Hun sagde, det maatte være saadan ved det Lav, ungefær ved Middagstider.“

„Men for Pokker, Nogle holde Middag Kl. 12, — Andre Kl. 5—6.“

„Ja, det er en Sandhed, gode Herre!“

Naa, jeg fandt mig vel tilrette. Det Fornemste var, at Frøken Emma havde indvilget i at modtage mig. — Den brave Jens syntes at føle sig vel i min varme Stue.

„Det er ellers en fæl Kulde idag,“ begyndte han paany.

„Jh hvad! Det er jo stille og klart Veir. Solen vil nok virke, naar den kommer høiere.“

„Men hun kommer aldrig meget høit ved Vintertid.“

„Det har Du Ret i, Jen s! — Kom, vil Du drikke en Kop Kaffe til at varme Dig paa?“

„Jeg siger saamange Slags Tak, — men, jeg synes det er en Skam.“

„Passtar! Læg Kaffjetten fra Dig og sæt Dig ned! . . . See der! Drik nu og lad det smage Dig!“

„Det er en fæl rar Kaffe, Herren laver, . . . næsten ligesaa god som vores Frøkens.“

„Bil Du have en Kop endnu?“

„Nei, bevares! . . . Ellers mange Tak! — Men — nu kan jeg nok ikke blive hos Herren længer.“

„Ja ja, Jen s, saa bring din Frue og den unge Frøken mange venlige Hilsener og især den Sidste min hjertelige Tak!“

„Jo, det skal jeg, gode Herre! Adios! — Men Død og Plage!“ brød han ud, da han næsten havde faaet Døren paa Nakken. „Har jeg seet Magen!“

„Nu, hvad er paafærde?“

„Na, det var net!“ vedblev han, idet han ra-ge de i sin Trøielomme, „det kom nu af al denne hersens Levemaade med Kaffe og saadan Noget, saa havde jeg nær glemt, at jeg har et Brev eller Balliet til Herren fra den unge Herre.“

„Giv hid, dit fordømte Brovlehoved!“ udbrød jeg fuld af Harm og rev den, over en saa pludselig Overgang fra Venlighed til Grovhed forbausede Karl en Seddel ud af Hænderne, hvilken han endelig havde hentet frem af sin rummelige Sidelommes Dyb.

Jeg brød Seglet itu og læste med skjælvende Legeme, endnu stedse en Gjenstand for Karlens stumme gloende Blik, følgende forbindtligge Epistel:

„Da jeg idag med min Forlovede begiver mig ud til ***, for der, om Gud vil, at forenes i en hellig Egtepagt, haaber jeg imorgen Formiddag at modtage din venfsabelige Lykønsning ved personlig Nærværelse i Viingaardstræde Nr. 327, 1ste Sal, hvor jeg foreløbigen har etableret mit Huus.“

Kjøbenhavn den 17de Februar 1839.

„Hengivenst“

„Din Carl Helmer.“

„Det skal der ikke blive noget af, om ellers Lykken vil staae mig bi!“ udraabte jeg, og da mit Blik i det Samme faldt paa Karl, som endnu stod der med gabende Mund, spurgte jeg barst:

„Naar gav din Herre Dig denne Seddel?“

„Imorges tidlig, ret ligesom jeg stod og børstede hans Støvler,“ svarede han i en ynkelig forknytt Tone.

„Nu vel, og hvad sagde han ellers? Talte han iøvrigt til Dig om Noget? — Svar og glem ikke et Ord af hvad han har sagt!“

Efter betænksomt at have fløet sig bag Øret, gav Jens følgende Dplysning i en drøvende Tone:

„Jo, han sagde jeg skulde gjøre mig rigtig Umage og faae dem blanke og ...

„Bidere, videre!“

„For han skulde ud at kjøre, sagde han, ... jeg kan tænke han skulde i Skoven eller saadan noget.“

„Sludder! Luger man i Skoven midt i Februar Maaned? — Men talte han Intet om, hvad Tid han vilde tage afsted?“

„Nei, ... jo ... nei, det er vist, det mælede han ikke et Ord om. Men han gav mig sine nye sorte Klæder at banke, som Herren nok kjender, og saa skjeldte han mig Huden fuld, fordi det ikke gik rask nok.“

„Er han alt taget bort?“

„Ja ... nei ... det vil sige, det veed jeg ikke et Muk af, men han gik ud af vores Bort ret ligesom

jeg — det er vist! — og saa sagde han endda i det Samme: Glem ikke Brevet Jens! sagde han.“

„Ja den Paamindelse frugtede! Gaa din Vej! Afsted! Jeg skal klæde mig paa.“

Den gode Jens blev saagodtsom kastet paa Døren. Kloffen gik til ti; — der var endnu Haab. Det var ikke rimeligt, at Brudeparret vilde komme synderlig tidligt paa Formiddagen afsted og de havde flere Mtil at kjøre — derpaa støttede jeg mine Forhaabninger. Jeg kunde vel endnu komme dem i Forkjøbet, naar jeg sørgede for en rask Befordring. Men først maatte jeg tale med Frøken Wildt; hun ventede mig, Gud veed til hvilken Time, men liges meget: jeg vilde nok blive indladt, selv om jeg overraskede hende paa en noget upassende Tid. Min Paaklædning var snart fuldendt: den var iøvrigt „af bedste Skuffe“ som man siger, — jeg skulde jo ogsaa i Damebesøg og til Bryllupsstads. O, hvor skar jeg Tænder, naar dette forhadte Ord faldt mig i Tanterne!

Efter at have spækket min Tegnebog med det „Ene-Fornødne“ *) gik jeg hen til en Hyrekudsk og

*) Rigtignok har Baggesen etsteds sagt, om jeg mindes ret:

„Der i Tid og hist i Ewigheid
 Et er ene nøbdigt — Kjærlighed!“

bestilte en Wiernervogn, forspændt med fire raske Heste, til at være færdig om en Time, og derfra begav jeg mig ud i Amaliegade, idet jeg undervejs bestræbte mig for at gjenvinde den Sindsro, som Morgenens Overtæffelser havde forjaget, men som jeg meer end nogenstinde havde nødig til den Samtale, der forestod. Ak! Klokken var endnu ikke elleve -- for tidligt, naar jeg tænkte paa, at det var en ung Dame af den dannede Klasse, jeg skulde gjøre min Opvartning og det for første Gang i mit Liv; — men maaffee for sildigt, naar jeg tænkte paa, at min uerfarne, letfindige Ven nu vistnok alt befandt sig paa „Beien til Odelæggelse.“

Men det var mig umuligt at tøve. Jeg ilede op til Justitsraad Wildts Bolig, ringede paa og lod mig dristigt af Tjeneren melde hos hans Frøken.

men Forfatteren troer dog, at Ingen vil misforstaae det ovenfor brugte Udtryk. Hvad Evigheden angaaer, da er det vel muligt, at man der kan slaae sig igjennem alene med Kjærlighed; men overalt her i Livet fordres, som Hvermand veed, — Penge, hvorimod Kjærligheden i den gængse Livsbetragtning som oftest regnes blandt Luxusartiklerne. Forfatteren skulde dog, baade for Tiden og for Evigheden, sætte en god Samvittighed over baade det Ene og det Andet.

Det var et Hjørneværelse til Gaarden, hvori jeg var bleven luffet ind, — et af disse store skumle Værelser, som kun oplyses af et enkelt bredt Fag Binduer og som gjerne benyttes til Spisestuer. I taus Forventning traadte jeg hen til Vinduet og oversaae herfra ikke blot det Gaardsrum, som tilhørte Stedet, hvori jeg befandt mig, men ogsaa den til Nabohuset støttede lave Staldbygning, som med sin udenfor liggende frie Plads ved en lav Muur begrændsedes mod Hovedgaden. Ligegyldigt gled mit Blik hen over disse Enkeltheder — Tankerne vare andetsteds, snart ad Veien til den Kirkeby, hvor man nu maaskee belavede sig paa en Brudesaar, snart her i denne kolde mørke Stue, hvor to Menneskers Lykke i det næste Dieblif skulde finde sin Afgjørelse. Mon ogsaa mit Forsæt skulde lykkes? Jeg vovede at haabe det, — jeg tænkte med Grund, at fem Aars Fremskridt i Forstand, i Livserfaring og — i Alder vilde i Frøken Emma lade mig finde en mildere og forsonligere Dommer end dengang, da hun i sin Ungdoms Triumphfølelse havde givet sin frænkede Stolthed dieblifkelt Raaderum.

Efter nogle Minuters Forløb traadte hun ind. En smagfuld, sømmelig Morgendragt forhøiede hendes personlige Elskværdighed; en letforklarlig Rødme far-

vede hendes ellers faa blege Kinder og laante de veltalende Dine en forøget Glæds; i hendes Blik læste jeg paa eengang Forundring, spændt Interesse, jomfruelig Undseelse og tillidsfuldt Haab.

„Det maa vistnok forundre Dem, høistærede Frøken,“ begyndte jeg, „at en Dem ubekendt Person vover at nærme sig Dem, og det paa en faa upassende Tid. . . .“

„Jeg tilstaaer, at jeg havde ikke ventet Dem saa tidligt,“ bemærkede hun, „men da Tjeneren meldte Deres Nærværelse, vilde jeg dog ikke lade Dem gaae forgjæves.“

„Derfor takker jeg Dem og beder Dem være overbeviist om, at jeg ikke skulde have tilladt mig en saadan Ubekedenhed, dersom ikke den Sag, jeg har at foredrage Dem, fordrede en hastig og bestemt Afgjørelse.“

„Hvorledes?“ spurgte hun med Interesse, „jeg beder at forklare Dem.“

„Jeg tør antage, at De, høistærede Frøken, ved Deres Veninde Frøken Fanny Helmers venlige Mellemkomst, ikke er aldeles uforberedt paa Gjenstanden for nærværende Samtale, og jeg vover desuden at haabe, at mit fleeraarige Venskab med den unge

Mand, hvis hele timelige Lykke i dette Dieblif hviler i Deres Haand, vil i Deres Dine give mig en ringe Adkomst til at tale hans Sag."

"Jeg beder Dem, — tal! . . . tal uden Omsvøb, som til en Veninde, der gjerne vil lytte til Deres Forestillinger og, om muligt, følge Deres Raad."

Efter en kort Pause, som jeg benyttede til at bringe baade Frøkenen og mig selv til Sæde ved Vinduet, intimerede jeg min Tale med en aaben og sanddru Fremstilling af min Vens Forhold i hiin ulykkelige Forlovelsesperiode fem Aar tilbage. Uden at fornegte Carl Helmers store Skyld i dette Tilfælde, blev det mig dog let at ulede den langt mere af hans ungdommelige Letsind og Mangel paa Kraft til at tage en fast Beslutning, end af nogen- somhelst dadelværdig, umoralst Anskuelse af de helligste Livsforhold, — let, siger jeg, fordi jeg her talte ifølge egen klare Overbeviisning om min Vens brave Character. Da jeg saaledes, venssynligt til Frøkenens Tilfredshed, havde ryddet Grunden, turde jeg vel nærmere indlade mig paa Opførelsen af den Lykkens Bolig, til hvis Bygmester jeg saa dristigt havde opkafstet mig, men tænkte dog først at sikke mit forehavende Værks heldige Udfald, ved Anbrin-

gelsen af de fornødne foreløbige Styrknings- og Befæstningsmidler. Paa en varm Skildring af Carl Helmers dybe Fortvivlelse over et Brud, som havde adskilt ham fra den Pige, der var Gjenstanden for hans første og eneste sande Kjærlighed, fulgte Dpregnelsen af en Mængde Vink, Uttringer og Jagtagelser, hvilke jeg skylde en lang og fortrolig Dm-gang med min Ven, og som skulde og maatte overtyde Frøken Emma om, at hun aldrig, i de senere forløbne fem Aar, havde ophørt at leve i hans Erindringer, at han endnu stedse beklagede hendes Tab, og at han i Dprettelsen af dette Tab vilde see sin høieste Lykke. Denne Tale rørte hende paa samme Tid, som den glædede hende; jeg iagttog med en indre Tilfredshed, hvorledes hendes Kjærligheds Thermometer, som vistnok heller aldrig var sunket under Frysepunktet, steg med voxende Hastighed fra „tempereret“ til „hedt“ — af! et elskende Hjerte er saa let at overbevise om, hvad det gjerne vil troe paa. Endelig, da jeg i et glødende, sværmerisk Blik, i et kort og uregelmæssigt Aandedrag og i Brystets heftige Bevægelser troede at skue Symptomerne paa den Stemnings Tilværelse, der var mig ønskelig, — endelig rykkede jeg mit Maal nærmere, som ikke gif

ud paa ringere, end at fravriste hende en Tilstaaelse, som paa eengang kunde forjætte min Ben Forladelse for alle Synder og sikkert Haab — nei, hvad siger jeg! . . . fuldkommen Visshed om hendes Gjenfjærlighed.

„Nu vel!“ vedblev jeg med Barme, „dette Menneske, — ved Arens og Stolthedens Bud fjernet fra Den, han elsker, mistvivlende om nogensinde at kunne gjenvinde hendes Agtelse, endstige hendes Kjærlighed, og i sin Fortabthed henviist til den fattige Trost, han kan øse af Grindringen om tre Dages Lykke, — han staaer nu i Begreb med, som et Offer for et grusomt Selvbedrag, at henlægge sin Ungdom, sin personlige Elskværdighed, sin hele rige Fremtid for Fødderne af en Kvinde, som ikke er ham værd og som han maa foragte, naar man aabner hans forblændede Dine.“

„Hvad siger De?“ udbrod Fruen Emma med Skræk, „han vil . . . han agter at . . .?“

„At knytte sig til et Fruentimmer, som vil gjøre ham ulykkelig for stedse, saasandt han aldrig har elsket hende!“

„Min Gud! Det maa ikke skee! Red ham af denne Ulykke! Tal til ham — staa ham bi med Deres Erfaring! . . . Giv ham Haab . . .!“

„Haab, naadigste Frøken? — Haab er et Anker, som det er godt at hvile ved, — men naar Faren er overhængende, naar det af Fortvivlelsen omtaagede Blik overseer den aabne Afgrund, som fører til Undergang, saa udfordres der mere end et ubestemt Haab, — der fordres en dristig, frelsende Haand, som uden Hensyn til Conveniensens Forfrister griber den Ulykkelige og gjengiver ham til Livet, til Kjærligheden . . .“

„Hvad forlanger De da af mig?“

„Ikke Mere og ikke Mindre end Deres bestemte, af Hjertets Følelse dicterede Ord paa, at De har tilgivet Carl Helmer hans Synd imod Dem og at De er villig til paany at knytte den afbrudte Forbindelse med ham.“

Hun tøvede — jeg vidste ikke ret, om af egen Betænkelighed eller af andre udenfor liggende Hensyn. Endelig svarede hun langsomt:

„Men sæt nu, at mine Forældre, især min Fader, modsatte sig . . .?“

„Denne Modstand ville vi overvinde,“ udbrød jeg levende, „naar kun De, kjæreste Frøken, giver Deres Minde, og ikke sandt . . . det giver De?“

„Af Hjertet!“ var det mig saa kjærkomne Svar med Oprigtighedens hele Udtryk.

Under denne Samtale, ihvormeget den end havde befestiget min Aand, var mit Blik af og til gledet bort fra denne Dame, paa hvem det ellers gjerne hvilede med Velbehag, og havde oversløiet de i Rabogaarden synlige Gjenstande, — i Førstningen ligegyldigt, ubevidst, — siden med en stigende Interesse. Paa den frie Plads udenfor Rabostedets Staldbygning saaes en Karl ifærd med at pudse en balskyrig Ridehest, i hvilken jeg strax kjendte den svenske Barons udmærkede Traver, og som nu, til stor Uleilighed for Karlen, vred og tumlede sig under den kildrende Berøring af Strigle og Borste. Adskillige Tanker havde ligesom Lynglint gjennefaret mit Hoved, — Beundring af det skønne Dyrs Former og Livlighed, Længsel efter engang at eie en Ridehoppe af saa ædel en Race, og endelig Dnsket om at kunne benytte en saa hurtig og behagelig Befordring til min forehavende Udflugt, istedetfor det kjedsommelige, besværlige Kjøretøi. — Idet jeg tog en hurtig Afsked med Frøken Wildt, skete det med den dristige Beslutning, paa staaende Fod at gaae ind til Baronens og i Betragtning af vort tidligere

Bekjendtskab anmode ham om at laane mig sin Hest: han kunde dog ikke sige mere end Nei, trostede jeg mig med, eller, naar galt skulde være, kaste mig paa Døren med min uforfammede Anmodning.

Baronen var heldigviis hjemme; jeg traf en Tjener i Forværelset og blev, efter at have ladet mig melde, i Mangel af en bedre Titel som — Particulier, under megen Grbødighed af Tjeneren, der lod til at antage mig for en stor Matador, indført hos hans Herre.

Baronen befandt sig ved et med faste og flydende Varer særdeles velbesat Frokostbord — en Omstændighed, hvoraf jeg strax tog et gunstigt Barsel for Udfaldet af mit Besøg. Temmelig bekjendt med min Mand søgte jeg at tilegne mig et Udtryk af Galanteri, blandet med fornem Uforfammedhed; men, ukjendt med, hvorvidt han var vidende om sin Landsmandindes Ægteskabs-Filouteri, maatte jeg i min Tale iagttage en vis Barsomhed, iøvrigt stolende paa min gode Lykke.

Baronen modtog mig vel med nogen Forundring, men dog med en saa gemytlig Ligefremhed, at jeg et Dieblik følte ligesom en lille Samvittighedsfrupel over den flemme Streg, jeg vilde spille ham, — men

Hensyn til min Ven og til min egen Yndlingsplan gif i det næste Dieblif af med Seieren.

„Jeg har fra Nabogaarden ret med Fornøielse betragtet Baronens fortrinlige Halvblodshoppe,“ begyndte jeg til en Indledning.

„Naa, maaskee har Herren Lyst til hende? Vil De kjøbe hende, er hun til Tjeneste.“

„Det var ikke umuligt,“ svarede jeg, „hvis ellers Baronen vil være saa ædelmodig at afstaae mig et saa udmærket Dyr...“

„Ei hvad, ædelmodig! — Fem hundrede Rigsdaler, Fa'er min, og hun er Deres.“

„Nu, det er et Tilbud, som nok fortjener at overveies. Men... imidlertid... saa tilstaaer jeg, at det var i en noget anden Hensigt, jeg har tilladt mig at gjøre Baronen min Dypartning.“

Han betragtede mig med et spørgende Blik.

„Det er en Tjeneste, ... et sandt Venfksbeviis, jeg er kommen for at udbede mig,“ vedblev jeg nølende. „Da det er mig nødvendigt, endnu i denne Formiddag og i største Hast at ile en Ven til Hjælp, som besinder sig et Par Miil herfra, saa tænkte jeg ... saa vovede jeg at haabe, at Baronen ikke vilde negte mig Laanet af Deres udmærkede Ridehoppe,

hvorved jeg da tillige vil faae Leilighed til at prøve dens Hurtighed og Udholdenhed, siden det nu engang er Baronens Agt at ville sælge den."

Han blev lidt lang i Ansigtet ved at høre en saadan Anmodning, hvori jeg ingenlunde kunde for- tænke ham. Efter et kort Ophold spurgte han ligegyldigt:

"Er Deres Ven i Fare? Ligger han for Døden? . . . eller . . ."

"Det just ikke!" svarede jeg, "men han staaer i Begreb med at gifte sig, og . . ."

"Gifte sig!" udbrod Baronen med en naturlig Skræk malet i alle Miner. "Gifte sig! . . . Guds Død! . . . Det er for galt! . . . Tag Hoppen, Herre, og kan De hindre ham i at begaae en saadan Daar- skab, saa gjør De en god Gjerning og jeg med!"

Jeg bukkede dybt for at skjule et Smil, det var mig umuligt at undertrykke. Han reiste sig op, aab- nede et Bindue og raabte ned:

"Sadt Hoppen . . . og det strax, din Hundsvot!"

"Den er sadlet, strenge Hr. Baron!" lod Svaret nedenfra. "Jeg skulde just ud og røre hende en Tour, som Baronen har befalet."

„Vel! Hoppen er parat! ... Herren er en honnet Karl; denne Gang tjener jeg Dem, en anden Gang tjener De mig, naar Leiligheden gives.“

„Bisfelig!“ svarede jeg af et oprigtigt Hjerte. „Og inden Aften, haaber jeg, skal Baronens have Deres Ridehest tilbage, uskadt og i bedste Velgaaende.“

„Behold hende til imorgen, om De vil! De indeftaaer mig for Dyret, ... det er mig Nok!“

Man tænke sig min Triumph, da jeg fem Minuter efter red ud af Baronens Port paa hans egen prustende og af Livsfylde sprudlende Ridehoppe. Jeg følte mig ophøiet over den usle, smudsige Jord, fri og let som Fuglen i Luften, oplagt til at udføre hvilket som helst dristigt Forsæt. Bisnoks vilde Hyrskudskken, som nu ventede mig med en forspændt Bogu, bande mig som en Vindbeutel — ligemeget! Imorgen kunde jeg atter opreise mig i hans Afgtelse og erstatte hans Tab. Neppe istand til at holde det livlige Dyr itomme, lagde jeg Beien ud igjennem Esplanaden og neppe var jeg kommen udenfor Østerports Ravelin, førend Stadens Klokker ringede tolv. Beien var haard og jævn som et Stuegulv, ikke en Vind rørte sig, Luftens Kulde bidrog just til at spænde Livsaanderne høiere: jeg gav det fyrige, utaalmodige

Dyr flappe Tøiler og foer som en Stormvind hen over Landeveien.

Uden at møde noget Mærkeligt passerede jeg Lyngby og Sorgenfri = Skov, hvor jeg gav min Hest et lidet Pusterum og for en kort Stund løsrev mine Tanker fra det Maal, hvortil de stundede, for at opfriske Billedet af Sommerens Liv og Lyst paa dette ynderige Sted. Men snart gif det atter i stærkeste Trav fremad, gjennem Dronninggaards og Rudersdals nu saa vinterflædte Skove. Underveis holdt jeg naturligviis et skarpt Udfig; men alle de Bogne, jeg foer forbi i min hastige Flugt, vare aabne, og et flygtigt Blik paa dem var tilstrækkeligt til at overbevise mig om, at „mine Folk“ ikke vare at søge der. Længere henne passerede jeg adskillige Lørbønder og Kulsviere med tomme Bogne og maatte flere Gange smile over deres Forsøg paa at lade deres smaa, magre, men ualmindeligt flinke Dg kappes med „min“ Halvblodstraver i Hurtighed. Det lod til, at disse Frederiksborg Amts hæderlige Beboere ikke kunde lade en Vogn eller en Rytter komme dem forbi, uden strax at vove en Dyst. Jeg naaede Hirschholm og uvilkaarligt var min Aand fordybet i de sørgelige Minder, der knytte sig til

hiin unge og skønne Dronning, som paa dette Sted henlevede saamange Glædens og Elskovens Dage og som ved at kjøre der forbi hiin skrækkelige Januar-Morgen, da hun som Fange førtes til Kronborg, for første Gang følte sin Stolthed og sit høie Mod knækket og brast i bitter Graad. Men da jeg noget efter var kommen forbi det Punkt, hvor Helsingørs-Beien dreier af fra Beien til Fredensborg, den jeg stedse fulgte, og tre og en halv Meil saaledes vare tilbagelagte i vidunderlig kort Tid, opdagede jeg langt forude en Vogn med Galeche, der tildrog sig min udeelte Opmærksomhed. Jeg forcerede Ridtet og befandt mig snart tæt bag ved en luffet Reisevogn, kun adskilt fra den ved tre tomme Bøndervogne, der kjørte Side om Side og næsten spærrede Beien. Jeg holdt min Hest an, for et Dieblif at overlægge, hvad jeg burde gjøre. Tanken om, muligen at blive fjendt, idet jeg red Bedkommende forbi, besværede mig, jeg vidste ikke selv hvorfor, — min Hensigt var jo dog den reneste og bedste. Forinden jeg besluttede mig dertil, vilde jeg dog gjerne forvisSES, om min Anelse ikke bedrog mig, og til den Hensigt indlod jeg mig i Snak med de foran kjørende Bønder,

hvis Physiognomier forresten ikke vare af de indbydende.

„Hør, min gode Mand!“ sagde jeg til Den, som var mig nærmest, „vil Han gjøre mig en Tjeneste.“

„Na ja!“ drøvede han. „Naarenstid Han vil betale mei for'en, saa er jeg inte bange for at vove min Troie.“

„Det er ikke derom, det gjælder. Jeg beder Ham kun at føre hen paa Siden af den Galeche der forude og see, om der sidder Noget inden i den — saa skal Han faae en Drilkeffilling.“

„Inte Andet?“ udbød han med et smørrigt Griin, „ded skal strax være bestilt.“

Dg med det Samme smurte han sine Dg med Bidsteskastet, saa at de i et Nu bragte ham om paa Siden af Galechen. Efter at have snoet sin Krop og Hals i flere besynderlige Dreninger, sakkede han agterud, for at tale i Sømands sproget, og i samme Dieblif var jeg hos ham for at høre Bessed.

„Naa, faae Han Noget?“ spurgte jeg utaalmodigt.

„Jou, ded er vist. — Jeg faae baade ded Ene og ded Andet.“

„Hvormange Personer var der i den? — Svar!
 Ud med det!“

„Der var tou Personer, ja reittig var der saa!“

„En Herre og en Dame... ikke sandt?“

„Jou! Saadden var'ed... aa Dvindfolket sad
 paa Skjodet af Mandfolket... hæhæhæ!“

Det var Dem! Derom var ingen Tvivl. — En lille Skovstrækning, hvorigjennem Veien her netop førte, indgav mig den Idee, at slippe ubemærket forbi dem til Siden, ved at sætte over Grøften og for en kort Tid ride ind imellem Træerne; men for desbedre at kunne udføre denne Plan, besluttede jeg endnu engang at tyе til mine Allieredes Hjælp.

„Hør, Godtsfolk!“ sagde jeg til samtlige Kjørende, som nu havde været saa naadige at indrømme mig en Plads i deres Række. „Ville I fortjene Penge?“

De begloede mig alle Tre, uden at svare et Ord.

„Jeg spørger Jer, om I have Lyst til at fortjene en god Skilling — fem Rigsdaler f. Ex. — ved at forene Jer om at gjøre mig en ringe Tjeneste, som ikke kan være Jer til stor Uleilighed.“

„Jou, go'e Herre!“ svarede hurtigt En af dem, „men jeg vilde helst tjene Pengene alene.“

„Snak! J skulle alle Tre være lige gode! — Hør nu efter hvad jeg siger Jer! Det er mig meget om at gjøre, at komme en god Tid iforveien til Præsten i ***, fremfor den Galeche der; men jeg maa gjøre en Omvei, for ikke at blive kjendt af dem, der ere i den. Kunde J nu ikke slaae Jer sammen om at standse den noget her paa Veien, saa vandt jeg et godt Forspring?“

„Jou,“ svarede Han, som først havde indladt sig med mig, „jeg er Ka'l for at stoppe Wfsken ganske mutters ene. Jeg vil kjøre hende i Grøften, vil jeg, naarenstid jeg maa faae Sedlen.“

Nei, tænkte jeg, det er dog for galt! At knække Arme og Been eller maaskee Halsen paa sin Ven af Omhu for hans Belfærd, det gaaer for vidt og vil heller ikke være i Frøken Emmas Interesse. At ogsaa Hensynet til det smukke Kjøen, hvoraf „Wfsken“ jo indesluttede et Exemplar, forbød mig en saa voldsom Færd, er en Selvfølge.

Jeg gjorde det nu begribeligt for Bønderne, at dersom de En for En vilde kjøre Galechen forbi og derpaa Alle ordne sig foran den, ligesom de kjørte nu, saa vilde det være dem en let Sag at tvinge den til at kjøre saa langsomt, som de selv behagede.

Denne Idee lod til at vinde deres høieste Bifald; de grinte samtlige i Skjægget over denne gunstige Leilighed til at drille en Kudst fra Kjøbenhavn og ovenikjøbet faae Drilleriet betalt med rede Penge; og da det traf sig saa heldigt, at netop En af dem havde sin Hytte i Nærheden af Præstegaarden, hvor jeg vilde hen, bleve vi enige om, at han om et Par Timer skulde indfinde sig der for at faae sin Betaling. Efterat denne Sag var afgjort til gjenfædig Tilfredshed, satte jeg tilhøre ind i Skoven, hvor jeg snart var heldig nok til at træffe en nogenlunde banet Vej; men først blev jeg dog Vidne til, hvorledes Kulsvierne nøiagtig iværksatte den aftalte listige Plan, og maatte næsten lee høit over de spildte Anstrengelser, min Vens Postillon d'amour gjorde for at slippe forbi dem. Et Dvarteerstid red jeg i lige Retning fremad, boiede derpaa atter af tilvenstre og naaede igjen Hovedveien, uden at kunne sene Galechen eller dens Avantgarde. Beroliget ved denne Forestilling lod jeg min snysende Halvblodshoppe sagtne sin Fart lidt og uden at ændse de Bønder- eller Reisevogne, jeg endnu fremdeles indhentede, gav jeg mig til at overveie, hvorledes jeg skulde gribe Sagen an og bedst sive mine Ord, naar jeg nu snart kom sammen

med Præsten og derpaa med det forventede Bryllupspar — det skader aldrig at være noget forberedt!

Med Glæde hilsende jeg Fire-Miils-Pælen og var netop bopiet ind paa en Sidevei, der førte mod Vest ligetil Kirkebyen ***, som jeg nu vidste var kun en Miils Bei fjern, da mit Dre pludseligt ramtes af en Køst, der nær havde kastet mig af Hesten. Forbausset, nei forstrækket vendte jeg mig om og saae noget tilbage en Postvogn, af hvis Sideaabning en menneskelig Skikkelse med Raab og Gebærder strakte sig halvt ud, og denne Skikkelse var min gode Ven, Carl Helmer, hvem jeg troede idetmindste en Miil tilbage under god Forvaring. Dog, her var ingen Tid til vidtløftige Forklaringer. Med det andet Par maatte det have været en Feiltagelse — den Sag var klar. Altsaa afsted! Jeg kunde endnu vinde en halv Times Forspring. Uden at bekymre mig om Brudgommens Kalden, stillede jeg den sidste og sværeste Fordring til min allerede sveddryppende Hests Kraft og Udholdenhed, idet jeg ved Hjælp af Schinkler og Løiler snart bragte den i en strakt Carriere, skjøndt Veien her ikke var den bedste. Ti Minuter efter red jeg ind ad Præstegaardens lave Port og anbefalede en Gaardskarl, som strax var ved Haan-

den, den største Omhu for den kostbare Halsblods-
hoppe, der stod i een Damp.

I Præsten, som allerede var i Ornat, fandt jeg en fornuftig, værdig Mand, som indgød ligesaa megen Tillid som Agtelse. Med sindig Alvor fortalte jeg ham de vigtigste Momenter af min Vens Liv, forsaavidt angik hans Forhold til Froken Wildt og hans nuforestaaende Ægtefælskab med den svenske Sirene. Det lykkedes mig at vinde Præstemandens Tiltro og inden et Kvarteer var til Ende, var han med mig fuldkommen enig i, at den forud bestilte Bielse ikke burde finde Sted.

„Jeg tilstaaer,“ sagde han endelig, „at da jeg erfarede, at min afdøde Vens Søn var i Begreb med at indgaae Ægtefælskab med en ung svensk Dame af et anseet adeligt Navn, saa har jeg ikke engang nærmere efterseet de Papiere, der igaar sendtes mig med Posten, da det altid var tidsnok til det sidste Dieblif.“

„Papiere?“ udbrød jeg med Begjærlighed, „Papiere, som angaae Bruden?“

„Hendes Døbeseddel, troer jeg, og endnu nogle Andre. De ligge Alle her paa min Pult.“

Med Præstens Tilladelse greb jeg Pакken. Den

indeholdt, comist nok, et Par brugte Reispasser, lydende paa en Frøken v. Gyllenspets, men derhos virkelig en svensk Døbeseddel, som jeg strax helligede en grundig Undersøgelse. Det Første, mine Dine søgte, var Fødselsaaret. Nu, der stod rigtignok 1817, men ved at holde Papiret mod Dagen bemærkede jeg snart en kjendelig Fortynding paa Et-tallets Plads, saa at jeg med temmelig Grund satte Formodning om, at et Nul først var bortskaffet ved behændig Radering, — en Formodning, der hævedes til Visshed, da jeg opdagede, at Udstedelsens Datum og Aarstal paa Foden af Døbesedlen ved en høist fatal Forglemmelse endnu var uforandret, saa at den gode Frøken Gyllenspets havde den 14de Juni 1807 faaet Attest paa, at hun var født den 30te Mai 1817, en meget mærkelig Anachronisme. Min Mistanke var nu engang vakt, saa at jeg med et triumpherende Smil gav mig til at studere dette lille smudstige Document med en sand Antiquars Iver og Nøiagtighed, og der gik da lidt efter lidt det Lys op for mig, at ogsaa Navnet maatte være forqvælet. Der var kun eet Fornavn, nemlig Amalia, — et saadant Kniberi paa hvad der ingen Penge koster blev mig mistænkeligt, og efter flere

Gisninger, Prøvelser og Sammenligninger standsede jeg ved et Resultat, som forekom mig i høi Grad sandsynligt. Der lod til, oprindeligt at have været eet Fornavn endnu, nemlig Gylla, men dette var ved en meget ubetydelig Forandring bragt i saa nær, Forbindelse med det borgerlige Gfternavn Spets, at deraf var fremgaaet det høist velklingende adelige Familienavn Gyllenspets, hvis Glands endmere var forøget ved en behændig Anbringelse af et lidet uskyldigt v. foran. En lignende Forandring var foregaaet med Faderens Navn, foran hvilket der dog heldigviis havde været Plads nok for den forædlende Tilfætning, og ved samme Leilighed fik jeg Sort paa Hvidt for Rigtigheden af Baronens Angivelse af hendes Faders Levevei, da han her tydeligt stod anført som ritmästare. Jeg havde neppe faaet Præsten deelagtiggjort i disse forskjellige interessante Opdagelser og aftalt med ham den ROLLERNEs Fordeling i det forestaaende Drama, at han skulde tage „Jomfru Spets“ paa sin Samvittighed, medens jeg søgte at bringe Carl Helmer til Fornuft, — førend en Rumlen paa Gaardens Steenbro underrettede os om det lykkelige Pars lykkelige Ankomst, — Alt var jo ogsaa nu beredt til dets Modtagelse, som man seer.

Efter et Kvarteerstids Forløb, som for mig hengik under spændt Forventning, indførtes den straalende Brudgom til mig af Præsten, der dog strax igjen forlod os. Straalende kunde han kaldes med Hensyn til hans fine og elegante Paaklædning, ikke med Hensyn til hans Miner, som snarere syntes flappe og modsaldne.

„Hvad! Skal jeg træffe Dig her?“ udbrod han med et Afsyn, hvori man gjerne paa eengang kunde have fundet Udtryk af Forundring, Glæde, Nysgjerrighed og Flauehed, hvis der ellers havde været Sted og Leilighed til at gennemføre et saadant Studium.

„Som Du seer,“ svarede jeg koldt; „jeg havde den Ære at passere Dig paa Veien.“

„Dg i en saadan Fart, uden at svare mig et Ord paa al min Kalden! Hvad skal Dette betyde? . . . Dg paa den svenske Barons Ridehest, om jeg saae ret til?“

„Ja, han har havt den Godhed at laane mig den, for om muligt at forhindre en Ulykke, hvis det endnu var Tid.“

„En Ulykke? . . . Jeg forstaaer Dig ikke.“

„Hør mig et Par Minuter med Rolighed og

fremfor Alt med Tillid, og Du vil vistnok forstaae min Mening."

Med al den indtrængende Kraft, som min Overbeviisning og mit Venskab kunde lægge i mine Ord, udfoldede jeg nu for hans Dine det listige Bæv af Løgn og Bedragerier, hvori en snedig Forsørerske havde vidst at hilde hans Fornuft og hans Sandser. Jeg tillod ham ikke at komme til Orde, før jeg havde ført ham til det Overthydingens Standpunkt, hvor der ikke kunde være Stygge af Tvivl, idet jeg til Bekræftelse fremlagde det Document, som røbede saa væsentlige Forfalskninger. Med Glæde saae jeg ham endelig overbevist og i fuldkommen klar Erkjendelse af den Fare, hvori han havde svævet, men jeg saae det tillige med dyb Smerte over den nedslaaende Fortabthed, som derved udbredte sig over hans Afshyn, en Birkning, jeg endnu troede at maatte tilskrive hans svage, umandige Character.

Men jeg gjorde ham Uret.

„Det er forfildt!“ stammede han mat. „Jeg kan ikke længer træde tilbage. Min egen Vre forbyder mig at opoffre et Væsen, som, hun være nok saa dadelværdig, dog har hengivet Alt for mig.“

Med Hviagtelse for hans ædle Tænkemaade greb jeg hans Haand, drog ham tæt hen til mig, lagde min Mund til hans Dre og tilhviiffede ham et Par Ord, der som et Lynslag gjennemfoer hans Legeme og bragte det til at zittre.

Han var overvunden, — det læste jeg i hans smukke Dine, som begyndte at gløde med nyfødt Liv.

Hidtil havde jeg kun revet ned, — nu gjaldt det at bygge op igjen. Glad over min foreløbige Seier, som jeg endog havde forestillet mig vanskelige end den i Birkeligheden bley, skred jeg til den anden Deel af mit Værk: at udfylde den Tomhed, at bortjage den Apathi, hvori dette nye Brud af min Vens Forhaabninger havde nedsænket hans Sjæl. Han havde nedladt sig paa en Stol, hvor han sad med Hænderne i Skjødets, Blikket stift hæftet paa Gulvet, som det syntes overvældet af sorgelige Betragtninger. Men jeg havde Trøstens og Glædens Kalk i min Haand, — O, hvilken misundelsesværdig Lod!

„Nu, er Du ikke tilfreds med at have faaet dine Dine aabnede? Glæder Du Dig ikke over din Frihed?“ spurgte jeg.

„Jo ... vistnok ... men ...“

„Hvad grubler Du da over? ... Du er ung

og uafhængig. Fremtiden ligger igjen aaben for Dig, riig paa Glæde og Nydelser!”

Uden at skjenke mig synderlig Opmærksomhed, vedblev han, viensynlig fordybet i een og samme Tankegang: „Jeg sidder netop og tænker paa, at jeg engang, — det var da mit Frieri til den unge Enke gif overstyr, som Du veed — nei, det er sandt, Du var dengang paa Reiser — da svor jeg en hellig Ed paa, at det skulde være sidste Gang, jeg lod Skjæbnen narre mig. Det var den syvende Gang, min kjære Ven, og syv veed Du jo nok er et betydningsfuldt, et helligt Tal. Nu er det overskredet! . . . Hvor skal jeg nu ende?”

Uagtet min Medlidenhed kunde jeg dog ikke Andet end smile over den dybe Sonderknuselse, hvormed han udtalte disse sidste Ord.

„Trøst Dig!” sagde jeg, „dersfor skaffer jeg Raad.”

„Hvad mener Du?” spurgte han med Liv.

„Ja, syv er et helligt Tal!” vedblev jeg med en paatagen Hvitidelighed. „Og en Ed er ubrødelig, det er ligesaa vist.” — Derpaa slog jeg pludselig om i en anden Tone og bemærkede løselig henkastet: „Det er sandt, regner Du dit Brud med Frøken Wildt ogsaa med iblandt de fatale syv Gange?”

„Naturligviis," svarede han med Forundring, „og," tilfoiede han med et dybt Suk, „nu er det den ottende!"

„Sæt altsaa, at Emma Wildt skjenkede Dig Tilgivelse for alle Daarskaber og paany tilbød Dig sin Haand, saa var jo hverken Tallet overskredet eller din Gds Hellighed krænket?"

„Bosker i Bولد baade med det One og det Andet," udbrød han og sprang rass op fra Stolen, „naar blot Hun vilde tilhøre mig . . . naar jeg blot turde haabe . . ."

„Det tør Du, min kjære, lykkelige Ven! . . . ikke blot haabe, men med fuld Bished stole paa hendes Kjærlighed. Hun har imorges ganske fortroet sig til mig."

Glædedrukken, næsten ude af sig selv, faldt Carl Helmer mig om Halsen og havde nær qvalt mig med sit Favntag.

Da den første Henrykkelses Ruus noget havde sat sig, begyndte vi at afhandle, hvorledes vi nu bedst skulde blive den Dame qvit, for hvis tugtige Dren Præsten imidlertid havde holdt en tordnende Straffeprædiken. Vi bleve enige om, at Carl Helmer skulde lade hende beholde Brudestadsen, samt hvad Andet, han havde skjenket hende, og at hun i samme Vogn, som havde kjørt hende ud, snarest

muligt skulde sendes tilbage til Kjøbenhavn. Da min Ven og jeg gjerne vilde følges ad hjem senere, fik jeg den Idee, at lade Baronens Hest følge med Bognen paa Hjemtouren under Kudsfens Opsigt; men da jeg dog skyldte dens ædle Eiermand min Taksigelse for hans Tjenstvillighed, tilskrev jeg ham i en Hast følgende Billet, som jeg tænkte at medgive Kudsken:

„Høivelbaarne Hr. Baron!“

„Med den varmeste Følelse af Taknemmelighed
tilbagefender jeg Dem herved Deres Ridehoppe.

„Hr. Baronens Edelmødighed og Hoppens
„Hurtighed har frelst en kjær Ven af mig fra
„den værste af alle Ulykker — Mamsel Gylla
„vil kunne meddele Baronen de nærmere Om-
„stændigheder.“

„Jeg har den Gre... etc.“

Da Dette var bragt istand, følte vi Begge en stærk Nysgjerrighed efter at vide, hvorledes Præsten havde skilt sig ved sin Forretning; men da vi nødigt vilde træffe sammen med Mamsellen for ikke at røres af hendes Ddmygelse, gik vi med Forsigtighed igjennem et Par tomme Sudeværelser ind i en Stue, hvor vi ufornodet traf Præstens Hustru og to unge Piger, som tilkastede os halv videbegjærlige, halv undseelige

Sideblikke. Her lod det til, at min Ven kom til Kræfter igjen, og han syntes tilbøielig til at stille sin Bestemthed tilskue for et saa vakkert og skjønsoft Publicum, idet han henvendte sig til den godmodige Præstekone med følgende Tiltale:

„Et Fruentimmer, der ikke fortjener nærmere Dm- tale i saa elskværdige Damers Paahør (her bukkede han indsmigrende for de to unge Piger) har vidst paa en bedragerisk Maade at tillokke sig mit Løfte om at ville ægte hende. Med dyb Skam og For- trydelse over mit eget Forhold, tillader jeg mig at bede Dem behageligst at ville overbringe Pastoren denne Ring og disse Papirer og at erklære ham, at jeg paa det Bestemteste vægrer mig ved at indgaae et Ægteskab, hvortil jeg ikke kan føle mig forpligtet efter de Oplysninger, jeg nylig har erholdt.“ — „Var det ikke vel talt?“ tilhviiskede han mig med et ven- ffabeligt Pus i min Side.

Imedens Præstens Hustru besørge de dette Grinde, lod jeg min Ven ene med de to vakre unge Piger, som i høitidelig Tausshed havde lyttet til hans Ord, og begav mig ud i Gaarden for at opsoge Stalden. Her traf jeg Baronens fortræffelige Ridehoppe, ind- hyllet i et luunt Uldtæppe, ivrig sysselsat med at snuse Havreklærnen ud af den Hakkelse, hvormed den

landlige Deconomi havde blandet dens Foder. I de to nærmeste Spiltoug stode Posthestene fra Kjøbenhavn og i det næste — Kudskten i en meget fortrolig Samtale med en af Præstens Piger. Disse kjøbenhavnske Postilloner ere nogle forstræffelige Don Juan'er! — Han fik Befaling til viebliffeligt at spænde for, hvilket lod til at komme ham noget ubeliligt; men da jeg med en god Driffefilling overdrog ham den Commisston: at føre den kostbare Ridehoppe med tilbage og aflevere den til Eiermanden saavelsom medfølgende Billet, saa opgav han med sand Sjælsstorhed Kjærligheden for Pligten og adlød ufortøvet.

Ved at komme tilbage til min Ven, traf jeg ham i en livlig, spøgende Underholdning med Husets Damer. Lidt efter kom Præsten ind og meldte, at „Bruden“, hvis man ellers tør bruge dette Udtryk, havde forlangt at komme bort, og da hun ti Minuter efter var rullet ud af Gaarden, følte Carl Helmer og jeg os ligesaa lette om Hjertet, som naar man fra en trykkende Atmosphære pludselig træder ud i den frie Luft. Uden at fritte Præstemanden videre ud om Skriftestolens Hemmeligheder, erfarede vi dog til vor Beroligelse, at Damen i det Hele havde viist en beundringsværdig Fatning, der dog streifede lidt ind

paa Fripostighedens Gebeet. Med lige Varme takkede vi ham Begge for hans Bistand og udbad os endnu kun den Villighed af ham, at forskaffe os en Vogn til Kjøbenhavn, hvorhen vi gjerne endnu i denne Aften vilde tilbage.

„Ja, mine gode Herrer,“ svarede han, „den Sag er ikke saa let at løbe til, som De troer. Det er mørkt nu, og ganske her i Nærheden veed jeg ingen Vogn at skaffe Dem, som De kan være tjent med. Men vil De tage tiltakke hos mig med en Koy Thee og et Stykke Smørrebød, saa kan De maaffee endnu blive hjulpsne. Jeg venter min ældste Datter herud med sin Mand, . . . de ere nylig blevne gifte og have lovet at komme her som i Eftermiddag, for at blive Søndagen over, . . . det er besynderligt, at de ikke alt ere komne. Jeg tænker da, at De kunne tage tilbage med deres Vogn, forudsat at De ikke bryder Dem om at kjøre lidt seent ud paa Aftenen, thi nogen Hvile maae Hestene dog have.“

Vi toge med Taknemmelighed imod et saa godt Tilbud og strax efter rullede de forventede kjære Gjester ind i Gaarden.

Jeg forbigaaer de paafølgende gjensidige Udvekslinger af Hilsener, Forestillinger og smaa Familiefortroligheder, som min, eller rettere min Vens, Hi-

storie ganske uvedkommende. Kun tillader jeg mig at bemærke, at det unge smukke Par var saa forelsket, som man kan vente sig det af et Par Ægtefolk, der ikke ere komne ud over Honningmaaneden. Da vi endelig Alle vare bragte lykkelig og vel til Sæde omkring Theebordet, sagde den nysankomne unge Mand:

„Hør, veed De hvad, kjære Svigersfader?... Der er nogle slemme Rnegte iblandt Deres Sogneborn.“

„Ja, jeg skal just ikke rose en Deel af dem. Kulsvier-Eggen staaer ikke i det bedste Ry. Det er en sorgelig Erfaring, som jeg desværre ikke har kunnet raade Bod paa.“

„Sandt at sige,“ vedblev Svigersønnen, „saa troede jeg, at Rygtet som sædvanligt overdrev Sagen, men nu maa jeg sande, hvad det siger.“

„Hvorledes det?“

„Tænk Dem! Underveis saaer tre uforkammede Karle den Idee, aldeles at spærre mig Veien med deres Bogne. Flere Gange forsøgte vor Kudst at komme forbi dem, ... umuligt! ... hvis vi ikke vilde risquere at kjøres i Groften. Og saa kjørte de Esler Fod for Fod som til en Liigbegængelse; ... ellers havde vi vistnok været her alt for en Time siden.“

Under denne Tale havde en vis Person af Sel-

skabet, hvem jeg skal lade være unævnt, tilkjendegivet en besynderlig Uro i Sædet, hvad der dog ikke tildrog sig videre Opmærksomhed. Det gjaldt her om at holde Drerne stive, som man siger.

„Hvorledes slap I da endelig løs, Børn?“ spurgte Præstekonen.

„Nu,“ tog den unge Kone til Orde, „da Frijs endelig tabte Taalmodigheden og i sin Brede lovede dem en dygtig Dragt Brygl, hvis de ikke rømmede Beien, saa . . .“

„Ja, saa griinte de Slyngler ad mig,“ afbrød Manden hende, „og først da jeg vilde gjøre Alvor af min Trusel og sprang ud af Bognen, saa pidskede de paa deres usle Skriffer og fore afsted, som om de havde stjaalet baade Heste og Bogne.“

I dette Dieblif kom Præstens Pige ind og meldte:

„Der er tre Kulsviere derude i Kjøkkenet, som paastaar at de skal have Betaling af en Herre, som de har spærret Beien for.“

Almindelig Forbauselse.

„Nei, denne Frækhed gaaer dog for vidt!“ udbrød den unge Ægtemand, sprang i Hidstighed op fra Stolen og søgte sin Stof. „Nu skal de paa min Ære faae, hvad jeg lovede dem og det i klingende Mønt! Hvor ere de Hallunker?“

Nu syntes det mig Tid at lægge mig derimellem, thi neppe vilde Hallunkerne tage hans „klingende Mønt“ for god Betaling. Jeg skristede aaben-

hjertig hele Sammenhængen, og lidt efter lidt gav hans Brede Plads for en hjertelig Latter, hvori alle Tilstedeværende og Ingen mere end min gode Ven deltog. Han vilde paa ingen Maade lade sig betage den Fornøielse, selv at belønne disse „brave Folk,“ som han kaldte dem; de havde jo efter bedste Erne tjent hans Sag, skjøndt deres Bestræbelser havde forfeilet Maalet og vare gaaet ud over de Uskyldige.

Efterat vi havde tilbragt en hoist behagelig Aften i en af naturlig Munterhed oplivet Kreds, forlod min Ven og jeg Præstens gjestmilde Huus og kjørte i Nattens Mørke tilbage til Hovedstaden. Undervejs søgte Carl Helmer forgjæves ved overgiveren Spøg, afverlende med vidtsvævende Fremtidsplaner, at holde sin Vens trætte Dine aabne. Et anstrengende Ridt i den friske Vinterluft og en Overspænding af mine Livsaander i denne hele Dag maa tale noget til min Undskyldning.

Den næste Dag tilskrev Carl Helmer Justitsraad Wildt en aaben og ærlig Fremstilling af sit tidligere Forhold til Datteren og bad i værdige, forsonende Ord om hans Tilgivelse og hans Minde til paany at knytte det ham saa kjære Baand, som nu i fem Aar havde været sønderrevet. Stolende paa, at han i Justitsraadens Huus havde en Talsmand, der nok vilde med Barme plaidere hans Sag, oppebiede han intet Svar, men ilede i sin Utaalmodighed alt den samme Eftermiddag op til sin Elskede,

hvem han fandt skjønnere, elskværdigere og mere overbærende, end han havde voyet at haabe. Et halvt Aar efter vare de forenede i den hellige Ektestand, og min Ven havde saaledes, uden at overskride det hellige Evtal, lykkeligt naaet den Havn, hvorhen alle hans Længsler stundede.

En halv Snees Aar ere forløbne siden hiin Tid, og Carl Helmers Huus frembyder endnu stedse det vakre Billede af et lykkeligt, enigt Ektepar, forynget i tre smukke og velopdragne Børn. Min Ven er i Grunden den Gamle, som han altid har været: Aarene have ikke fastnet hans Character, skjøndt de nok have forringet hans Letsind og nedstemt hans Ungdoms Overgivenhed. Men ved hans Side staaer, lykkelig ved hans Trost, hans Kjærlighed og mange huuslige Dyder, en klog og beständig Hustru, som vaager over hans Færd og altid leder ham paa Grensens og Pligtens Veie. Skjøndt hun, for at bruge et technisk Udtryk, styrer ham i en Silkestraad, er dette Forhold dog umærkeligt for alle Uindviede, og, saa klogtigt veed hun at indrette sin Opførsel, endog aldeles umærkeligt for ham selv, og Dette er jo netop det Fine af Kunsten, . . . ikke sandt, mine Damer?

